

MAGYAR URIASSZONYOK LAPJA

Dr. Tury Sándorné, egyetemi tanár neje, Szeged

Új, nyári ajándékozási akciót kezdünk

mai naptól, hogy kedves előfizetőinket már a nyár kezdetére meglepjük egy-egy szép,

legfinomabb kézmunka lenvászonra előnyomtatott,

50 x 37 cm méretű, hátlappal ellátott és minden meleg otthonban nélkülözhetetlen divánpárnával.

E divánpárnák nem luxuscélt szolgálnak, hanem kényelmessé teszik kedveseinknek a kertészkedésben való pihenést, a délutáni álmot, utazásnál, strandon rajta pihentethetjük meg fejünket. Ha pedig nincsenek használatban, színessé, élénkké, derűsre varázsolják nappali szobánkat, verandákat, hallunkat.

Az itt bemutatott négy különböző mintájú (írásos, sárközi és két modern hosszúoltésű) divánpárnák közül, amelyek nyers ekraszínű, primaminőségű lenvászonra, a himzésnek megfelelő színű előnyomással és hátlappal is el vannak látva, bármelyiket ajándékol adjuk azon mélyen tisztelt előfizetőinknek, akik lapunk részére ismerőseik köréből akár egy féléves, akár egy egész éves új előfizetőt nyernek meg.

Félreértés elkerülése végett hangsúlyozzuk, hogy ezen divánpárna-ajándékunkban csak azok részesülhetnek előfizetőink közül, akik lapunk részére egy új előfizetőt szereznek, de a saját előfizetéseik után már megkapott, vagy ezután esedékes ajándékunk helyett ezen divánpárna-ajándékunkat nem áll módunkban adni, mert csak meghatározott mennyiségű anyag áll rendelkezésünkre, amit kizárólag új előfizetők szerzéséért hálánk és köszönetünk

1. Írásos divánpárna

(ERMA terve)

2. Sárközi divánpárna

jeléről szereztünk be előfizetőink részére.

Fentebb ismertetett divánpárnák közül egyet küldünk ajándékol azon kedves előfizetőinknek,

aki egy féléves vagy egy egész éves előfizetőt nyer meg lapunk előfizetőjéül.

Két divánpárnával örvendeztetjük meg előfizetőink közül azokat, akik két féléves vagy két egész éves előfizetőt szereznek.

Három divánpárnában részesül, aki három féléves vagy három egész éves előfizetővel gyarapítja olvasóink taborát.

Mind a négy divánpárnát és ezek közül egy párna elkészítéséhez szükséges Clark-muliné himzőanyagot teljes mennyiségben adunk ajándékol annak, aki négy féléves vagy négy egész éves előfizetőt szerez.

egy összegben, akár havi 2, 3, 4 pengős részletekben befizette.

Mint már említettük, a divánpárnákat színes előnyomással készítettük. Külön ajándékol gyári áron szereztünk be e párnák himzéséhez szükséges Clark-muliné anyagot, amelynek motringját 10 fillérért küldjük meg előfizetőinknek, akik fenti divánpárna-ajándékunkban részesülnek. Így elértük, hogy a teljesen kész párna alig pár fillérbe kerül előfizetőinknek. De tudjuk, hogy minden háznál van visszamaradt himzőanyag, s e párnák elkészítéséhez minden maradék felhasználható, mert mentől színesebbek,

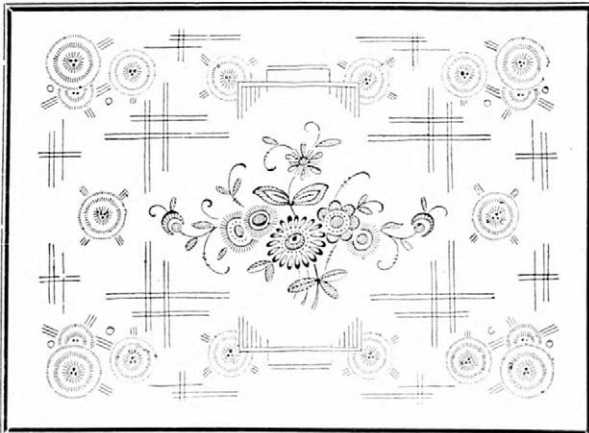
annál tetszősebb csint kölcsönöznek otthonunknak. A himzőanyag (muliné) rendelésekor kérjük az anyag árán felül 20 fillér portóköltséget is küldeni. Az összeg postabélyegben levélben küldhető és a mulinét postafordultával továbbítjuk. A himzéshez 6 szál mulinét kell használni.

Reméljük, hogy ezen praktikus ajándékainkkal, melyet iskolásleánykák is könnyen elkészíthetnek és alig vesznek pár órai munkát igénybe, kedves előfizetőinknek új örömet szerezhetünk és otthonuk ezen új kézimunkadisza a Magyar Uriaszonyok Lapjára fogja emlékeztetni. Kérjük kedves előfizetőinket, fogadják szeretetükbe és pártfogásukba új ajándékozási akciót.

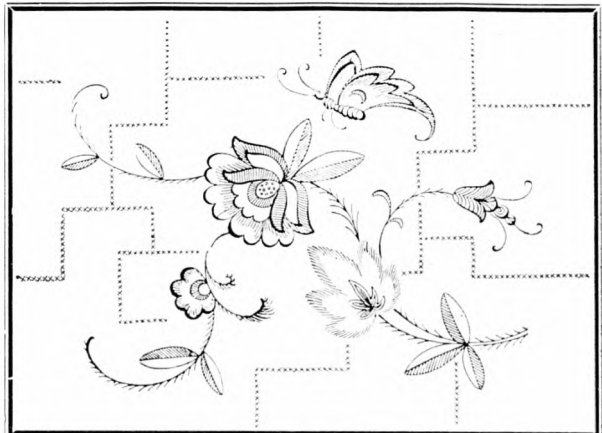
Retikül-ajándékunkat az ajánlott egész évre előfizető azonnal, aki részletekben fizet elő, az a 24 pengő évi előfizetési díj befizetése után kapja meg.

E divánpárnákat előfizetőinknek akkor küldjük meg, mikor az általuk ajánlott új előfizető a félévi 12 P előfizetési díjat akár

Teljes tisztelettel
a MAGYAR URIASZONYOK
LAPJA
szerkesztősége és kiadóhivatala.

3. Modern divánpárna

4. Modern divánpárna

MAGYAR URIASZONYOK LAPJA

SZÉPIRODALMI, ISMERETTERJESZTŐ ÉS HÁZTARTÁSI FOLYÓIRAT

Főszerkesztő: KERTÉSZ BÉLA

MEGJELENIK HAVONTA HÁROMSZOR: 1-EN, 10-ÉN ÉS 20-ÁN • SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, VI. KER., JÓKAI-UTCA 37 (BERLINI-TÉR SAROK) TELEFON: AUTOMATA 107—23 • POSTATAKARÉKPÉNZTÁRI CSEKKSZÁMLA: 41.490
ELŐFIZETÉSI ÁR MAGYARORSZÁGON ÉS AUSZTRIÁBAN: EGÉSZ ÉVRE 24 PENGŐ, FÉLÉVRE 12 PENGŐ, NEGYEDEVRE 7 PENGŐ.
BELGIUMBAN, FRANCIAORSZÁGBAN, NÉMETORSZÁGBAN, SVÁJCBAN ÉS OLASZORSZÁGBAN: EGÉSZ ÉVRE 30 PENGŐ, FÉLÉVRE 15 PENGŐ, CSEHSZLOVÁKIÁBAN: EGÉSZ ÉVRE 180 CSEHKORONA, FÉLÉVRE 90 CSEHKORONA, NEGYEDEVRE 50 CSEHKORONA.
ROMÁNIÁBAN: EGÉSZ ÉVRE 900 LEI, FÉLÉVRE 450 LEI, NEGYEDEVRE 250 LEI, ANGLIÁBAN ÉS JUGOSZLÁVIÁBAN: EGÉSZ ÉVRE 40 PENGŐ, FÉLÉVRE 20 PENGŐ, AMERIKÁBAN: EGÉSZ ÉVRE 8 DOLLÁR • EGYES SZÁM ÁRA 80 FILLER

A Goethe-jubileum

és amit abból mi: magyarok tanulhatunk...

Azazhogy: — tanulhatnánk...

Mert egészen bizonyos, hogy okulni, tapasztalatokat leszární és helyes eredményeket levonni ebből se fogunk. Valami béna gőg, csökönyös elzárkózás és önámító »mi vagyunk a világ közepe«-elv van bennünk, ami nem engedi meg, hogy idegentől tanuljunk és idegen példát kövessünk. Még abban az esetben sem, — sőt: főként abban az esetben nem, — ha fölismertük annak eredményes, hasznos és követésre méltó voltát.

De azért mégis nézzünk körül, legalább néhány pillanatra, hogy mi történik most Németországban? ... Abban a Németországban, amely a gazdasági válság legmélyebb pontján fuldoklik és amelynek életét állandóan a politikai orkánok vihartölcsére kavarja fel ... Ahol az egymással teljesen ellentétes áramlatok és politikai hitvallások permanens élethalálharcot vívnak és amely nép, saját életén belül, két generáció késhegyig menő küzdelmét szenvedti.

De és ennek dacára — —

Most volt száz esztendeje annak, hogy Goethe, a németek legnagyobb költője, 83 éves korában, az örök pihenés hónapja költözött. Goethe nem csupán a németeknek, hanem az egész világirodalomnak egyik legfényesebben csillogó zsenije volt, akinek klasszikus alkotásai nálunk épp olyan ismertek, mint a világ minden kultúrnemzeténél. A »Faust«, a »Werther« és a »Villikirály« költője lángbetűkkel írta be halhatatlan nevét a világirodalom történetébe. Németországnak minden joga megvan tehát arra, hogy ezt az évfordulót méltó keretek között ünnepelje meg.

Idáig ebben nincs még semmi különös. De meg kell hajtlanunk az elismerés zászlaját a német nemzet előtt, ha megnézzük: mi történik most az ezerféle tekintetben ezerfelé szakgatott Németországban, amikor arról van szó, hogy legnagyobb költőjének emlékéit olyan diadalünnepel üljé meg, amire akarva, vagy akaratlanul: az egész művelt világnak jól kell figyelnie. Ebben a kérdésben, ebben a közös nemzeti akcióban nincs különbség és nincs nézeteltérés német és német között. A legellentétebb politikai pártok megkötik egymással a »treuga Deiv-t, halálos harcban álló generációk kezét fognak, gyilkos világnézetek elsimulnak, társadalmi és gazdasági, születési és vagyoni választások leomlanak, hogy egy hatalmas nép együttes kórusa zengje és kürtölje világgá annak a költőzseninek a nevét és emlékéit, akinek alkotásai méltónak találhatók, hogy az egész művelt emberiség közkinccsév váljanak. És ebből a világraszóló ünnepelésből minden német polgár, a maga módja szerint kiveszi a maga részét. Politikai pártok, társadalmi egyesületek, klubok, egyetemek, iskolák épp úgy ünnepelnek, mint a munkások szervezetei és a falusi nép társaskörei. A színházak új rendezésben, a legnagyobb szerűbb német színművészek alakításában, ünnepi előadások keretében újítják fel Goethe drámáit, a német rádió a hanghullámok szárnyán, sorozatos emlékünnep rendezésével kürtöli világgá ennek az évfordulónak diadalmas jelentőségét. A lapok hatalmas terjedelmű Goethe-számokat jelentetnek meg, amelyeknek minden sora a nagy költő emlékezetének van szentelve. Ujra elmondják változatos és színdús

életét, mélységes hódolattal meghajtják a kritika lobogóját Goethe előtt, akit már »bírálat sem illet meg, csak csodálat. Betűkben és képekben felelevenítik azt a korszakot, amelynek ő volt a legnagyobb kultúrhomö és »representativ man«-je.

De hát miért részletezzük és soroljuk föl tovább mindazt, amit összehord és felsoroloztat ebben a nemzeti kérdésben teljesen egységes német nép, hogy nagy költőjének diadalmas nevét és emlékéit beharsojga az egész világ fülébe, bizonyítva azt, hogy a nép, amely saját fiát ily módon megbecsüli, jogosan várja el, sőt követelheti meg az egész világ becsülését!

Ez történik most Németországban, Goethe halálának századik évfordulója alkalmából ...

És most nézzünk magunkba, a szívünk legbelsejébe és fájdalmasan állapítsuk meg, hogy:

1. nekünk is voltak olyan költőink, akik világ-értéket képviseltek, —

2. nekünk is kötelességünk volna, hogy megünnepeljük az ő halhatatlan emléküket, egyrészt az irántuk való hálából és soha le nem róható kegyeletből, másrészt azonban azért is, mert minden propagandánál nagyobb értéket képvisel az a kulturális propaganda, amit az ő halhatatlan nevük jelent a világ szemében.

De és ennek dacára — —

Fájdalom, amit most írunk ide, az éppen az ellenkezője volna annak, amit a németek Goethe-jubileumáról írtunk. Mi nem érünk rá arra, hogy halott nagyjainkat ünnepeljük, mert minden időnket elfoglalja az — élő törpék tömjénezése. Mi nem akarjuk fölhasználni a Vörösmarty,

Petőfi, Arany és mások neveiben és emlékeiben rejlő propagatív erőt, mert annál fájdalmasabban döbbenne belénk tömjénezett élő »nagyságaink« jelentéktelensége. Mi nem látjuk meg saját óriásainkat, mert port hintenek a szemünkre azok, akiknek másként el kellene tűnniök a porondról.

De azért — ha már tanulni nem is fogunk tőlük és okulni nem is fogunk a németek Goethe-jubileumból — küldjük el őszinte elismerésünket, csodálatunkat és tiszt-

teletünket annak a népnek, amely a világválság mélypontján, az egész Európa épületének recsegése-ropogása közepette úgy tud ünnepelni egy rég halott költőt, hogy az egész művelt világ figyelmét maga felé fordítja.

Acélvár előkelő vendégei

● Irta: MOLNÁR JENŐ ●

1.

Az acélvári »Fehér Bárány« szálló előtt halvány meggyoszintú, impozáns gépkocsi állt meg. Trenk úr, a hotel tulajdonosa, alig akart hinni a szemének. Hogyan? . . . Minden előzetes bejelentés nélkül ilyen előkelő vendégek . . . Maga sietett az érkezők elé. A portás, a szolga, a szobapincér örült iramban vágatott utána.

Közben már negyven-ötven bámészkodó vette körül az előkelőségtől és benzinszagtól csak úgy áradó autót. A »Fehér Bárány« a város főterén állt, ott, ahol ilyenkor, délidőben, a legtöbb tétlen vagy munkaalkalmat leső ember ácsorog.

— Biztosan valami nagy urak Pestről, — szuttogta s adta tovább a szót az egyre szaporodó tömeg.

A soffőr (maga is legalább mérnöknek látszott) leugrott a kormánykerék mellől és szertartásos főhajtással nyitotta ki a kocsi ajtaját. Trenk úr, aki eddig negyvenöt fokú szög alatt meghajtott derékkal állt a vendégek szolgálatára, hirtelen derékszögű formát vett föl. Az egész személyzet követte a példát, hétrégtörnyedten várva az utasok kiszállását.

Ketten voltak. Egy magas, sovány, de jól táplált arcú, a halántéka körül kissé ősziülő úr, monoklivál a balszemében, világos gamásnival, nagy elefántcsontfogantyús ébenfabottal a kezében. És egy nyúlánk, hirtelenszöke, mosolygószerű, magában kellemes megjelenésű fiatal hölgy, — festék nélkül és testvérek közt huszonnyolc-harminc éves, remekül szabott angol utruhában, amelyre dúsan borult a drága csincsilabunda. A feketekabátos férfi lesegítette a hölgyet, majd halkán utasítást adott a soffőrnek, aki meghajolt és a volán mellé ült.

Trenk úr alázatosan jelentkezett:

— A hotel tulajdonosa vagyok . . . Parancsoljanak rendelkezni . . .

A vendégek az előcsarnokba vonultak. A férfi lehúzta vastag szarvasbőrkeztűjét és erőteljes betűkkel írta az elejé tett bejelentőlapra: »Báró Hochstaedter Edgar és neje, született von und zu Dorothea Langenschmidt«.

— Háromszobás lakosztályt kérek, — szólalt meg most a báró. — Remélem, van.

— Oh, méltóságos báró úr . . . — hajlodozott jobbra-balra Trenk. — A »Fehér Bárány« nagy appartement-jai valamikor Bécsben is híres volt. Itt lakott ugyanis öfensége, Magnus Serenus, amika a nagy hadgyakorlatok . . .

A báró intett. Illetve leintett. Leintette a bőbeszédű szállótulajdonost. Ettől még nagyobb lett a tekintélye. Trenk úr ijedten húzta be a nyakát és szó nélkül nyargalt az első emeletre, hogy felnyitassa a lakosztályt.

— Sajnos, nincs liftünk, méltóságos uram, — rebegte a portás, látva, hogy a vendégek lift után szimatolnak.

Hanyagul vetette oda a báró:

— Majd lesz, ha letelepszünk ezen a vidéken . . .

A báróné hozzátette:

— Akkor majd föllendül Acélváron az idegenforgalom.

És megcsillogtatta hófehér, gyönyörű fogorát. A portás a boldogságtól ájul-

dozva hápogott néhány hálálkodó szót, amiből ő maga sem értett egy hangot se . . .

A tekintélyes pár fölment, illetve föllibegett a szőnyegborította lépcsőkön. A szolga és a kisegítő szolga cepelte utánuk az autó hátuljáról leoldott óriási bőrdönyt.

Csak úgy nyögtek alatta.

2.

Sugárzó arccal újságolta a portás a főnök úrnak, hogy a bárók Acélváron akarnak letelepedni. Trenk úr rohant a hírel a »Fehér Bárány« kis éttermébe, az úgynevezett »úri söntésbe«, ahol ilyenkor iddógálták a két-három pohár söröket a város előkelőségei. Egy füst alatt megilletődve és lihegve közölte:

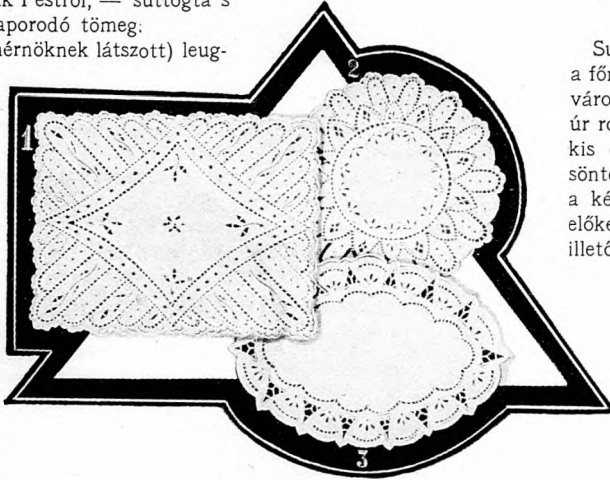
— Most érkezett meg báró Hochstaedter Edgar és neje Acélvárra. Nálam szálltak meg. Csoda elegánsak és gazdagok. Azt mondták, hogy itt akarnak letelepedni.

Óriási! . . . Ennek a csontjágig-velőig polgárvárosnak régen volt ekkora szenzációja. Hogy egy vérbeli arisztokrata-pár itt, a Tisza partján keres magának otthont! . . .

Mindenki sietett, hogy elsőnek vigye meg a hírt a feleségének, meg a házanépének. A csendes acélvári úriházak levegője hamarosan megtelt a nagy társadalmi eseményből kiáramló villamossággal . . . »Nahát! . . . Ki hitte volna! . . . Ez aztán a szerencse! . . . Most mindenhez hozzájutunk . . .« — ilyen és ehhez hasonló felkiáltások cikáztak a fehér szobákban.

A férfiak csak éppen hogy bekapták az ebédjüket. Utána mind a »Fehér Bárány« kávéházába rohant. Ujabb hírekért. Volt is egy szakajtóval.

A báró úr ugyanis kegyesen kihallgatást adott Trenk úrnak és tudtára adta, hogy birtokot akar venni Acélvár határában. Hallotta, milyen zsíros fekete földek vannak erre felé. Ő már unja a külföldet, ahova a háború után visszavonult . . . a háború alatt magyar csapatoknál szolgált, így sajátította el édes

Tálakendőcsék

nyelvünket, nagyon megszeretett bennünket, annyira, hogy magyar állampolgár lett s bár a felesége württembergi leány, az ő kedvéért megtanult magyarul. Annyi szépet beszélt neki erről az áldott földről s derék népéről, hogy mindenáron itt akar élni. Külföldi birtokukat bérbeadták, — csak a kastélyaik bútorzatát szállították Budapestre, ahonnan majd az új birtokukon építendő kastélyukba viszik, — szénbányarészcényeiket azonban megtartották, mert ez náluk »családi tradíció«. (Igy mondta. Istenem, milyen szép is az a családi tradíció, pláne, ha szénbányarészcényekben ápolják...)

Szomjas fülekkel hallgatták mindezt a csodálatos újságot. És a polgármester már kikalkulálta magában, mennyivel kevesebb pótdadó jut Acélvár egy-egy polgárára, ha a bárók is a város adófizetői lesznek, az ügyvéd arra gondolt, milyen pompás és főleg »kiadós« új kliense lesz, az orvos: hogy milyen jó pácienseket kap, az ingatlanügynök: hogy milyen búsas jutalék üti a markát a bárók birtokvásárlása nyomán... csak a fogorvos kérdezte aggodalmasan:

— Mondja, Trenk úr, milyen a bárók fogazata?

Trenk úr nevetve válaszolt:

— Sose féljen, doktor úr... Ha még most jó, három hónap múlva úgy megromlik a mi városi vízvezetékünk termekétől, hogy...

A polgármesternek ráncokba szaladt a homloka, rávillantotta a szemét Trenk úrra, aki hirtelen abbahagyta a városi víz destruktív ócsárlását.

Acélvár vezető bankjának igazgatója félrehívta a szállótulajdonost:

— Mondja csak, Trenk úr... Nem lehetne ezzel... a hogyishívják báróval megvétetni a feketedüli földeket?... Két százalékot adok magának a vételár után...

— Hát nem mondom éppen... De tudja, direktor úr, nekem magamnak is van eladó földem. Ha nem tesszik meg a bárónak, szívesen pártolom a bank érdekeit.

Kontracsek, a város leggazdagabb mészáros, megvárta, míg az urak kivallatják és körülhízelgik Trenket aztán hozzálépett:

— Idehallgass, öregem... Ha megvéteted ezzel a finom népséggel a főtéri házamat, kétszáz ezer pengőig tíz percentet adok, azontúl felezzük a hasznot. Rendben van?

— Ha az én házam nem lenne az ínyére, nagyon szívesen, — és a hájember tenyerébe csapott.

3.

Másnap a következő események színhelye volt Acélvár:

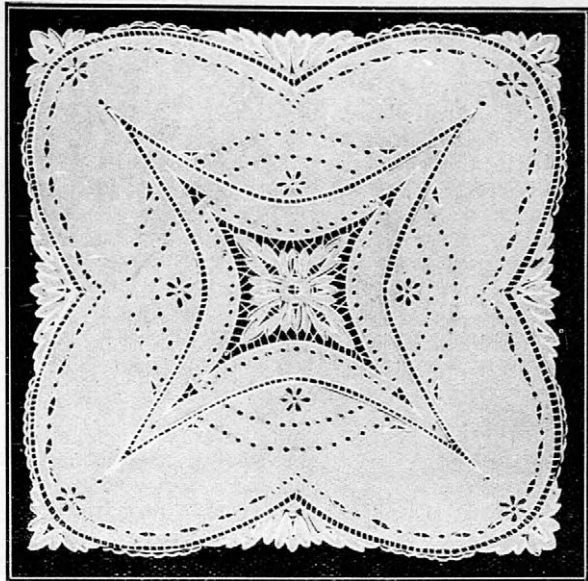
Báró Hochstaedter Edgar látogatást tett a főispánnál, a polgármesternél, a pénzügyigazgatónál, a tankerületi főigazgatónál, az ügyvédi kamara elnökénél, a közjegyzőnél, a helybeli felekezetek főpapjainál, a postaigazgatónál, a három középiskola igazgatójánál, a kereskedelmi és iparkamara elnökénél, a két napilap szerkesztőjénél, a színiigazgatónál, az Uri Kaszinó elnökénél és az AFC (Acélvári Football Club) díszelnökénél.

Ugyanakkor báró Hochstaedter Edgarné született von und zu Dorothea Langenschildt meglátogatta az acélvári nőegyletek elnöknőit (ez összesen öt vizit), a polgári leányiskola és a felső női kereskedelmi iskola igazgatónőit, a két napilap tulajdonosának feleségeit és a színtársulat két primadonnáját.

A város nyugalma odavolt. Fenekestől felborult az úricsaládok háztartási rendje. Minden valamirevaló gazdasszony nagytakarítást rendezett (pedig csak két-három hét előtt volt az utolsó), süttött-főzött, előszedte a díszes ruháit... mert nem lehetett tudni, mely pillanatban toppannak be a legendás bárók. Példátlan vetélkedés indult meg: ki tudja előbb »elkaparintani« az előkelő vendégeket. Trenk urat, aki valósággal bizalmasuk lett, mindenféle ígéretekkel, ajándékokkal és ajánlatokkal környékezték meg.

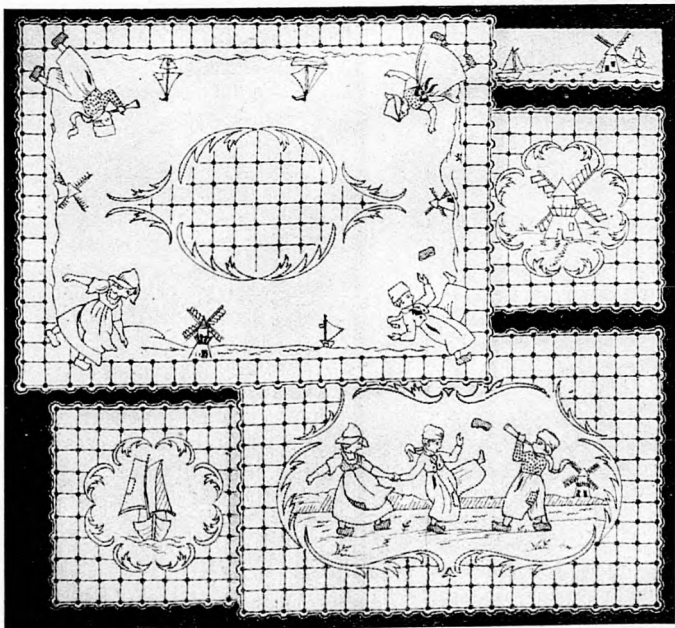
Az első nagy vacsorát természetesen a polgármesterné adta. Acélvár polgármesterének alighanem a három havi fizetését vitte el ez a pazar pezsgős lakoma, amelyről többhasábos cikkben számoltak be a lapok. »Városunk jövőendő nagyságának és hírnevének megalapítói« — ez volt a legenyhébb epitheton, amit az arisztokrata-pár kapott.

Aztán kézzel-kézre adták őket. Így tartott ez teljes két hétig. Azt a néhány kételkedőt, aki a bárók vagyoni viszonyai körül tamáskodva szágálódott, a »Fehér Bárány« alkalmazottai köréből kiszivárgó hírek teljesen megnyugtatták. Szent borzongással beszéltek a fejedelmi borraivalókról,

Miliő

(ERMA terve)

Konyhagarnitúra

(Wieg Testvérek terve)

amelyeket a báró úr osztogatott. A legcsekélyebb szolgálattért öt- és tízpengőssel fizetett. Hotelszámláját minden nap kiegyenlítette és az összeg felét csapta hozzá borralól.

Mindennap nagy autókírándulásokat tett a pár. Más és más birtokot tekintettek meg. Egy-két nagyobb birtoktetre már alkudoztak is. A házak közül Kontracsek mészáros úr tetszett nekik leginkább. Ugy volt, hogy »a jövő hét elején« lefoglalózzák.

Mielőtt azonban elkövetkezett volna a vasárnap, a bárók fényes estét rendeztek a »Fehér Bárány« nagytermében. A helybeli lapok négy nappal előbb közölték a hírt, hozzátéve, hogy »társadalmunk színe-java meghívást kapott, de a szomszéd községek számos előkelősége is hivatalos a nagyszabású estére«. Szerdai napon pattant ki ez a szenczió.

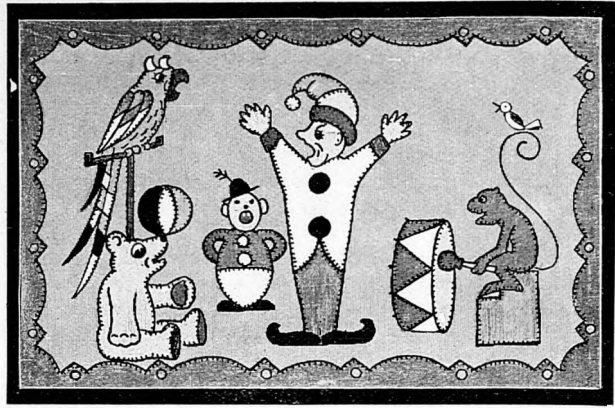
Az asszonyok odavoltak. Ezer apró toalettgond ütötte fel a fejét.

Szerencsére két nappal előbb divatrevüt rendezett Acélváron egy jónevű budapesti nő szalon. Gyönyörű új modelleket mutattak be és a fővárosból jött elárulsítónők siettek értésére adni a látogatóknak, hogy »amennyiben a készlet kifogy, nem egészen 24 óra alatt szállítja a szalon a megrendelt mintájú ruhát«.

Soha jobbkor!... Acélvár asszonyai és leányai ellepték a divat-termet. A Pestről küldött húsz-harminc modellt pár óra alatt szétkapkodták. A későn érkezők közül többen sírógörcsöt kaptak és csak akkor derült fel az arcuk, mikor a masamódok esküvel ígérték, hogy másnap itt lesz a kívánt estélyi ruha. Mert — természetesen — mindenki a bárók nagy estélyén akart ragyogni az új kreációban.

Kétszázötven meghívót küldtek szét és — kétszáznegyvenöt ruha kelt el. Acélváron tudniillik csak öt hölgy engedhette meg magának, hogy rendszeresen Budapestről hozassa a toalettjeit.

... Nem is láttak még ilyen tündérvásárt a »Fehér Bárány« öreg falai. Beillett volna a leggazdagabb amerikai városba is. Csak a félholtak nem jöttek el. Aki eleven volt, hajnalig táncolt. Podegrás nyugalmazott főtanácsosok lihegve jár-

Falvédő gyermekszobába

(ERMA terve)

ták a foxtrotot (már a maguk módja szerint) s a heveny-alkoholmérgezés statisztikája a kulminációs pontra emelkedett Acélvár törvényhatósági jogú városban ezen az éjszakán...

Vasárnap reggel hét órakor a legnagyobb csöndben csomagolni kezdett a bárói pár. Előbb azonban a divatrevű rendezője jelent meg a báró úrnál. Szószertint adjuk a kettejük közt lefolyt párbeszédet:

— Hány ruhát adtál el? — kérdezte a báró.

— Kétszáznegyvenötöt, — hangzott a felelet. — Százkilencvenet á 250 pengő... az annyi mint 47.500 pengő... és ötvenötöt á 200 pengő... az annyi mint 11.000 pengő... összesen 58.500. Ebből 20 százalék a tied, öregem... az annyi mint 11.600.

— Rendben van... Most számtsd hozzá a készkiadásaimat... Itt vannak a hotelszámlák, az estély költsége, az autó...

— Pardon, kérek, a soffórt és a benzint a cég fizeti... Majd Pesten számolunk el.

— Jó. Akkor marad a hotel... Tizennégy napra 600 pengő plusz 300 borralaló 100 extra borralaló, az 1000 pengő és az estély... 252 teríték á 6 pengő, az 1312 pengő, borralalókkal 1700 és 800 pengő ára ital meg dohány, összesen 2500, vagyis a készkiadások végösszege 3500 pengő. Mondhatom, még mindig nagyon szép haszna marad a cégnek...

— Circa húszezer pengő, — konstata, irónnal kezében, a divatrevű rendezője. — De akkor már a magam kétezer pengő jutalékát is leszámítottam...

... Acélvár társadalma vasárnap délelőtt mácskányószórral ebédt.

Azóta sem heverte ki.

Egyik uzsonnától a másik uzsonnáig

Irta: ALEXANDER L. KIELLAND

A kávé illatos, zamatos volt. A kálacs puha, foszlós. A kredencen tejszínhabos torta mosolygott s a szobaleány éppen most hozott be egy cikornyás díszű állványon almát, fűgét, malagát.

A kisasszonyok élvezettel szűröcsölték a kávé, Louise egy-egy óvatlan pillanatban bele is mártogatott kálacsot. Olsenné alig evett valamit, elégedetten nézte az evés gyönyörétől kipirult arcokat s közben beszélgetett éles, gyorsan pergő hangján. Mindig volt újabb témája, minden perc számára tartogatott valami érdekes pletykát és még az érdektelent is úgy tálalta elő, kicifrázva, színesen, élvezetesen, mint valami inyenccsalatot.

Ugyszólván az egész városka élete végigvonult a terített asztal felett. Most már igazán csak Karen volt hátra, pedig a Karen-ügy igen élvezetes falat. Olsenné a végére tartogatta, a tejszínhabos torta, meg a mézédés malaga mellé.

— No és mit szóltok Karenhez? — kezdte. — Hát ez már igazán botrány. Három éve jegyesek és még az esküvőnek se hire, se hamva. Hát édeseim, így magunk között elárulhatom, hogy én egy percig se hittem az ügy komolyságában. Hát elképzelitek azt, hogy az a fess, tehetséges Sören pont Karent fogja elvenni? Azt mondják, szép... Szép! Mi az, hogy szép? Olyan szépek mindnyájan voltunk. Elvégre a fiatalság...

No erre már közbevágott a csúnya, szeplős, hajlotthatú Marie:

— Miért mondog, drágám, hogy fiatal? Három és félével fiatalabb csak nálam, csak hogy ő sokkal ügyesebb, mint én, nem engedi, hogy a süldőlányok nézessék és olyan rövid szoknyát hord, hogy...

— De már bocsáss meg, édesem, Karen megteheti, nagyon szép lába van... — vetette közbe Louise, aki titokban gyűlölte Mariet és ha csak szerethetné, egy-egy mérgezett nyilat oda is vágott.

Marie elpirult mérgében, kapkodott levegő után, valami nagyon bántott szeretett volna visszafelelni, de szerencsétlenségére ezúttal sem jutott semmi az eszébe. A megfelelő választ ő rend-

szert csak napok múlva találta meg s így bizony meg volt fosztva az oda-mondás utólérhetetlen gyönyörétől.

Most már Agnese is felnézett a tányérjáról. Szegény jó lélek nagyot hallott, de meg volt győződve, hogy ezt a sajnálatos fogyatékoságát rajtakívül senki sem tudja. Éppen ezért hallgatott mindig, csak néha-néha mondott egy-egy találó megjegyzést az időről. Éppen meg akarta jegyezni, hogy ma nagyon hideg van odakint, amikor észrevette, hogy Marie arca feltűnően piros. No ez neki való téma volt.

— Igazad van, édes Louise, tényleg milyen pompás színben van Marie, úgy virul, akár a róza, — jegyezte meg Agnese és diadalmasan nézett körül, kimondhatatlanul boldog volt, hogy végre sikerült bekapcsolódnia a társalgásba.

Olsenné bosszankodva nézte végig őket, nem szerette, ha másra terelik a szót a vendégek, ő még mindig a Karen-témánál tartott.

— Igen, hát Karen... én tisztán látom a helyzetet, — jegyezte meg fontoskodva. — Sören kicsit csapta a szelet a kisleánynak, az pedig egészen belebolondult, most már szegény fiú nem tud szabadulni tőle. Nincs abban a leányban önérték, úgy-e igazam van, Louise? Futnál te olyan szakér után, amelyik nem vesz fel?

Még Louise válasza el sem hangzott, amikor halk kopogás kíséretében kinyílt az ajtó és egy bájos, üde, aranyzóke hajú leány lépett be.

— Ah, Karen... édes kis Karen... éppen rólad beszélünk, szídtunk ám, drágám, — mondta mézédésen Olsenné, — azért szídtunk, kis haszontalan, mert felénk se nézel, pedig jól tudod, hogy a szerda-délutánoknál még a számodra is van Olsén néniénél egy kis jó-

szagú kávé... De bizony, van ám a te számodra is!..

Megölelték, megcsókolták Karent. Simogatták, becézték, megnézték jó közletről, hegy vajjon festve van-e az arca, szája és egy szakértő pillantással megállapították, hogy mennyibe kerülhetett a ruhája.

— A völegényed nem jön? — kérdezte Marie.

— Nem, ma nem jön... nagyon sok dolga van szegénynek...

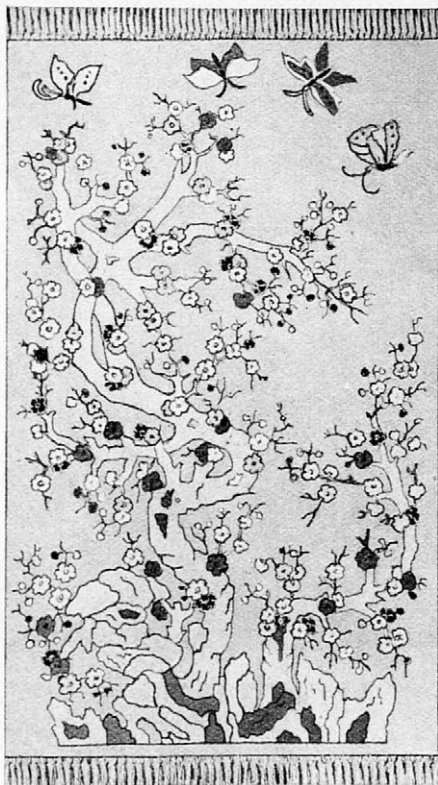
— Milyen különös, — jegyezte meg Louise, — a mostani völegényeknek mindig sok a dolguk, ha a menyasszonyukat kell elkísérni. Milyen más volt az én Gusztávom... — sóhajtott.

Karen nyelt egyet, Olsenné pedig sietve közbeszólt, nehogy Louise újra kezdje mesélni az ő megboldogult Gusztávját, mert annak aztán sohasincs vége.

— És mikor lesz az esküvőd, édes Karen?

— Nem tudjuk, néni kérem, Waldemannnek még nagyon kicsi a fizetése, várja szegény a kinevezését, elvégre semmire nem lehet családot alapítani.

— No, fiam, ez csak kifogás... — vágott közbe Olsenné. — Akik igazán szeretik egymást, azoknak nem kell sok, a szerelem mindent kipótol.

Cseresznyevirágos kínai szőnyeg (ERMA)

— Nem is tudtam, Karen, hogy olyan anyagias vagy, — jegyezte meg Marie, aki titokban éveken keresztül reménytelenül volt szerelmes Karen vőlegényébe. Hirtelenében el is képzelte, hogy ő mennyire más lenne, mint Karen. Ő bizony nem számítgatná, kijönnék-e, hozzámenne gondolkodás nélkül és mennyire tudná szeretni, ha éhes lenne, átülné, csókkal vigasztalná, egy nap százszor elmondaná neki: imádlak, Waldemár.

— Ha te ennyire számító tudsz lenni, Karen, — folytatta a témát Louise, — akkor te nem is szeretted igazán Sörent.

— Lehet, — nevetett hamiskásan Karen, — de azt hiszem, nem is ez a fontos. Az a fő, hogy ő szeret engem...

— Nagyon naiv vagy, fiam, — mondta anyáskodó hangon Olsenné, — ha annyira szeretne, már régen elvett volna...

— Éppen azért nem vesz el, mert szeret, mert nem akar nyomorúságba vinni, — felelte rá Karen. Még mosolygott, de a mosolya mögött könny bujkált. Alig várta, hogy láthassa Sörent, hogy beszélhessen vele, hogy újból hallhassa, amint forró hangon a fülébe súgja: »Imádlak, Karen.«

És elhatározta, hogy most már ő sem vár tovább, egy hónap múlva meg fogják tartani az esküvőt, márcsak azért is, hogy ezek a boszorkák ne beszélhessenek...

* * *

Tíz év telt el.

Olsenné bordó szalónjában látszólag nem változott semmi. Kávé párologott az asztalon. A kalács foszló és puha volt. Torta csábított a kredencen, méz-édes malaga mosolygott a tálon.

Három fonnyadt arcú vénleány szűröcsölte a kávé s bölongatott Olsenné gyorsan pergő szavaira.

Feketében voltak mind a négyen, arcukon tettetett ünnepélyesség borongott, ha Olsenné egy pillanatra abbahagyta a beszédet, valamelyikük mindig kötelességszerűen megjegyezte:

— Szegény Karen...

— Na dehát, hogy így elment!

— Hja, drágám, mindenki saját sorsának a kovácsa... Minek futott olyan szekér után, amelyik nem akarta felvenni, mert hogy Sören készakarva húzta-halasztgatta az esküvőt, az szent... Őszintén szólva, mindig sajnáltam szegény fiút, micsoda ragyogó tehetség volt, milyen karrier állt előtte, Karen meg sem értette, Karennek csak gyerek kellett, azt hitte, akkor jó feleség, ha minden évben egy-egy gyerekkel ajándékozza meg az urát... — méltatlankodott Olsenné, még pedig olyan hangosan, hogy Ágnesnek újonnan beszerzett hallócsövével sikerült felfognia minden hangot, szegényke sietett is közbevágni:

— De édes Malvinkám, ezért nem róhatod meg Karent, ha a jó Isten úgy akarta...

Agnese megjegyzésére senki sem válaszolt, meghívták minden kávézsúrra, s mégis úgy tekintették, mintha ott sem lenne. Felszelték a tejszínhabos tortát és élvezettel folytatták a témát:

— Őt gyerek, szent Isten... mit is csinál velük az a szegény ember!

— Mit? Meg fog nőszülni...

— És vajjon kit fog elvenni? ... — vágott közbe szívszorongva Marie.

— Hát bizony akárkit vesz el, nagy önfeláldozás lesz attól a nőtől hozzámenni. Mert bizony, Isten nyugosztalja szegény Karent, a gyermekneveléshez nem értett, átkozott rosszak azok a gyerekek. Ha lesz esze Sörennek, komoly, meggondoltabb nőt vesz el feleségül...

— Bizony, aki meg tudná őt becsülni... — jegyezte meg Louise és arcára volt írva, hogy az a meggondolt, megértő nő csakis ő lehetne.

Marie észre is vette az öntelt kifejezést és megint lázasan keresgél az agyában valami jó csipős megjegyzés után, de ezúttal sem jutott eszébe semmi. A pillanat elrepült visszahozhatatlanul.

Alkonyodott, Olsenné felállt, hogy lámpát gyújtson. Louise felhasználta az alkalmat s egy csomó malagát, fűgét a tarsolyába dugott. Már éppen azon mesterkedett, hogy egy darab tejszínhabos tortát is észrevétlenül papírszalvétájába rejtse, amikor visszatért Olsenné s az asztalra helyezte az állólámpát.

Louise zavartan babrált az abroszon, mint akit rajtakaptak. Marie összerendezte, a jó lélek éppen arra gondolt, hogy ezentúl szabad délutánjait Karen gyermekeinek fogja szentelni...

— Szegény kis árvák... — mondta magában és közben Sörenre gondolt.

Louise felállt, hogy minél előbb ott legyen Sörenéknél az ügyesen elrejtett malagával.

Mindnyájan búcsúzkodtak. Az általános csókolózkodás közepette vallotta be Olsenné nemes tervét:

— Hát drágám, én elhatároztam, hogy eladom a boldogult férjem arany óraláncát és teszek egy alapítványt szegény Karen nevére...

Marie és Louise összenéztek, egyformán rándult meg az arcuk, homlokukra ült ki a gondolatuk:

— Micsoda, hát ez a vén boszorkány is számít talán Sörenre? Csak nem lesz bolond az az ember özvegyasszonyt elvenni, amikor még leányt is kaphat!...

Agnese már percekkel előbb retiküljébe rejtette hallócsövét, közben sok szó elrepült nagyothalló fülecskéje mellett, ott folytatta hát a témát, ahol utoljára hallotta:

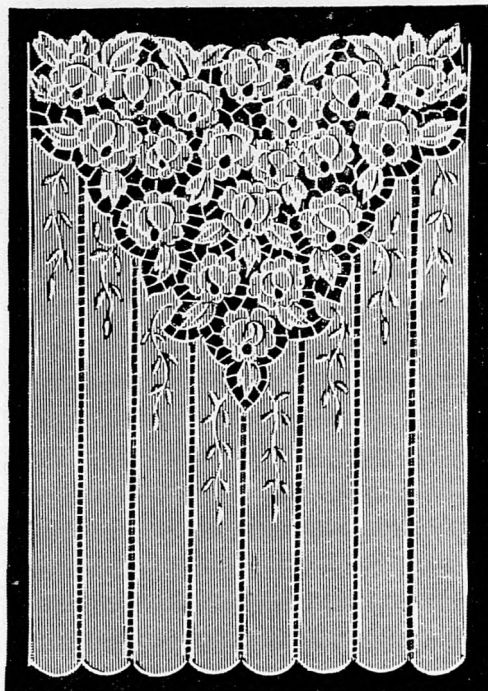
— Igazatok van, nagy áldozat öt gyermekét felnevelni, dehát én anynyira szerettem Karent, hogy bármelyik pillanatban vállalkoznám rá...

S más-más úton megindultak mind a hárman a Sören-ház felé. Olsenné pedig elővette a szekrényből boldogult férje vaskos aranyláncát, méregette a súlyát, latolgatta az értékét, boldogan mosolygott magában és félhangosan mondta:

— Sören meg lesz hatva, felismeri majd bennem a nemes lelket... igen... öt szegény árva gyermeke anyját...

Fordította:

K. LÁNYI PIROSKA

Vitrázs

(Gottlieb terve)

Gyöngyforgó

Irta: Fábíán Ernő

Ami itt következik, régi-régi krónikában íródott meg. Ilyen nevezetes dolog nem is történik manapság, a rádió meg a repülőgép korában. Ahhoz nem tudunk sem eléggé szeretni, sem eléggé gyűlölni.

I.

Nem állottak olyan haptákban a hadak Kater kassai várkapitány előtt, mint amilyen haptákba vágták magukat a kassai ifjak, ha a várkapitány úr kisasszonyai végigsétáltak az utcán.

Zúghatott a székesegyház öreg harangja, az égicre figyelmeztetve a földieket, a kassai fiatalok legfeljebb a Kater-kisasszonyokat nézték égi lényeknek.

Hogy aztán Kassa többi szépeinek az eget, vagy a földet juttatták-e eszébe a várkapitány leányai, erről hallgat a krónika. De annyit a kassai lányok is kitaláltak, hogy akinek gyöngyforgó lebeg a hajában, melledzőjén ragyog a him, nem szólva a suhogó brokátszoknyáról: csak könnyebben csábítja az ifjakat az égbe — vagy a pokolba —, mint akül talpig betakar a dísztelen posztóruha. Nyilvánvaló: a Kater-kisasszonyok új módija csavarta el a kassai férfiak fejét.

Mert annyit már a krónikairók idejében is tudtak a lányok, hogy a divat nagyon nagy hatalom.

II.

Harcos idők jártak akkortájt. A kassai lányokra is ragadt annyi a stratégia tudományából, hogy legajánlatosabb az ellenséget saját fegyverével verni meg. Gyöngyforgóra ráduplicálni gyémántos forgóval, himes melledzőre himesebb melledzővel, új módira még újabb módival.

Örültek a nagy versengésnek a paszományosok és csipkeverők erősen. Bezzeg a többi céhek testületileg vakarták a tarkójukat.

— Koldussá leszünk, — mondogatták gondterhelt ábrázattal a mesterek. — Tizenöt tallérba kerül a gyémántos forgóknak csak a foglalata!

— A brokát singjét pedig nyolc tallérjával mérik . . .

— Mégis csak kutyavilág az, hogy az új módi hóbortjától mi tébolyodunk meg!

— Nem segít már rajtunk senki.

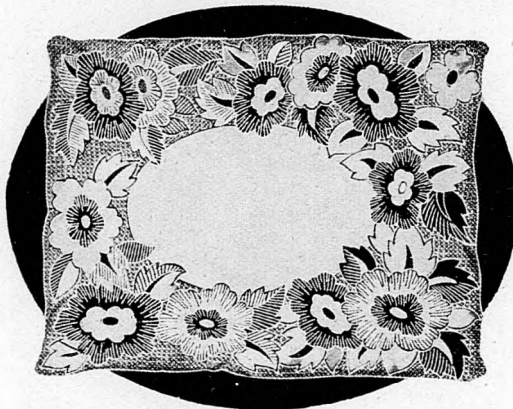
— Hát a főbíró? Az ő dolga rendet teremteni az asszonyok közt.

— Ej, hiszen Doráncius Mihálynak is lánya van.

— Azért csak menjünk rá mind, ahányan vagyunk.

Mikor a mesterek sötéten vonultak a főbíró háza felé, eléjük libegtek a szépséges Kater-kisasszonyok.

Bizony, a mesterek sütötték le előttük a szemüket.

Vászonpárna

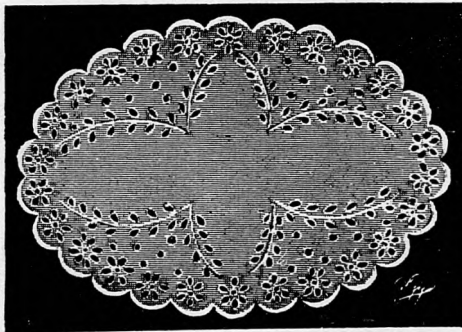
(Wieg Testvérek terve)

Mert az apák is tudtak annyit a krónikairók idejében, hogy a divat nagyon nagy hatalom.

III.

Míg a mesterek nehéz csizmái komor ütemet vertek a kassai kövezeten, Doráncius Mihály főbíró éppen a leányával beszélgetett.

— Sápadt vagy, Mária, — mondta. — Ugyan mi pirosíthatná meg az arcodat? Talán gyöngyös forgót akarsz a hajadba, mint a többi lány?

Tálcakendő

(Gottlieb terve)

— Jó nekem a fekete fejkendő is.

— Himes melledző kellene tán?

— Elég nekem a sima ingváll.

— Százcáncú brokátszoknya suhogjon rajtad?

— Csak a sima posztó takarjon be engem.

— Hát nincs a világon semmi, hogy megpirosodjék szép arcod?

Mária szemét beárnyékolta hosszú, selymes szempillája. De aztán felemelte lesütött tekintetét és szembenézett az apjával:

— De bizony van, kedves apámuram. Piros leszek megint, ha az én szívbéli mátkám, Bálint diák az ujjamra húzza karikagyűrűjét.

A főbíró összecsapta a kezét: — Az a léhítő!

— Az a szépendaloló . . .

Doráncius Mihály dohogva sétált föl-le:

— Soha, míg én élek! Ört állítok ajtóhoz-ablakodhoz, de megóvlak attól a nótás semmirekellőtől. Nem húz az gyűrűt az ujjadra addig, míg én nem kergetlek hozzá. Az pedig sohanapján lesz.

A nagy fogadalomra már nem jelezhetett a leány. Épp akkor kopogott be a mesterek küldöttsége a főbíróhoz.

Mária nyitott nekik ajtót, még fehérebben, mint az imént.

De a mesterek nem nézték sápadozó arcát. Csak azt látták, hogy dísztelen, fekete ruha van rajta.

— No lám, — mosolyogtak össze, — mégis csak jóhelyen kopogtattunk a főbírónál. Hiszen a lányát egyszerű feketében járattja.

Mert azt is tudták az apák a krónikairók idejében, hogy az egyszerűség is nagy hatalom ám.

IV.

Másnap pedig körüljárt a város dobosa Kassa utcáin, komoran puffogott térdigérő, hosszú dobja és nagy-erős hangon adta tudtára mindenkinek a főbíró kemény parancsát. Hogy a kassai polgárok leányainak, meg asszonyainak becsületes viseletül a dísztelen, fekete ruha rendeltesse. Aki pedig rajtakapitok a Kater-kisasszonyok új módiján, pellengérré állítatik és a városból örökre ki-seprűzetik.

Olyanná vált a város, mint a megzavart méhraj. Hogy sikoltoztak haragjukban a kassai szépek!

— Micsoda szégyen! Míg a világ, le nem mossa ezt rólunk semmi!

Arról nem is beszéltek, hogy a gyöngyös forgót, himes melledzőt, brokátszoknyát milyen nagyon sajnálják.

Első napon sivalkodtak, Másodnapra már csak perlekedtek. Harmadik nap aztán belenyugodtak a változhatatlanba. Mert már a krónikairók idejében

tudták a leányok, hogy alkalomadtán nem megvetendő kerete ám a szépségnek az egyszerűség sem.

V.

Hogy aztán a következő vasárnap felzúgott a székesegyház öreg hangja, csupa-csupa fekete ruhás asszonyszemély haladt a templom felé.

Mintha mind-mind apáca lett volna. Mintha egyik sem hivalkodott volna a Kater-kisasszonyok új módijával.

A pellengérral bizony senkinek sem volt kedve kikezdeni.

Hat városi alabárdos kísérté Doráncius Mihályt és a főbíró arca sugárzott az elégedettségtől. De elégedetten emelték meg előtte a süvegüket Kassa mesterei is.

Egyszerre azonban elsötétült a főbíró arca. A mesterek pedig hirtelenében alig leltek rá megemelt süvegük helyére.

Amoda, az utcafordulónál deli nőszemély közeledett. Hajában olyan gyöngyforgó, hogy megirigyelhette, aki ránézett. Melledzőjén több hím, mint szövet. Brokátcsoknyáján nem is száz ránc, de ezer.

— Ki mer dacolni a törvénynyel? — hördült fel Doráncius Mihály és még jületöve is lángolt a haragtól. — Alabárdosok, fogjátok el a vakmerőt!

Bezzeg önszintire vált az arca, mikor elibe cipelték a bűnöst.

A leány volt. Édes vére. Mária.

Akik összeverődtek köröskörül, mind a főbíróra meredtek. Vajjon mit rendel most?

Doráncius Mihály sokáig hallgatott. Aztán megszólalt érdes, kemény hangon:

— Amüt megparancsoltam, megparancsoltam. Vigyétek ezt a leányzót a pellengérrre!

Avval befordult a templom ajtaján.

Mert bizony a törvény is nagy hatalmasság!

VI.

— Jó apja voltam mindig és egyetlen kemény szóért így fizetett! Ki érti meg a mai, bolond fiatal-ságot? Viselje hát az a leány bolondsága egész súlyát!

Ekként évődött magában Doráncius Mihály, mikor istentisztelet után a törvénytevő hely felé ment, hogy bírói tisztének eleget tegyen.

A pellengér előtt ott szorongott a város apraja-nagyja.

A szégyenközhöz kötve pedig ott állott az elítélt leány fehéren, mint a patyolat. Rajta gyöngy és hím és selyem dísz.

— Keményedj meg, szívem, — bízta magát a főbíró, — hiszen édes véred tette ezt veled, mert óvtad holmi lantpengető léhütőtől.

Ahogy a kiseprűzött leány állépte a város kapuját, jobbról-balról a két kapűör keresztbefektette fegyverét utána. Doráncius Mihály pedig erős fennhangon mondta el a száműzöttek jólismert ítéletét, nehéz tiszte szerint:

— Soha a város küszöbét át nem lépheted. Ha kérő szóval térsz vissza, emez erős tölgyfaajtók becsukódnak előtted. Ha fegyverrel térsz meg, minden fegyvereink ellened szegződnek.

Magában azért azt gondolta: bár visszatérne, bárcsak könnyörögne. Akkor talán még utána is futna a rogyadozó térdrel távozóknak.

De bizony Mária nem fordult meg.

A főbírónak pedig be kellett fejeznie az ítélet szavát a szokott átokkal:

— Átok kísérjen és legyen átkozott az is, aki bukásodban jölemel!

VII.

Csakhogy jóformán el sem mondta a mondanivalóját, mikor az útszéli bokrok mögül lengőköpenyű ifjú lépett elő.

A lantpengető diák volt.

Mária fejéről lehullott már a gyöngyforgó, testén is ronggyá szakadt a selyem. De mit törődött azzal a szerelmese! A diák lekerítette válláról a köpenyt, beburkolta vele a száműzöttet és amíg az átok zúgott utánuk, mentek-mentek egymás mellett, új tájak felé.

Doráncius Mihálynak pedig akkor jutott eszébe, hogy megérte a sohanappját, amire olyan nagy fogadalmat tett, amikor a két vándor eltűnt a szemé elől.

De későn eszmélt rá, hogy a legnagyobb hatalmasság mégis csak a szeretem.

*

Az új mólvál aztán senki sem ékeskedett többé Kassán. De a világ máig is megőrizte a Kater-kisasszonyok emlékeztét.

Ezzel a szóval: kacér.

Gobelinkép

(Wieg Testvérek terve)

Doráncius Mihálynak végig kellett néznie a megszegyenítés gonosz szertartását és végig kellett kísérnie a leányt a csúfolódó tömeg közepén, a város kapujáig.

Minden ütés, ami a fehér vállra hullott, mintha az apát érte volna.

Gobelinkép

(Wieg Testvérek terve)

A RUHÁZKODÁS ÉS AZ IDŐJÁRÁS LÉLEKFORMÁLÓ HATÁSAI

Minden ruha bizonyos mértékben testi érzéseket ébreszt, részint magán a bőrön keresztül, részint — bizonyosfokú könnyedség, vagy nehézkesség érzését támasztva — visszaáramlik és befolyásolja kedélyállapotunkat. A vékony selyemruha például a libbenő könnyedség érzését kölcsönzi a testnek, míg a nehéz, posztóruha nem csupán a testre, hanem a lélekre is súlyos, lenyűgöző hatással van. A kemény, magas gallérú uniformis nem csupán kemény testtartást követel meg, hanem a fej fölszegését is, ami azután nagyfokú rezervoáltságot és tekintély-érzetet kölcsönöz a viselőjének. A csizma és a cipő is más és más érzeteket ébreszt viselőjében. Nem is beszélve arról, hogy a kényelmes cipő úgyszólván a jókedv és hangulatos vidámság szülője, míg a szűk cipő olyan rossz kedélyállapotot teremt, amely viselőjének minden gesztusát és szavát befolyásolja. A munkások nehéz, vastag cipője egyéniségük nehézkességét is eredményezi. A divathölgy finom és könnyű cipellője gondolkodásának és érzéseinek lengésére is kihatással van. A cilinder, vagy a kemény kalap komolyabb és ünneppélyesebb öntudatot szuggerál viselőjébe, mint a puha kalap, amely kedves léhasággal permetezi be az érzéseket.

A ruházkodás tehát nem csupán a hiúságon keresztül gyakorol hatást az öntudatra, hanem a test érzései is formálják, alakítják és egészen meg is változtatják a lélek érzéseit. De még maga a járás is befolyásolja lelki életünket. A lomha és ügyetlen járás zavart és bizonytalanságot, a kemény, de mégis könnyed járás biztosságot és határozottságot szül. Az öntudatoság nem más, mint a test erőinek és az idegrendszer kiegyensúlyozottságának produktuma. Minél erősebb és ellenállóbb az idegrendszer, annál határozottabbak és diadalmasabbak lesznek a lélek érzései.

A harmadik fontos tényező pedig — bármily hihetetlenül hangzik is: — az időjárás. Az időjárás éppúgy befolyásolja érzéseinket és ezeken keresztül a lelkiéletünket, mint az óceán hullámai a rajjuk hanyódo hajót. Számítatlan hangulatnak, amit lélektanilag szeretnénk megindokolni, igazi alapja: az időjárás. Éppúgy van elbágyasztó, mint jellelkesítő időjárás. Vagy lefordítva, a lelki élet jelenségeinek nyelvére: félelmet keltő és bátorságot adó időjárás. A levegő elektromos viszonyai határozatlanságot, vagy elitőkéltséget szülnek, akarásunk, gondolkodásunk, vagy érzéseink tekintetében. Ter-

mészetes azonban, hogy a különböző egyéniségekre különböző hatással lehet ugyanaz az időjárás. Ami az egyikre nézve ösztökélő, az másikra esetleg éppen leverő hatását, vagy megfordítva. Annyi azonban feltétlenül bizonyos, hogy minden költő, zeneszerző és művész úgynevezett ihletének produktív ereje az időjárástól függ és az időjárásból táplálkozik. Lelkük tükrében pontosan visszaverődik az időjárás képe, amely ilyen, vagy olyan alkotásra inspirálja őket.

Végeredményben tehát megállapíthatjuk, hogy az ókor bölcsessége: »mens sana in corpore sano« (ép testben ép lélek) — valóban olyan mélyértelmű bölcsesség, amit a mai kor lélekbiológiai eredményei is teljes mértékben igazolnak. Mert nem lehet a lelket különválasztani övrkából: a halandó testtől és nem lehet a lelki jelenségeket függetleníteni a test érzéseitől.

Őseink sem éltek csigaéletet...

Bármennyire büszkék is vagyunk mostani életünk szédületes tempójára, a gyorsasági rikordokra, amiket a technika fejlődésének köszönhetünk: nem szabad lekicsinylenünk a régi, sőt az ókori embereket sem, akik autó, expressz-vonat és repülőgép nélkül hallatlan teljesítményeket produkáltak.

Az ókori Róma állami postája például az Antiochia és Konstantinápoly közti 162 földrajzi mérföldnyi utat 6 nap alatt tette meg, tehát naponként — 195 kilométeres sebességgel. Caesar, akinek seregei a rendkívül gyors rajtaütésnek köszönhették győzelmeiket, Rómából Avignonba 7 nap alatt érkezett, ami naponkénti 155 kilométeres tempónak felel meg. Az a hírnök pedig, aki Maximus császár meggyilkolását vitte hírül, az Aquileia és Róma közti 900 kilométeres utat — 4 nap alatt futotta be. Természetesen: váltott lovak segítségével, amelyek minden nagyobb városban a rendelkezésre állottak. A rikordot azonban Tiberius császár érte el, aki Páviából az akkori Germániába átlagos napi 290 kilométeres sebességgel lovagolt.

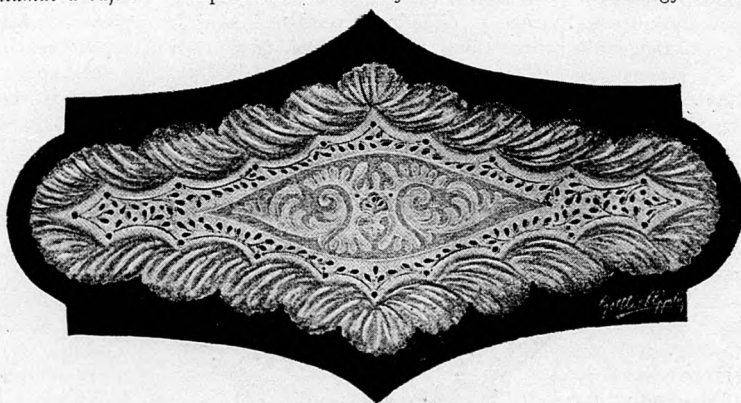
A középkorban azután ez a gyorsasági tempó erősen alábbhanyatlott. 1188-ban

annak a hírnöknek, aki a pápai bullát Rómából Canterbury-be vitte: 25 nappal volt szüksége. Később, a postakocsik idejében még jobban csökkent a tempó. Az első vonatok gyorsasága is ma már mosolyra készítené. Azt az utat, amit a mostani gyorsvonat 10 óra alatt tesz meg, a kezdetleges vonatpusok — 5 nap alatt is csak nagynehezen tudták befutni.

Az ókor napi átlagos 70 kilométeres tempóját, amely a középkorban 30, sőt 20 kilométerre süllyedt: a mi napjainkban óránkénti 215 kilométeres rikord váltotta föl. Azt az utat, amelynek befutására Tiberius császárnak még 24 órára volt szüksége, a mai repülőgép — 2 óra alatt teszi meg.

Más kérdés aztán, hogy boldogabbak vagyunk-e a mostani szédületes gyorsasági lehetőségek birtokában, mint voltak az ókori rómaiak, a középkor zarándokjai, lovagjai és kereskedői. Annyi bizonyos, hogy az élet és az utazás a régi időkben sokkal regényesebb volt. Pullmann-kocsi és repülőgép nélkül a saját érzékére volt bízva minden utas, aminek következtében a valahová való megérkezés boldogsága és meglepetése feltétlenül nagyobb lehetett.

De még az is bizonyos, hogy sokkal nagyobb önelégültséget érezhetett az akkori utas, mert az eredményt nem a kintülő mozdonynak, a nagyszerű gépnek és pilótának köszönhetette, hanem egyesegegyedül — sajátmagának. Ismerjük be, hogy ez volt annyira fölemelő érzés, mint egy újabb sebességi rikord, amit azonban — mások állitanak föl.

Díszes ágypárna

(Gottlieb terve)

A JÓTÉKONYSÁG

ELMÉLETBEN ÉS GYAKORLATBAN

Elméletben, vagy — ha jobban tesszük — elvben rendszerint nagyon szépen hangzik, szívreható és lélek-nemesítő a jótékonyág. Teszem azt: jólvasalt ruhájú urak, kifogástalanul az utolsó divat szerint öltözött hölgyek összeülnek, aztán szólásra emelkedik egy »jósavadájú« ember és a nyomor megrendítő ecsetelésével, az irgalomra való hivatkozás evangéliumi igéivel valami ilyen mozgalom megindítására, cselekvő szerepre szólítja fel a megjelenteket. Azután elhangzik még néhány hasonló szellemű beszéd és — ahogy ilyenkor szokás — megalakul a bizottság, amelynek az a feladata, hogy a gyönyörű szavakat tettekre váltsa. Egy-két agilis úr és hölgy szerephez jut, gyűjtőívet fogalmaz és köröz.

Pár nap mulva lohadni kezd a nagy buzgóság és meglehetősen sovány eredménnyel lezáródik az akció. A pengők, vagy inkább a fillérek csaknem minden ilyen megmozdulásnál pontosan ugyanannak a közép-osztálynak az erszényéből kerülnek elő, amely az utolsó évtizedben ugyancsak degezre lappadt. A paloták, a kastélyok komor vasrácsait, súlyos kapuzatát, fényes előcsarnokait — a hozzáférhetlenség e mesterien kiépített hadállásait — ritkán ostromolja meg s még ritkábban töri át a jótékonyági akció lendülete. Ahogy az egyszerű koldus sem a villanegyed házait járja, hanem a sűrűn lakott belső városrészek bérkaszáryait, a két-három- és négyszobás lakások könnyen megközelíthető bérloít. Palotában, kastélyban, villában legfőleg a szolgaszemélyzet valamelyik morózus tagjág jut el, — emitt magának az »úrnak« vagy a »nagyságának« sírhatja el panaszát, a majdnem mindig biztos tíz-husz fillérenyi adomány reményében.

Ime, így fest a jótékonyág — a gyakorlatban. Mindezeket tudva, a budapesti — még közelebről: a lipótvárosi — katolikus egyházközség arra a bölcs és nemes elhatározásra jutott, hogy a kerület katolikus szegényeit másképpen segíti meg. Az éhség a legszörnyűbb szenvedés, egyben a legrosszabb tanácsadó is lévén, arra törekedett, hogy

a legkiáltóbb inségben szenvedők naponként meleg ételhez jussanak. E célból tehetősebb családok közt tapintatosan elosztotta a rászorulókat, olyképen, hogy egy-egy éhező család ebédrel való ellátását heten vállalták: mindennap más és más. A jelentkezők között, akik az étkeztetésről gondoskodtak, közepes fizetésű köztisztviselők, lateinerek,

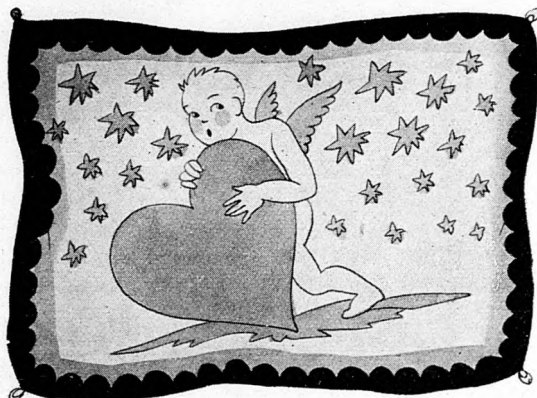
beteges asszonynak két gyermeke mellett a munkaképtelen férjéről is gondoskodnia kell. A katolikus egyházközség bölcsen ebédeltető akciója hét címet közölt vele, hét helyet, ahol felváltva kap naponként meleg ételt a maga és családja számára. Az egyik napot, a szerdait, e sorok írója vállalta, aki ugyan nem duskál földi javakban, de megadta neki az Ég, hogy súlyosabb gondok nélkül élhet, lakbérét és egyéb szükségleteit — legalább eddig — elő tudja teremteni s ha fölöslege nincs is, de a szó riasztó értelmében ismert nélkülözés miatt sem panaszkodhatik. Ezek után adjuk át a szót a szegény, koldusszegény családfőanyának. Mit mond az ő hét jótévedőjéről. Ime:

— Azzal kezdem, hogy a jó Isten áldja meg azokat a nemesszívű urakat, akik pártomat fogták és nem engedték meg, hogy ezekben a borzasztó időkben éhenhaljak a szerencsétlen családommal. Nincs nekem panaszom, ha rájuk gondolok. Csak hálálkodni

tudok, meg a jó Isten áldását kérem a számukra. Ne tessék hát félreérteni, amit mondok. Beszélni is csak azért merek, mert kérdezni tetszett, hogy hogyan vagyok megelégedve. Hát... hogy is mondjam csak?... A szerdai napot kihagyom... Hiszen ha minden napon szerda volna!... A nagyságos úrök nem főzetnek külön a mi számunkra, a nagyságos úrök is azt ebédelik, amiből mink kapunk. Látom a konyhán, amikor az a drága jó nagyságos asszony abból a fazékból kanalazza ki nekünk a levest, amelyikben a nagyságos úröké is föl... meg a húst, a főzeléket, meg a tésztát is azokból a lábasokból porciózza, amelyikben a nagyságos úrök étele gőzölög. Nagyon régen volt, jóval a háború előtt, amikor odahaza lánykoromban efféle finom ételt tett elem ünnepnapkor az édesanyám...

— Miért? — vetettem közbe. — Csak tán nem azt akarja mondani, hogy másutt külön főznek-sütnek maguknak? Hogy gondolja ezt, néni?

— Már megbocsásson a nagyságos úr, de úgy van, ahogy mondom. A másik hat ház

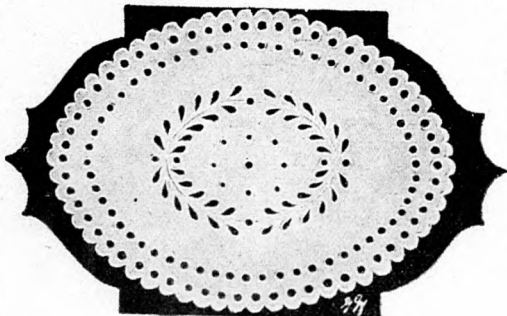
GERŐ
NUSI

Díványpárna

jobbmódú iparosok és kereskedő mellett szép számmal akadtak nagyállású, nagyrangú, nagyvagyonú, a Lipótvárosban lakó katolikusok is. A szép példát nyomban követte a református és az evangélikus egyházközség, hasonlóképen osztva el a maga szegényeit a tehetősebb hitfelek között.

Nemde, gyönyörű, főlemelő, léleknyugtató, krisztusian szép cselkedet. Elméletben legalább is az. Most lássuk, milyenné vált — a gyakorlatban.

Egyetlenegy esetben, egy nagyon szegény családfánya esetén kívánjuk illusztrálni a lipótvárosi gyakorlati jótékonyágot. Ennek a törődött,

Tálcakendő

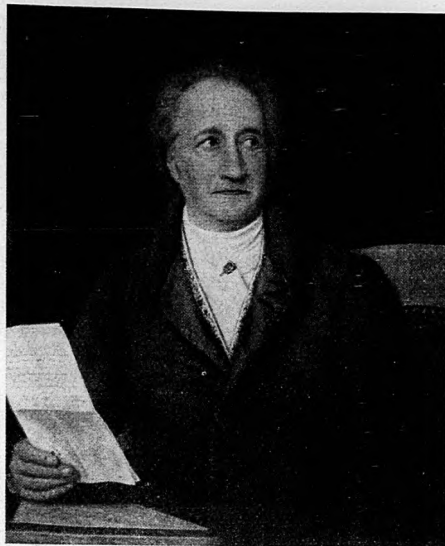
(Gottlieb terve)

közül kettőnél még rendes, jóízű kosztot kapunk. Boldog is vagyok vele. Négy házban külön főznek nekünk. Nem mondom, meg lehet enni, hiszen elegendőt adnak, ezért is hálás vagyok, de egy napon nem lehet említeni a másik kettővel. De a négy között két olyan ház van, ahol valóságos koldusebédet kapunk. Lucskos káposztát, vagy gulyáslevest — hús nélkül, vagy krumplis tésztát... Ez az egész. És még ezért is nagy hálával vagyunk.

— Miféle emberek ezek, akikről most beszélt?

— Hát kérem szépen, az egyiknek tizennégy szobás lakása van. Egyesegyedül lakik egy gyönyörű szép ház egész első emeletén. A ház is az övé. Több más háza is van. Csak a felesége meg a felnőtt fia lakik vele. A másik talán még nagyobb úr, mert a szakácsnén kívül cukrász, meg kizilány is dolgozik a konyhán, aztán két szobalánya, inasa, angol kisasszonya, sófförje, meg kertésze van. De erről a konyháról is csak káposztát, meg krumplit kapok. A mult kedden, — mert kedd az én napom ennél a nagyúri háznál, — amikor bementem a konyhába a bádogcsajkával, nekem rontott az egyik kutya. Mert hármannak... Különféle fajtájúak. Aki rámtört és a lábamba akaszkodott, az a »buli« volt. Hirtelen nagy fájdalmat éreztem. Mikor kivitték a kutyát, megnéztem, mi történt velem. Hát kérem, csurum vér volt a jobbik lábszárom. Jó nagyot mart belém. Közbe kijött a házigazda, a méltóságos úr. Azt mondtam: Könyörgöm alássan, megharapott az egyik kutyuska... nagyon vérzik a lábam... szeretnék bemenni a »Pásztor«-ba. (Pasteur.) — Jó, hát menjen be, — mondta a méltóságos úr. — Kérem, szépen — feleltem — nincs huszonégy fillérem villamosra. — Na lám! — mondta erre a méltóságos úr — egész kis vagyonba kezd kerülni nekem ez a jótékonyág!... Menjjen csak gyalog! — Azzal visszament a lakásba. Én szót fogadtam, bevánszorogtam a »Pásztor«-ba, ahol bekötötték a sebemet, meg be is ojtottak valamivel, hiába mondtam, hogy olyan úrikutya harapott meg, aki finom hússal él, nem lucskos káposztával, meg krumplis tésztával... Csak nevettek rajtam a doktor urak, aztán jószívvel huszonégy fillért adtak, hogy visszafelé ne erőltessem meg a lábamot...

Eddig a szegény asszony. Mi pedig levonjuk a szükséges és elmaradhatatlan tanulságot:

Goethe

Azok a társadalmi rétegek, amelyek a gazdag és a nincsetlen osztály közt foglalnak helyet, szívben és érzésben százszor közelebb vannak az utóbbihoz, holott — ha fölfelé tekintenek — a maguk helyzete csaknem olyan siralmas, mint a szegényeké öhozzájuk képest. Hiszen az a fővárosi köztisztviselő, aki megosztja ke-

nyerét a nélkülözőkkel vagy — mondjuk — az a vidéki tanító, aki asztalához ülteti az inségest, szinte a saját szájától vonja meg a falatot, iníg a gazdag a fölösleghből ad egy morzsát. Manapság, mikor a gazdasági és szociális egyenlőtlenség sokkal kirívóbb (mert óriási a pauperizmus), s amikor a könnyen lobbanó indulatokra csóvákat hajigál a zavarosban halászó demagógia, fokozott jóindulatot és tapintatosságot követel a megnehezült élet ama boldogoktól, akik csak hallomásból vagy nyomtatásból ismerik azt. A jótékonyág, a humanizmus, a segítő szeretet nem maradhat többé holt betű sárgult papiroszon. Tetté kell izmosodnia, valósággá kell átalakulnia. Vakok és süketek azok, akik nem értik meg a változott idők szavát s követelményét, csapást zúdítanak a társadalomra, amelyből élnék és fényesen élnék, végül katasztrófát idéznek fel a saját sötéten önző fejükre. Hát nem okulnak ezek az urak és hölgyek a multakon, meg a jelen iszonyú tanulságain? Nem látják a példátlan erőfeszítést, amellyel a fixfizetéses hivatalnoksereg, a sorvadozó értelmiségi osztályok lerongyolt hada tengeti életét, nem feledkezve meg soha a még nálánál is nyomorultabbakról, a munka- és állásnélküliekről, a keresetképtelenekről, a végkép elesettekről? A jótékonyágnak majd minden terhé ez a társadalom viseli, mert — ezt nem lehet eléggé ismétlni — a bérlakások népe mindig »kéznel van«, szemben a paloták kiváltságosaival. Csakhogy ezt az egyoldalú megterhelést nem viselheti állandóan a középosztály. Anélkül, hogy le akarná hengeríteni vállairól a terheket, elvárja, hogy a felsőbb rétegek — nagybirtok, nagyipar, bankvilág — több megértéssel, részvétellel és nagyobb segítséggel osztozkodjanak a jótékonyág, a szociális lélekmentés munkájában.

Vigyázzanak a konzulok, — mondták az ókori rómaiak Vigyázzanak a földi javak legfőbb élvezői, nehogy a páncélszív és a bádogtekinet, az élet súlyos zajlásának szeretetlen, rideg szemlélése bajt hárítson rájuk és az egész társadalomra. Kapjanak észbe, gondolkozzanak, próbáljanak érezni és — cselekedni. Hogy az a jótékonyág, amelyet elméletben hirdettek, a gyakorlatban ne csak a félig elsüllyedt középosztályra legyen kötelező. Az utolsó órában kérjük, a krisztusi irgalom nevében esedezünk, amelyért ők is főházkodnak: nyissák meg szívüket és erszényüket a kétségbeesés szélén tántorgók előtt...

GOETHE-VERS

*Eszembe jutsz,
Mikor a tengermélyből
Fölkél a nap...
Eszembe jutsz,
Ha holdról s csillagfényről
Mesél a hab...
Eszembe jutsz,
Mikor magamban járok
A kert alatt...
Bús éjszakán,
Ha néma vándort látok,
Ki elhalad...
Hozzám beszélsz,
Mikor dalol a tenger,
S a szél zokog...
Egy néma szív,
Mely sóhajtan sem mer,
Felém dobog...
Veled vagyok,
Hozzád röpit a lázam,
S a szenvedély,
Siess!... Siess!...
A néma, csöndes házban
Leszál az éj...*

Fordította: Erdődy Elek

Esetem a nagy grafológussal

Éjfélt már jóval elmúlt, mikor a Nagy Grafológus leült, szemben velem az asztalhoz.

— Csak így egyedül?

— Igen mester... csak így.

— Nem unja?

— Nem, igazán. Hajnalig elüldögélek így néha a kávéházban. Nézegetem az embereket, aztán hazamegyek, lefekszem.

— Nana — és fölényes volt a Nagy Grafológus, szemében a mindentismerés gúnyos lángjai égtek — nana — mondta — nem mindig az lakik az emberben, amit mutat.

— Lehet, mester, de én igazán...

— Adjon csak fiam egy két sor írást, majd meggrafologizálom én magát. Gyanus nekem ez a nagy jámborság.

— De higgye el mester, én...

— Na, — és kinyújtotta a kezét, — hadd lássuk!

Egy mosócédulát kottortam elő a mellényzsebemből, megforgatta, megszagolta és halkán mormogta maga elé:

— Három ing, kilenc zsebkendő, négy pár zokni, három izé, két törülköző... Apró, hegyes betűk, vérszomjas, kalandtermészet... megszakított szavak, félbemaradt vonalak, bosszúálló, elszánt, duhaj...

— De mester, — és a vér az agyamba toluit, — én egy jámbor fiú vagyok, én az utcán mindig magam elé nézek, nehogy eltaposak egy szegény kis bogarat, én...

— Maga azt csak úgy gondolja, fiam! Maga ehhez laikus. Ojjé... a másalhangzók balra dülnek, önmagával meghasonlott lélek... felül gömbölyített bébetűk, szilaj, féktelen, irigy, önző...

— De mester, — hiszen elvégre mindennek van határa, az ember dühbe gurul — én minden hajnalban templomba járok... ha részeg embert látok, átkerülök a másik oldalra...

— Pszt. Maga laikus, analfabéta. A grafológus csalhatatlan... Alul befutott gé... bűnözésre, különösen gyilkosságra haj-

lamos, hirtelen haragú, indulatos, kegyetlen.

— Één?!

— Nem bírok vért látni, nem eszem húst, hogy ne öljenek miattam állatot, soha senkit nem bántottam, korán reggel felkelek, etetem a madarakat és alamizsnát osztogatok a szegényeknek, de hallja, ha maga nekem...

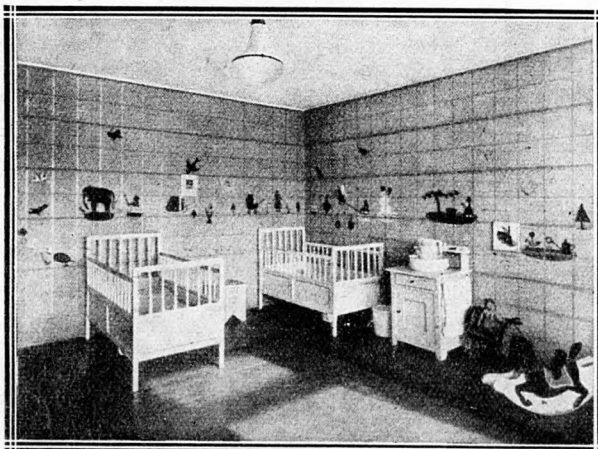
— Kuss! — mondta a mester —

Uj divatú párnázott heverőszék, nyaralókba

szálás, erős té betűk, iszákos, durva, kíméletlen.

— Hallja, — tudniillik ez már tényleg sok — hallja, micsoda disznóság ez?! Én altitkárja vagyok az anti-alkoholista szövetségnek, trágár szót nem veszek a számba, levelező tagja vagyok az üdvhadsergeknek... halló főúr, konyakot adjon, én ezt nem bírom! Én sírok, ha a kocsis üti a lovat, maga gazember, maga elszánt csirkefogó, én sírok, érti? azért is sírok...

Ideális gyermekszoba

— Szűk ó betűk... fukar, zsupori természet.

— Halló, hé személyzet, pincér! Még konyakot, rumot! Ne ilyenben, vizes pohárban! Rettenetes, irtózat!

— Hosszú vonások az ő betűn, lágyan elnyújtva... szadistára vall... örül, ha vért lát... az orrcimpái remegnek, ha csak rágondol...

— Hallja! Hallja, maga gazember, a tüdejét kitaposom, érti!?

Én sírok, ha ütök a lovat, érti!?

Én nem ikáromkodok, mert tiltja a fogadalmam, azt a hétszer visszarángatott, keserves nem-jóját magának, én egy jó ember vagyok, maga disznó... én egy szolid ember vagyok, maga szarvasmarha... én téli reggeleken etetem a jó Isten madarait, maga agylágyult viziló... én a legcsendesebb ember vagyok a világon!

Az indulat már egészen elfogott, csak úgy távolról hallottam még a mester duruzsolását:

— Alulról felfelé pat-

tanó pé betűk, alátamasztja, amit az imént mondtam: szadista! Kérlelhetetlen, cinikus, rossz-májú... temetésekre jár röhögni...

És akkor nem tudom, hogy történt, a pincérek segítségért kiáltottak, rendőrök, mentők futottak be és ott fekküdtem rajta és a nyelvét próbáltam kihúzni egy dugóhúzóval a bal fülén át. És úgy fejtettek le róla a bandőrök és mikor hordágyra emelték, diadalmasan hörögte:

— Na? ... Mit mondtam?! ...

*

És a földön összegyűrve, vérbenázva fekküd a kis cédula, összefutottak rajta a Zsuzsi néni öreg betűi. Jézus Mária... hiszen a cédulára Zsuzsi néni írta fel, hogy... három ing, kilenc zsebkendő, négy zokni, két törülköző... hiszen akkor tovább etethetem a madarakat... hiszen én... Zsuzsi néni drága, meg vagyok mentve... drága, édes Zsuzsi néni...

*

Ki hitte volna erről a vén mosónéről? ...

Török Sándor

Amikor csapás ér bennünket...

A gyászjelentéstől — a részvétnyilvánításig

Ba egy családban haláleset fordul elő, a bánaton és gyáson kívül, amely a hátramaradottakat sújtja, különféle társadalmi kötelezettségek hárulnak rájuk. A csapás első dermesztő óráiban rendszerint képtelen gondolkodni az ember s ezért a legnagyobb jótétemény a felebaráti segítség, a vígasztaláson túlmenő készség, amely az ilyenkor szükséges teendőkről gondoskodik. Az életépárját sirató özvegy, a gyermeke vesztén bánkódó, összetört szülő, az édesapja vagy édesanyja holtteste fölött zokogó gyermek nincs és nem is lehet abban a lelkiállapotban, hogy akár a temetési szertartással, akár a szomorú házközlésével s még sok más olyan dologgal törődjön, amely a haláleset következtében halaszthatatlan elintézésre vár. Közele rokon, jóbarát, szomszéd kell, hogy hívás és kérés nélkül álljon rendelkezésére a gyászolóknak.

Legelső feladat a halálhír közlése. Küldönccel, telefon útján, távirattal, vagy — ha az, akit értesíteni kívánunk, a nagy távolság miatt nem vehetne részt a temetésen — levélben adjuk tudtul a szomorú eseményt. A közeli rokonok és a jóbarátok körén kívül eső ismerősöket nyomtatott gyászjelentéssel vagy — ami a sajtó nagy elterjedtsége óta szokásosabb — hírlapok útján értesítjük a halálesetről. Az utóbbi kétféle lehet: vagy hirdetés, vagy napihír formájában jelentetjük meg a nagyobb nyilvánosságnak szánt értesítést. Ha ugyanakkor nem gondoskodunk egyes címekre küldendő gyászjelentések szétküldéséről, a hírlapi gyászjelentés vagy napihír szövegébe ezt a megjegyzést kell iktatni: »Külön értesítés helyett.«

Külön kell szólnunk a gyászjelentések stílusáról. Mindnyájan ismerjük a régi-régi bölcs mondást, hogy »halottakról

vagy jót, vagy semmit«, de ebből nem következik, hogy halottakról írván, lapos frázisokba és üres, dagályos magasztalásokba zuhanjunk. A gyászjelentés megszövegezése nagy tapintatot kíván. Ne feledjük el, hogy a halotti beszéd egyike a legsúlyosabb követelményekkel felálló műfajoknak és nagyon-nagyon kevés olyan kiváló szónok van, aki a ravatal fölött mértéktartó s egyben hatásos tud lenni. Igazán szép, művészi, izléses, amellet megrendítő s egyben fölemelő,

vígasztaló gyászbeszéd csak költőlelkében fogamzik meg. A túlnyomó többség vagy másol, tehát jóhiszemű, de eredetiség nélkül való, vagy kontár, akinek nem lévén mondanivalója, szuperlatívuszokban beszél. Amit a gyászbeszédéről mondtunk, csökkentett mértékben áll a gyászjelentésre is. Ne használjunk tehát elcsépeelt nagy szavakat, ne dicsérjük mértéken túl a boldogultat, már csak azért sem, mert az emberi rosszmájúság bizony még a halált sem respektálja s túl közel lévén az élő alakja, kitesszük annak, hogy a túlfokozott jelzők mögött a valódi értékeit és erényeit kezdik firtatni. Vagyis: éppen az ellenkező célt szolgáljuk.

A gyászjelentés hangja egyszerű, nemes, választékos legyen, távol minden részletező szószaporítástól. Persze, a legszigorúbb önfegyelmelzetséggel sem lehet

a rajongás kifejezéseit megtagadni a halott szülőktől, testvértől vagy gyermek-től, de a túlzások még itt is elkerülhetők. Főleg ezzel a kifejezéssel élnek vissza legtöbbször a gyászjelentés szerkesztői: »a legjobb anya«, »a legjobb apa« stb. Megfontoltan ezt nem volna szabad leírni, mert sok-sok millió anyával és apával szemben még a gyászplapon sem szabad igazságtalanságot elkövetni. Teljesen elegendő és a gyermeki szeretetet híven tolmácsoló kifejezés, ha ezt írjuk: »a jó-ságos lelkű anya«, a »hűséges apa« stb. Tartózkodjunk továbbá a halott méltóságától. Hígyjék el, a gyászjelentések nagy tömkelegében furcsán hat, amikor sírfeliratszerű mondatokat olvas az ember, például: »Tevékeny életű, munkatársaisal szemben jó és igazságos, családjához ragaszkodó, barátjaihoz hű...«

stb. stb. Vannak azután, akik külön-külön eredetiséget hajszolnak a gyászjelentés szövegében, amelyet szinte eltorzítanak a mesterkélt kifejezésekkel. Mint minden írásműnél, a gyászjelentés megfogalmazásában is tömörségre és közvetlenségre kell törekednünk.

A gyászoló családától távolabb állók, tehát a tágabb baráti körhöz tartozók és a többi ismerősök a temetést követő vasárnapon részvétlátogatást tesznek. Közele rokonok és jóbarátok nyomában a hír vétele után sietve fölkeresik a gyász házat, hogy felajánlják segítségüket. A részvétlátogatásról el lehet mondani, hogy valóságos érettségi vizsgája az illető tapintatosságának. Valahogy bele ne essünk a siratóasszonyok szerepébe, de tartózkodjunk a bőbeszédű vígasztalástól is! Komolyan, nyugodtan fejezzük ki részvétünket. Olykor elég egy meleg kézfogás, férfiaknál egy baráti ölelés, nők között egy gyöngéd csók. Ez

mindennél beszédesebb, férfiasabb, illetve nőiesebb. Aki könnyen sírva fakad, lehetőleg egészen rövid időre szabja a részvétlátogatást, nehogy percről-percre föl-tépje, illetve vérzésre serkentse a frissen égő sebet. A halott áradózó dicséretével csinyján kell bánni. Intelligens, művelt emberre az elismerés szava balzsamosan hat, míg a hosszú lére eresztett magasztalások őszinteségében határozottan kételkedik s gyanakvó érzéssel, sőt fájdalom visszatetszéssel fogadja.

Aki a temetésen nem vett részt, nyolctizennegy napon belül tartozik levélben részvétét nyilváníttani. Távirati úton kifejezett részvétet lehetőleg a temetés előtt, vagy közvetlenül a temetés után kell eljuttatni. A személyes részvétlátogatás azonban ez esetben se maradhat el, mert a levél, illetve a távirat csak mentségül szolgál atekintetben, hogy a végtisztességen nem tudott megjelenni. Kondoleáló levelet nem szabad színes papírra írni, feketeszegélyűt is csak akkor kell használni, ha a levél írója maga is gyászban van. Özvegyen maradt asszonyoknak írt részvétleveleink borítékára ne írjuk az »özvegy« szót. Tapintat kérdése ez. Az a boldogtalan asszony legálább írásban ne lássa maga előtt a kegyetlen sorsot, amely rászakadt. A kondoleáló levélben nem szabad más témát érinteni. Ha a viszony, amelyben a gyászoló családdal vagy éppen az elhunyttal voltunk, nem nagyon szívélyes, elegendő egy névkártyára írt p. c. jelzés (pour condoler = részvétnyilváníttás végett). Megjegyzendő: ez a legridegebb, bár elfogadottan illendő nyilváníttása az özvéttérzéseknek.

A gyászolók néhány nappal a temetés után nyomtatott köszönőlevelet küldenek mindazoknak, akik a temetésen megjelentek, akik részvétüket látogatás formájában, vagy írásban tolmácsolták. Közeli rokonaiknak és jóbarátainknak azonban sajátkezű levelet írunk. A köszönetnyilváníttásnak hírlapokban való közzététele is szokásos. Ez esetben a nyomtatott levelek elmaradhatnak.

Koszorút és virágot, hacsak nem há-

rátják el a gyászolók, vagy küldönc útján, vagy személyesen juttatunk el a ravatalra, illetőleg a sírra. Az első esetben névkártyát mellékelünk. Pár szál virág ugyanannyit mond, mint a legdíszesebb babérkoszorú. A hozzátartozók fekete ruhában, a távolabb állók sötétszínű ruhában is megjelenhetnek a temetésen. Férfiak fekete zakettben, fekete vagy csíkozott fekete nyakkendővel. Akinek nincs sötétszínű ruhája, inkább maradjon otthon; a világos ruha feltűnő, kirívó és zavarja a gyász komor hangulatát. A temető ravatalos házában vagy kápolnában történő gyászszertartásnál gyülekezés előtt vagy a szertartás befejezése után lehet csak kondoleálni. Elég egy

Özv. Soltész Nagy Albertné, Miskolc, kedvence kutyáival

néma kézzsorítás. A közeli rokonoknak hasonlóképp fejezzük ki részvétünket. Bemutatkozni ilyen alkalommal nem lehet. Az ismerősöket komoly főhajttással üdvözljük. Temetés után még egyszer kondoleálunk a gyászolóknak, ugyancsak szó nélkül.

Nagyvárosban egészen más a temetési szertartás rendje, mint kisvárosban vagy faluhelyen. Nagyvárosban nem a gyásházánál gyülekeznek a részvevők, hanem a temetőben. Temetési menet csak kivételes esetekben, nevezetes emberek temetésekor látható a milliós városokban. Ha temetési menettel találkozunk, meg kell állnunk egy pillanatra, férfiak megemelik a kalapjukat. Másvallásúakkal szemben az illető felekezeti szabályai a mértéktadó. Halál öfelsege előtt egyformán meghajtja a fejét minden földi halandó. Hangos zokogással a gyászolók nyakába vetni magunkat: fölösleges részvétnyilváníttás, amely nagyon kíno-

san hat. Főleg a nőknek kell tartózkodni ilyen vehemens érzelmi kitörésektől. (Épp ezért Keleten, de igen sok nyugati országban is nem engedik azokat a nőket a temetőbe, akik közvetlenül a családhoz tartoznak, sőt egyes helyeken a gyászoló anyát, özvegyet és nővért sem.)

HUMOR

SZERÉNY KIVÁNSÁG

A börtönirodában így szólnak az új rabhoz:

— Mivel nálunk mindenkinek dolgozni kell, nyilatkozzon, hogy milyen mesterséget választ?

— Nagyon szeretnék tengerész lenni.

JÓSZIVŰSÉG

Kohn egy virágos kert kapujában áll. Arra jön egy úr és megkérdi:

— Szabad egy pár rózsát letépni?

— Tessék.

Az úr letép egy rózsát és megkérdi:

— Szabad még ezt a sárgát is?

— Felölem, — mondja Kohn — hiszen ez a kert nem az enyém.

TÁRGYALÁSON

— Hogy lehetséges az, hogy maga abból a drogériából csak olesó rózsavizeket lopott és a pénzhez nem nyúlt?

— Már a bíró úr is kezdi? Nem eleget kaptam emiatt a feleségemtől?

FIGYELMES MENYASSZONY

— Mondd, Mariska, miért nevezted magad az eljegyzésed óta Miminek?

— Tudod, a vőlegényem dadog.

HŰSVÉT A DOB-UTCÁBAN

— Uram, segítsen rajtam, három napja nem volt kenyér a számban.

— És mit evett?

— Maceszt.

ISMERI A TÁRSÁT

Kohn haldoklik. Behivatja magához Grünt, az üzlettársát, és így szól:

— Van egy 12 személyes ezüst evőeszközöm, amelyből 3 darabot elloptak. Ha meghalok, rád hagyom, hadd legyen együtt a komplett készlet.

OK ÉS OKOZAT

— Hol voltál, kéchlek, olyan sokáig? ... Hetek óta nem láttunk! — kérdi a barátját Viki báró a klubban.

— Jaj, kéchlek, nagyon beteg voltam.

— Mi bajod volt?

— Megopecháltak... A vakbelem volt baj.

— No és most már legalább jól látsz?

Egy hölgy van odakint...

Irta: H. Gesewish

— Egy hölgy van odakint... — Ezekkel a szavakkal lépett a titkár a vasművek mindenható vezérigazgatója elé. Wolff, a vezérigazgató, rápillantott a keskeny névjegyre.

— A hölgynek, sajnos, várnia kell. Vesse a kis társalgóba.

A titkár kislepett. Mikor visszatért, a vezérigazgatót nem találta az asztal mellett. A hatalmas vezér fel és alá sétált a szobában. Amint kedvenc titkárja a szobába lépett, megkínálta egy cigarettával és beszélgetni kezdett vele.

— Maga bizonyára csodálkozik, titkár úr, hogy engem egy hölgy, még hozzá egy csinos fiatal hölgy keres. Elárulom magának, hogy ez a hölgy pénzt akar tőlem. És mert a húgom leánya, nekem kötelességem rajta segíteni. Azonban nem akarok egy fillérrel sem többet adni, mint amennyi feltétlenül szükséges. A nőknek pedig általános tulajdonságuk, hogy mindig feltétlenül többet kérnek, mint amennyire szükségük van. Ezért várakoztatom. Az első öt percnél várakozás után öngyűlölet már elveszti azt a bizalmat, amivel idejött. A várószoba komor fensége nyugtalanítja, megfélemlíti és elhatározza, hogy csak annyit fog kérni, mint amennyit szándéka volt. A következő öt percben unalmában elveszi a tükröt és a púderpamacsot. Megállapítja, hogy ma különösen rossz színben van, ez még jobban elveszi a bátorságát és

újabb ötven százalékkal csökkenti az igényeit. Szóval egy negyedórás várakozás után már józanul lehet vele beszélni. Nos, hát vezesse be öngyűlöletét.

A titkár bebocsátotta a hölgyet. Láta, hogy a fiatal nő előbbi biztos fellépése valóban elűnt és elfogódottságnak és idegességnek adott helyet. Magában bámulta főnöke kiváló emberismeretét.

Az ajtó becsukódott a látogató mögött és a titkár tanácstalanul állott meg a folyosón. Az irodákban már senki sem tartózkodott. Közben nyílt az ajtó ismét és a látogató kilibbent. A vezérigazgató mély meghajlással búcsúzott tőle az ajtóban. A titkár még mindig ott állott, amikor a látogató bájos közvetlenséggel odalépett hozzá.

— Nem tudná nekem megmondani, hol lehetnék itt a közelben valakit?

A titkár boldogan ajánlotta fel kíséretét a felső emeleten levő étterembe.

Ebéd alatt csak a titkár beszélt. Mikor már a jeketénél tartottak, öngyűlölet rágyújtott egy cigarettára és megszólalt:

— Kedves titkár úr, maga egész ebéd alatt a főnöke kiváló képességeit dicsérte. Lehet, hogy akaratlanul tette. Engedje meg, hogy én most bebizonyítsam: a maga főnöke sem az a lángelme, akinek tartja. Szokott ő is ügytelenségeket elkövetni. Például ma is. Nekem, mint unokahúgának, jogom van ahhoz, hogy a vezérigazgató úrhoz forduljak, ha anyagi támogatásra van szükségem. Ezzel a joggal ma életem először forduljak. Mondhatom, csak a legvégső szükség vitt rá, hogy hozzá forduljak. Leültem és vártam. Az első öt percben szemügyre vettem a várószoba komor, pompás berendezését. Annak zordon fensége eszembe juttatta azt a hatalmas embert, akihez én, a magamra utalt szegény lány, kérni jöttem és... elhatároztam, hogy kétszer annyit fogok kérni, mint eredetileg szándékomban volt. A második ötpercben unalmamban elővettem a púderpamacsot és a tükröt. Megállapítottam, hogy ma különösen jó színben vagyok. Erre újra duplájára emeltem az összeg nagyságát. Egyszóval, egy negyedórás várakozás után éppen négyezerannyit kértem, mint amennyit először akartam. Hát nem volt ügytelenség a főnökétől, hogy várakoztatott?!

A titkár lehajította a fejét és nem szólt. Kénytelen volt igazat adni a hölgynek. Legalább — sajátmagában...

A meztelen kart sok divatos karperec ékesíti

FILMÖRÜLET

Negyvenezer levelet kap havonta Clara Bow, a világhírű filmsztár. Egyébként minden filmvállalatnak külön személyzete van, amely a beérkezett leveleket tartalmuk szerint osztályozza. Ebből állapítják meg a filmsztár népszerűségét. Amerikában minden mozi az üzleti év végén megállapítja azt a filmet és azt a filmsztárt, akinek neve a legnagyobb bevételt jelentette a számára. Amerika a világhírt dollárral méri. Az elmúlt üzleti év győztese Clara Bow lett, 2700 többséggel.

*

Valentino, aki már majdnem három éve halott, naponta még mindig 6—8 levelet kap a Paramount-filmgyár címére. Ezeket a leveleket is felbontják és ha szükséges, válaszolnak rájuk. A legtöbb levél fényképet kér, amit teljesítenek is. De nagyon sok levelet ír a kisebb városok fiatalosága is, ahová még csak most érkezett el egyik, vagy másik Valentino-film.

*

Ötvenhatezer filmszcenárium érkezett Hollywoodba az elmúlt év folyamán. Ötvenhatezer filmszcenárium, ötvenhatezer reménykedés. Ebből a rengeteg mennyiségből összesen — kilencet dolgoztak fel.

Tennisruha

Huray István:

Kék gomba a tányérban

ASSZONYOK, akik süttök-főztök s orcátok kipirul a lobogó tűzhely mellett: gondoltok-e arra, hogy mi fán terem az a jóféle csemege, amit földtálatok az ebédlőasztalra? Egészen bizonyos, hogy ezetekbe sem jut elmélni afelől: hol a szülőhazája a legismertebb eledelnek s milyen történelmi eredettel dicelkedhetnek azok. Pedig érdemes egy-két pillantást vetni némely ételneműre, különösen, ha nagyon ízletesek. Figyeljete csak ide; ételrendetek egyik-másik fogásáról elárulok néhány konyhatitkot.

A RIZS nagy becsben áll a legsötétebb Keleten. Már öt évezreddel ezelőtt elkerült India csodavilágából Kínába, ahol olyan tisztességre tett szert, hogy a tavaszi ünnepeken maga a császár vetette el. Az óvilág forró övében tenyésző növény földtarthatatlanul ment a maga hódító útján. A hellének Nagy Sándor keleti hadjárata során, az egyiptomiak pedig a Ptolomaiosok uralkodása idején ismerkedtek meg vele. Krisztus Urunk korában már egész Észak-Afrikában nagy népszerűségnek örvendett. Európában az arabok honosították meg,

még pedig a tüzesvérű spanyolok honában. Spanyolországból továbbrobgott a rizs a dallamoshangú olaszok közé, s eközben Kolumbus, amikor elindult második felfedező-útjára, magával vitte Dél-Amerikába. Innen már csak egy ugrás volt Észak-Amerika, ahol azonban csak a tizenhetedik században tudott erős gyökeret verni.

Ázsia rejtelmes vidékein a rizs a fő élelmiszer. A hinduk, malájok, kínaiak, japánok csaknem teljesen a rizsen éldegélnek, s vannak, akiknek naponta egy marék rizs az egész táplálékuk. A rizs arról is nevezetes, hogy Szumátra szigetén a legfőbb istenségnek nevezték ki. A szigeten mindössze hét-ezer főnyi maláji néptörzs él, ez is kihalóban van. Mínhogy a derék malájokban a rizs tartja a lelket, kénytelen-kelletlen meg kell enniök istensé-güket. Ennek a szentségtörésnek gyön-gédtelen voltát ők maguk is teljes mértékben átérzik. Nem akarván tehát fogaikkal megsérteni az istent jelképező rizst, fogoraiktól még ifjú-korukban valamennyien megszabadulnak. A feghúzás ünnepies szertartások

közepette megy végbe, amelyen jelen van az egész törzs. A fogak egymásután hagyják el a rizsre éhező szájukat, s bár az áldozat meglehetősen szenvedésen megy át, nyugodt arccal kell túrnia a kinokat; sőt utána még magántáncot kell ellettenie afölött tanusított örömeiben, hogy most már emberszámba kerül. A fiú ugyanis ezzel a szertartással válik legénnyé, a leány pedig hajadonná. Ez a maláji szokás eredményezte, hogy ők maguk szörnyen lenézik a fogas európaiakat s alaposan kinevetik a »kutyafogúakat«. Mindezekből látható, hogy a rizs Szumátra szigetén nagyon is fogas kérdés. Miután pedig a sziget lakói kivétel nélkül foghíjasok, a rizst ott nem is rághatja meg más, csak az idő vasfoga.

A FAGYASZTOTT HÚST kerek ötven esztendeje ismeri a jó öreg Európa. Ausztráliában, a nagy állattenyésző világrészben fagyasztották először a húst és az első hajó, amely bőségesen meg volt rakva effélével, 1881-ben indult el onnan a britt partok felé. A hajórakományt Angliában érthető kíváncsisággal fogadták, de előbb megkóstolták, csak azután beszéltek. A brittek ízletesnek találhatták az ausztráliaiak művét, mert a fagyasztott hús csakhamar közkedvelt lett Angliában, úgyhogy ma már több ország is szállítja azt nekik. Anglia húsfogyasztásának immár majdnem a felét teszi ki a fagyasztott hús élvezete. Három évvel ezelőtt már 890.334 tonnával szállítottak be ebből a britt birodalomba. Az ötvenéves jubileum alkalmával nagy lakomát rendeztek Londonban és a vacsorán jelen voltak az importáló országok diplomatái is.

A NARANCSNAK Dél-Kína és Kokin-Kína a főhazája. Onnan származott át Európába még a tizenhatodik században, amikor a portugálok hozták magukkal Lisszabon fővárosba. A narancs útja Portugáliából vezetett Spanyolország felé, ahonnan eljutott Itália kékege alá is. Az olasz narancsok ma különösen híresek. Ez a tápláló és ízletes gyümölcs nemcsak üdít, hanem a gyomor munkájára is jó hatással van. Nemrég kérdést intéztek Mistinguetthez, a híres francia művésznőhöz, aki hatvanéves

kora ellenére is örökifjú. Azt kérdezték tőle: minek köszönheti, hogy olyan sokáig megőrizte fiatalságát és frissességét? Mistinguette így felelt: — Minden étkezésnél hat-hat narancsot eszem.

AZ OSZTRIGA főként a Földközi-tengerben és az Atlanti-óceánban található igen nagy számban. Ezt a szapora és apró kis kagylót már a régi rómaiak ismerték és tenyésztették. Sergius Orata római patriciusról följegyzik a krónikák, hogy roppant nagy hasznot húzott az osztrigatenyésztésből. Arnoldson párizsi egyetemi orvos tanár nemrég mesterségesen tenyésztett osztrigákat s megállapította, hogy évenként mindegyik nyolcvan millió tojást rak le. Ha csak minden századik tojásuk kelne ki, az orvos tanár szerint ötven év sem kellene hozzá és az osztriga annyira elárasztaná a tengereket, hogy azok mind kiáradnának, száz év múlva pedig az egész kontinent elöntené a víz. Az osztrigáról különben a párizsi orvosi akadémiának az a véleménye, hogy jóhasználat helyett nagyszerű gyógyszer is. Salles vegyész és Loubakie dr. orvos egy osztrigatelepen jódteletést végeztek és rájöttek, hogy az osztrigák könnyen vették föl a jódot. Akinek tehát az orvos jóhasználatot ír elő, nem kell egyebet tennie, mint hogy a kellemetlen ízű gyógyszer helyett jóddal kezelt osztrigát fogyasszon.

A betegnek minden étkezésnél hat-hat ilyen osztrigát kell elfogyasztania s két hét múlva makk-egészséges lesz. A jóddal telített osztrigának sem az íze, sem tápértéke nem vesztí erejéből.

A MARME-LÁDRÓL vajjon hányan tudják, hogy a spanyolok árasztották el vele a világot? Az elnevezés ugyan portugál eredetű, mert a »marmelo« szó Portugáliában birsalmát jelent, de ennek továbbképzésével honosodott meg marmeládként Spanyolországban,

mint birsalmalekvár. Idők multával azután marmeládnak nevezték el mindazokat a gyümölcszúkat is, amelyeket folyékony és meleg állapotban palackoltak. A spanyol készítmény tündöklése azonban rövidéletű volt. Amikor az angol termelésű gyümölcsíz vette át a vezetőszerepet, a marmelád-szó fénye fokozatosan elhalványult, s ma már a dzsem uralkodik diadalmasan a földkerekségen.

GOMBÁT több mint hetvenezzerféléit ismerünk, az ehető azonban nem sok közöttük. Ez a szapora, virágtalan növény nemrég új fajtával gyarapodott. Egy francia tenyésztő a mult évben

kékszínű gombát tenyésztett ki. Ennek nemcsak a színe sajátos, hanem az íze is rendkívül jó. Ma már az előkelő londoni vendéglőkben a legújabb csemegéül a kék gombát szolgálják föl. A tenyésztése azonban egyelőre olyan csekélymértékű, hogy ezt a csemegét meglehetősen búsán kell megfizetni. Remény van mégis rá, hogy természetese csakhamar fellendül és akkor ezt az ínyes falatot a vékonypénzűek is megvásárolhatják. Legalább ők is megtudják, hogy a kék gomba nem — bolondgomba!

A PARADICSOMBURGONYA is új növény. Soderholm Oszkár, egy amerikai üvegházi kertészet igazgatója termesztette húszesztendő, fáradtságos kísérletezés után. Az újfajta növény paradicsom is, burgonya is egyben. A földben levő gyökerén terem meg a burgonya, a talajból kibújó szárnag pedig a paradicsom. A különös iker-növény, amely évente kétszer szedhető le, éppen olyan ízű, mint a többi. Ha termelése általánosságban sikerülne, nyilván olcsóbbá válna mind a két főzelékféle. Bár a csirkefőzelék még akkor is drágább marad...

A MÉZZEL már a legőbb ókorban is szívesen éltek az emberek. A Biblia, Homeros és Ovidius nagy magasztalással írnak róla, Vergilius pedig egész tankölteményeket szentelt a méhtenyésztés dicséretének. A régiek szerint a méz »az égi harmattal hullott alá a virágok kelyhébe«. A legjobb méznek az ajakos virágokból szedett tartják; ilyen volt az ókorban az Attikában levő híres Himettosz-hegyen és a szicíliai Hibla-hegyen gyűjtött, továbbá a chamonix-völgyi és narbonnei méz is. A rómaiak igen nagy mértékben élvezték a mézet és ennek oka főként az volt, hogy a cukrot még akkor alig ismerték. A süteményeket mézzel édesítették s mézbort, méztejet és mézvizet ittak. Megtörtént, hogy Nero császárnak, a »véreskezű költőnek egy lakomáján 150.000 pengő értékű mézet fogyasztottak el különféle formában. Ugyancsak Neroról jegyzik föl, hogy megkérdezett egy százesztendő patriciust: minek tulajdonítja magas kora elérését? Az agg patricius így felelt a kérdésre:

— Belül mézzel, kívül olajjal élek. A rómaiak a mézet jó gyógyhatásúnak tartották, s a méhtenyésztésnek valóságos latin irodalma támadt. Az egyiptomiaknál hasonlóan fontos gazdasági termény volt a méz, úgyannyira, hogy hieroglifáikban a méh a fáraó jelképe volt. Ez a pompás édesség nagy szerepet játszott az isteneknek való áldozásoknál és több helyen még a balzsamozásnál is. A mai háziasszonyoknak azonban tanácsoljuk: ne úgy tegye le a mézet az ura elé, hogy az mindjárt a balzsamozásra gondoljon.

Férj és feleség a vagyonjog tükrében

Nincs még egy nyelv a világon, amely a házasság által összekapcsolt férfi és nő viszonyát olyan eszményi tökéletességgel jelöli meg, mint a magyar. A közösség, a teljes lelki és sorsközösség legmarkánsabb kifejezője ez a szó: *feleség*. Mit jelent ez az ősrégi magyar szó? Korántsem azt, amit cinikus rosszmájúság akar belemagyarázni, hogy tudniillik »ami fél, az nem egész«, hogy tehát »a feleség nem egész ember«, hanem megfordítva, azt, hogy a férfi asszony nélkül nem egész ember. A férfi kiegészítő része az asszony, — ahogy mondani szokták: *a jobbik fele*. Innét a név: feleség. A házasságban élő emberpárt tehát egységnek kell tekinteni, amelyben két fél egyforma jogokkal és kötelességekkel szenteli magát a földi lét legmagasabbrendű feladatának: a családalapításnak. *Vajjon tisztában van-e minden eladólány vagy menyasszony azokkal a jogi következményekkel, amelyek a modern törvények szerint a házasság megkötésével járnak?* A mindennapi élet, sok válópörös akta azt bizonyítja, hogy meglehetősen tájékozatlanság uralkodik e téren s ezért nem árt egyszer a jogi oldaláról is megvilágítani a házasság problémáját.

Az eljegyzés boldog, rózsaszínfelhős ideje alatt csak nagyon kevés menyasszony foglalkozik azzal a kérdéssel, hogy

tutajdonképpen milyen is lesz az ő jövője, — ezúttal a szónak nem érzelmi és hangulati, hanem tisztán jogi, még erősebb szóval: *materiális* vonatkozásában. Ha megkérdezzük egy ilyen kedves, mosolygószemű menyasszonyt, azt feleli: »Egymásnak vagyunk teremtvé, tehát közösen fogunk csinálni mindent«. Csodálatos álláspont, — eszményi és dicséretreméltó, de épp olyan naiv is, mert nem számol azokkal a nehézségekkel, amelyek az élet minden zugában leselkednek. Elsősorban a házasság finansziális oldalát hagyja számtáson kívül.

Férj és feleség valóban együvé tartoznak magánjogilag is. Egységet alkotnak (vigyázzunk e szóra: *vagyonjogi egység*), de csak abban az esetben, ha házassági szerződést kötöttek. E célból lehetőleg még az esküvő előtt közjegyzőhöz kell menniök és itt a »vagyonközösség« dolgában megállapodniok. A szerződést a közjegyzőn kívül két tanúnak kell aláírnia. Ha ez megvan, akkor elmondhatják magukról, hogy »mindenünk közös, ami az enyém, a tiéd is, és ami a tiéd, az enyém«. Ez alól a jogi rendezés alól persze kivételnek is van helye. Például ha az egyik vagy a másik fél a vagyonának bizonyos részét illetőleg fentartással él. Az ilyesmit ki-

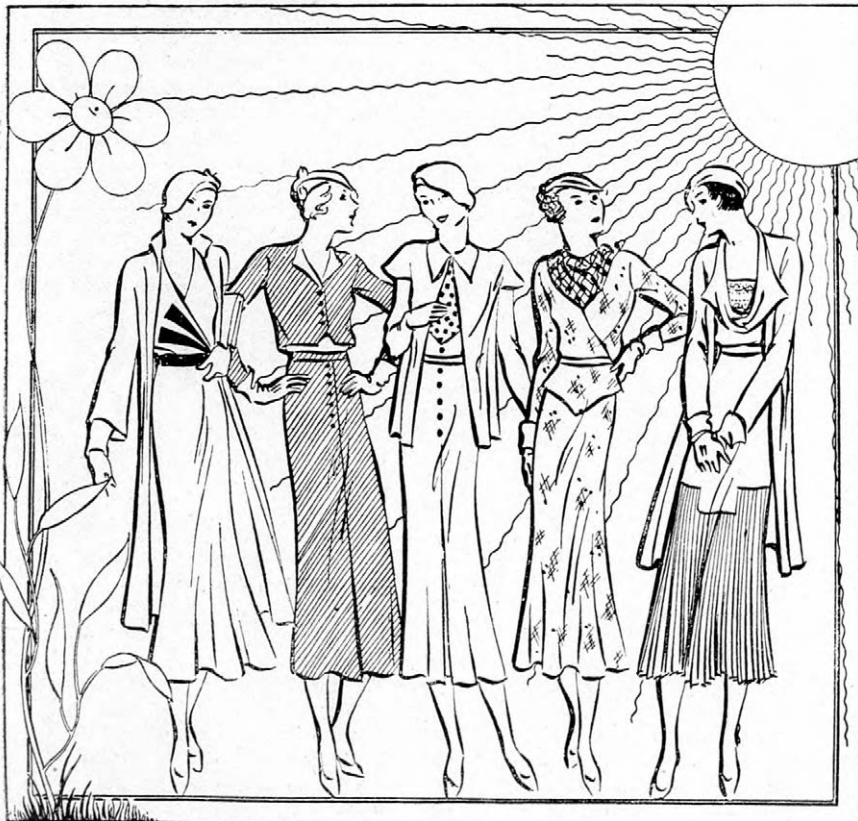
fejezeten szerződésbe kell foglalni. Leggyakrabban ott fordul elő ez a kikötés, ahol a férj vagy feleség harmadik személy részéről bizonyos jogokat élvez. A fentartott vagyonrészrel a férj vagy a feleség egymaga rendelkezik tetszése szerint. Ez tehát nem közös vagyon. A közös vagyon kezelése a férfi joga, de fontos esetekben, például ingatlan-eladásnál köteles az asszonyt megkérdezni, akinek beleegyezése a törvény értelmében okvetlen szükséges.

A házastársak vagyoni viszonyainak ez a szabályozása valóban megfelel a házassági közös vagyon ideális fogalmának. Csakhogy nem szabad elfelejteni, hogy a közös vagyon, tehát az asszony eredeti vagyona is a férj minden adósságáért szavatol (a nő adósságáért csak kivételes esetekben) és ha például a férj csődbe jut, akkor a feleség vagyona is a csődtömegbe kerül. Ha most már megfontoljuk, hogy a mai súlyos gazdasági viszonyok között nem is kell éppen könnyelműen adósságot csinálni ahhoz, hogy valaki csődbe jusson, fölmerül a kérdés: vajon tényleg helyese, ha férj és feleség vagyonközösségi szerződést kötnek?

Jogászberek véleménye szerint hátróztatott okosabb, ha *férj és feleség vagyonjogilag nem tartoznak egymáshoz*.

Ezt az állapotot akkor érik el, — bár nem teljes mértékben, — ha egyáltalán nem kötnek házassági szerződést. Ez esetben a törvény szerint az a vagyon, amit a feleség vitt a házasságba *az ő egyedüli tulajdona marad* és csupán a kezelés meg a hasznélvezeti jog illeti meg a férjet. Természetesen, még így is az a veszély fenyegetheti a nőt, hogy vagyona a férj tudatlan vagy tudatosan rossz kezelése folytán elpusztul, vagy értékében csökken, de viszont a férj csődbejutása esetén ez a vagyon nem sorozható a csődtömegbe, tehát érintetlenül az asszony kezében marad. A feleség egyszerűen bejelenti az igényét erre a vagyonra és a bíróság rövid úton el is különíti az asszony vagyonrészét a férjétől. Csőd esetén ugyanis a férjnek az a joga, hogy felesége »fentartott« vagyonát kezelheti és élvezheti, megszűnik és bekövetkezik a két vagyontétel szétválasztása. A maga vagyona felett mindenki szabadon rendelkezhetik, illetve a csődbejutott férj vagyonával a csődbíróság és a csődválasztmány.

Az ilyen eshetőségre is lehet gondolni a házasság megkötése előtt. Bármelyik közjegyző a

Przemysl- emlékmű (Szódy Szilárd alkotása)
Ezt az emlékművet a Margithid budai hidfőjéi délre eső névtelen terezen, szeptember havában fogják felavatni, a przemysli hősök emlékére.

házasfelek kívánságára kiállítja az ilyen tartalmú szerződést. Ez az eset azután, amikor a férj és feleség vagyona között úgyszólván semmiféle kapcsolat nincs. Az ilyen állapot ugyan nem valami ideális, de gyakran nagyobb bajoknak veszi elejét.

Még a jog szövevényeiben járatlanoknak sem kell sokat beszélni azokról a kínos bonyodalmakról, amelyek rendszerint olyan házasságoknál fordulnak elő, ahol a férj a kezeire bízott vagyonnal lelkiismeretlenül gazdálkodik. Az a fiatal menyasszony, akinek az élet feláruló szépségei kápráztatják a szemét, igazán nem gondolhat ilyen prózai dolgokra. Nem is az ő dolga. A gondos szülő vagy a gyám kötelessége, hogy gyermekét minden eshetőséggel szemben megvédje. A magyar házasságjog fejlettsége mellett ugyan nincs oka senkinek aggódni, de ne feledjük el soha, hogy a törvényben biztosított jogok élvezetéhez igen sokszor csak pörösködés útján tudunk hozzájutni. Még pedig hosszadalmas, sok izgalommal járó és nagyon is költséges pörösködés után. Ezért azt ajánljuk a magyar szülőknek, hogy a gyermekük nyugalma és anyagi biztonsága érdekében a legnagyobb körültekintéssel járjanak el és ne engedjék magukat szubjektív szempontok által befolyásoltatni. Hányszor fordul elő az életben, hogy éppen az a fiatal férj követi el a leghajmeresztőbb »vagyoni kilengéseket«, akiről vőlegénykorában unisono az volt a megállapítás, hogy »tőltől aztán semmi rossz nem telik ki«, meg hogy »olyan, mint egy falat kenyér« stb. Az ördög tudvalevőleg nem alszik s ha egyszer felébred, nem lehet bűbajos szavakkal a pokolba visszaküldeni.

Kedély-gyógycsöppek

1.

— Mondd már, hogy érzed magad, mint házasember?

— Nagyon furesán... Amikor még jegyesek voltunk: én beszéltem és a menyasszonyom hallgatta. A házasságkötés után: ő beszélt és én hallgattam... Most pedig: mind a ketten egyszerre beszélünk és a szomszédok hallgatják...

2.

— Itt, a községháza előtt, — mondja az építész a község bírójának, — pompás hely volna egy szép emlékmű föllállítására... Mondja, kérem, nem született itt valami nagy ember?

— Nem, — feleli a bíró, — itt csak kisgyerekek születtek.

3.

— Nem tudna nekem száz pengőt kölcsönözni?

— Tudnék, de nem akarok!

— Azt hiszi, hogy nem fizetném vissza?

— Dehogy!... De attól félek, hogy vissza akarná adni, de nem tudná...

4.

— Két ember ment halálba miattam! — hengez az ünnepezt szépség, új udvarlója előtt.

— Bátor emberek voltak, — feleli az udvarló, — de én lefőzöm őket! Bennem megvan a bátorság, hogy veled éljek!

5.

— Hát ez már tarthatatlan! — kiált rá a feleség az urára. — Most már fényes nappal jössz haza?!... És teljesen berúgva?!...

— Anyuskám, ne kiabálj, — hebeg a berúgott férj. — Azért cselekedtem így, mert arra gondoltam, hogy fényes nappal kevésbé fogsz megjiegni, mint éjszaka...

6.

— Édes uram, — siránkozik a szénerkeskedő felesége, — most már itt a legfőbb ideje, hogy szigorú fogyókúrát tartsak! Képzeld, már majdnem 100 kiló vagyok!

— Hol mérted meg magad?

— Itt a szenesmázsán!

— Akkor nincs szükség fogyókúrára. Mert nem nyomsz csak 75 kilót!

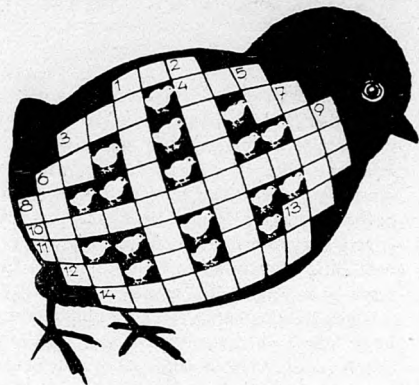
7.

— Anyukám, — hengez Palika, amikor hazajött az iskolából, — a tanító bácsi ma az egész osztály előtt megdicsért engem!

— Szép... És mit mondott?

— Hogy valamennyien birkák vagyunk, de én vagyok a legnagyobb!

Keresztrejtvény

Vízszintes sorok:

1. Menyasszony, másként
3. Testrész
4. Minden személynél fontos
6. Fűszer
8. Mutatónévmás
10. Tyúkanyó teszi
11. Kutya, másként
12. Névelő
13. Férfi keresztnév egy betű hozzáadásával
14. Híres magyar költemény egyik sora (»Gondold meg...«)

Függőleges sorok:

1. E rajz is az, névelővel
2. Híres magyar főúri család neve
3. Háziállat
5. Visszafelé, írópapiros alakja
6. A ház része
7. Katonák kapják
8. Mezőgazdasági szerszám
9. Az arc része
13. Igekötő

Megfejtési határidő: 1932 május 5.
A nyertesek neveit 1932 május hó 20-án közöljük.

JUTALOMDIJAK:

1. és 2. díj: Heilig Harisnyaház (Budapest, VII., Kazinczy-u. 7.) egy-egy pár selyemharisnya ajándéka.

3., 4. és 5. díj: egy-egy finom batizsra előnyomott milió 6 drb jégkendőcskevel.

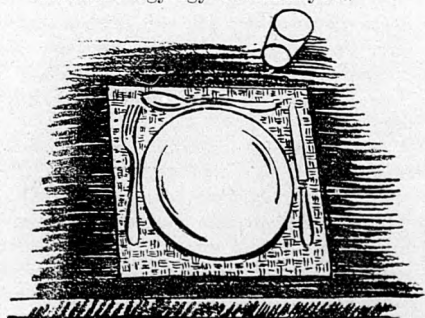
6. és 7. díj: Korányi-gyógyszertár (Budapest, Népszínház-u. 22.) egy-egy Lili-krém, szappan, púder ajándéka.

8. díj: Cadeau csokoládégvár (Budapest, VI., Izabella-u. 38.) negyed-kg-os díszdobozos bombonajándéka.

9. díj: 10 motring piros Clark mulinéanyag.

10. és 11. díj: Palásti László egy-egy regéje.

12., 13. és 14. díj: Murgács Kálmán zeneszerző egy-egy nótáskönyve.

A HERCEG KÉT ASSZONYA

IRTA: EGY VOLT VEZÉRKARI EZREDES

21.

Tudós orvosok könyvtárakat írtak már arról a sok betegségről, bacillusról, melyek az ember életére törnek. De valamennyi betegség és valamennyi bacillus együtt nem ártott még annyit az emberiségnek, mint a bánkódás. A legkitűnőbb orvos is fejét csóválva áll a beteg mellett: tüdő, szív, érverés rendben vannak, a szervezet semmiféle elváltozást nem mutat és a beteg mégis soványzik, sápad, szemmel láthatóan pusztul. Régi költők azt mondták: elsorvad bánatában. Az ember agya leizen a gyomornak, tüdőnek, szívnek, vérkeringésnek: ne dolgozzatok, nem érdemes élni! Mint mikor a hajó kapitánya lekiált a szócsovön a gépészeknek, hogy szüntesse be a fűtést, állítsa meg a motort.

Ilyen halálos bánat támadta meg Eberhard Lajos herceget is attól a naptól kezdve, hogy Vilma elhagyta Württembergét. Mintha megnémult volna: szavát sem lehetett többé venni. Nem törődött az ország dolgaival, kerülte az embereket, még a legjobb barátait sem tűrte maga körül. A nép között lassan, suttogva terjedt a hír, hogy a számozott asszony megbabonázta a herceget, gonosz bűvöletben tartja, hogy ne tudjon más nőre nézni, sem a dolgait intézni, hanem szüntelenül csak rá gondoljon.

— Boszorkányság! — suttogták borzongva és keresztet vetettek magukra.

— Boszorkány! — hangoztatta nyíltan Johanna Erzsébet.

A herceg pedig mindezzel nem törődött. Egészen különös lelki változáson ment át. Eleinte órákat töltött Vilma arcképe mellett és mindenféle bizarr emléket gyűjtött, melyek az imádott nőre emlékeztették. Ottmaradt illatszerek üvegekkel játszott, melyeknek illatát lehunytt szemmel szívta magába és olyankor kinyújtotta karját, mintha egy mellette álló láthatatlan nőt ölelné át. Az egyik ottefejtett ruhát üvegszekrénybe tette és a benső szolgálatra rendelt lakájok beszéltek, hogy gyakran látták a herceget az üvegszekrény előtt, amint könnyezve állt és a hideg üveglapot simogatta, miközben becéző szavakat mondott. Csak Süss Sámuel fogadta néha. Ösztönösen megérezte, hogy ez az ember őszintén osztozik bánatában. Csak azokat az aktákat írta alá, melyeket Süss terjesztett eléje.

— Ez a hadsereg létszámának emelésére vonatkozó törvény! — mondotta Süss az egyik iratsomót a herceg elé tolva.

A herceg egy pillantást sem vetett az okmányra. Aláírta gépiesen.

Az államtitkár nyugtalan lett.

— Azt hiszem, fenség, jó lenne, ha mégis kegyeskednék átolvasni!

A herceg vállalt vont.

— Minek? Nem érdekelnek az emberek és nem érdekel Württemberg sorsa sem . . .

— De fenség . . .

A herceg hangja szenvedélyes lett.

— Hát miért legyek jó hozzájuk? Ki törődik velem? Ki jött a segítségemre? Ki hozza vissza nékem azt, akit egyedül szerettem? Ostobaság volt, Süss, hogy elengedtem. Vagy véle kellett volna mennem. Hát lett volna háború! Miért áldoztam fel magam? Mi értelme van az áldozatnak?

— Ez a fenkölt lelkek tulajdonsága, fenség! Lemondanak a boldogságról a közönség javára!

— A közönség a rosszak összessége! És miért áldozza fel magát a jó ember a rosszakért?

— A nép nem rossz, csak félrevezetik!

— Akkor miért nem bűnhődnek a félrevezetők? Miért az ártatlanok az áldozatok? Én nem nyugszom meg, Süss. Akinek sérélnem van alattvalóim közül, az hozzám fellebbezi meg igazságát. De én kihez fellebbezek?

— Van egy magasabb igazság, amely mindegyikünk felett áll, fenség!

— Hát erre a legmagasabb igazságra esküszöm, hogy Vilma visszajön. És úgy fogom várni, ahogyan még nem vártak királynőt . . . Találjon ki csodákat, Süss. Tegye félre az összes útálatos ügyeket és csak ezen törje a fejét. Azt akarom, hogy az egész világ csak erről beszéljen. A fogadtatásról, ahogyan vártuk . . . A tornyokon fátylak éjgenek, az utakat tele kell szórni virágokkal. Az ország összes virágait le kell tépni és a hintója elé kell szórni. Virágszönyeget terítünk az országhatártól Ludwigsburgig . . . És egész éjszaka szikrázni fognak a rakéták . . . Egy millió rakéta . . . vagy két millió . . . Hajszoljanak fel külföldről rakétákat. Be kell szüntetni az ágyúgyógyártást és tüzijátékok készítését.

Óriási gyémántnapokat, melyek ha kigyulladnak, még Berlinben is lássák fényüket! Minden zenész tanulja meg az új indulót, melyet Vilma tiszteletére komponáljon legkiválóbb muzikusunk. Ezer kürtös fúja egyszerre. Vagy még különbet mondok. Röpítsünk fel egyszerre tízezer óriási rakétát, hogy egész Württembergben lássák. És abban a pillanatban minden városban és minden faluban egyszerre játsszák a zenekarok ezt az indulót. És az emberek énekeljék. Pénzt szórunk a tömeg közé, hogy énekeljék . . .

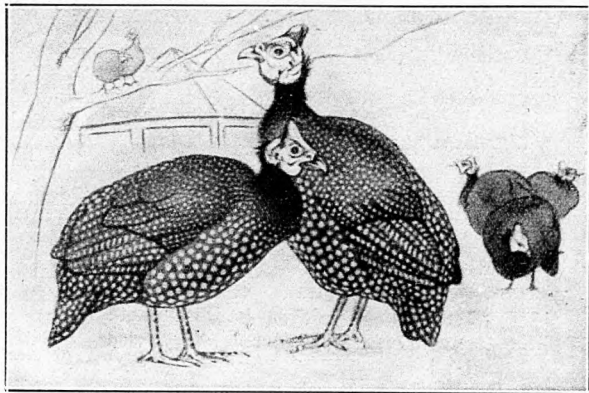
És Ludwigsburgban bort fognak a szökőkutak lövelni. Piros bort, amely olyan lesz, mint a rubint, vagy a királyi palást bibora. Azután sárga bort, mert Vilma az arany és napsugár színét szereti. Mindenki ihat belőlük kedve szerint. Holnap reggel vásárolja meg a szőlőgazdák egész borkészletét és küldje el Ludwigsburgba . . . Siessenek, mert azt akarom, hogy mikor Vilma jön, már minden készen várja!

Süss megdöbbenve, sápadtan hallgatta a herceg különös szavait, melyeket az lázasan csillogó szemekkel, szinte deliriumban mondott.

A herceg pedig tovább rendelkezett.

— Menjen vissza hivatalába és adja át helyettesének az összes aktákat. Azután jöjjön sietve vissza. Együtt megyünk Ludwigsburgba és megtesszük a szükséges előkészületeket!

Ludwigsburg csodakastélya már egészen készen állt. Már csak a belső díszítéseken dolgoztak. Ha Róma és Firenze renaissance hercegei feltámadtak volna, még az ő fényhez és pompához szokott szemük is elkáprázott volna e mesebeli

Gyöngytyúk-család

gazdagság és fényűzés láttára. Az egy-
másba nyúló végtelen termek mindegyike
más meglepetéssel szolgált. Mintha Ámor
bujá képzelőereje a szerelem ezer fész-
két varázsolta volna egymás mellé, min-
degyikben más hangulatot kelte életre.
Az egyik japán, a másik hindű, a har-
madik török stílusban készült, más illat,
más szín, más virágdíszítés mindegyik-
ben. Voltak rózsaszín, sárga, kék színben
épített szobák és olyanok, melyeknek
falait és mennyezetét a legkiválóbb mes-
terek freskói díszítették. Voltak termek,
melyekbe színes üvegeken keresztül ha-
lolt be a napsugár és középpütt zöld
jáspi medencében langyos vizet cso-
bogtatott a szökőkút, melynek peremét
élő pálmák szegélyezték. És lent a
parkban, a mosolygó márványistenek
már ott álltak a vadrózsák és
folyondárok csalájtjaiban, a szabá-
lyosra nyesett fák úgy sorakoztak
egymás mellett, mint a gárdisták,
akik vígan mutogatják zöld egyen-
ruhájukat.

Több mint tízmillió aranytallérba
került már az építkezés, de a herceg-
nek mindez még nem volt elég.

— Olyant találjatok ki, — mon-
dotta Frizzoninak, — ami túltesz
Néro híres aranypalotáján is.

Süss aggódva szólt közbe:

— Fenség, a nép máris lázong!
Sokallja a palota építésének költ-
éseit!

De hát éppen csak ez a meg-
jegyzés hiányzott. Olaj volt ez a
tűzre. A herceg indulata egyszerre
lángot vetett.

— Lázonganak? Mit törődöm ve-
lük? Majd a katonáim rendet terem-
tenek. Miattuk kellett elküldenem
Vilmát, az ő áldozatuk vagyunk
mind a ketten. Hát hadd fizessenek!
Így helyes az! Nekem a szívemet,
velőmet, véremet, mosolyomat, egész
életemet vették el. Én csak a pénzüket
akarom...

Azután hirtelen, minden átmenet nél-
kül heves kétségbeesés fogta el.

— Süss, — kiáltotta magánkívül, —
nem kapok hírt tőle. Hetek óta nem
írt. Talán beteg? Vagy elfogták a leve-
leit? Mozgósítsd az egész titkos rendőrség-
get. Kutassátok ki a tettest. A város
piacán töretem kerékbe. És mért nem
jön vissza? Mondd, miért nem talál ki
már valamit?

— Ez nem olyan könnyű dolog, fen-
ség. Olyan formát kell találni, amely nem
von maga után kellemetlen bonyodal-
makat!

— Wencel miniszterelnök már meg-
öregedett. Nem ér semmit. Nem tud ta-
nácsot adni Vilmának. Menj te Schaff-
hausenbe, Süss...

Süss úgy érezte, hogy a szívverése elláll.
Alig tudta szörnnyű felindulását legyőzni.

— Félek, fenséges uram, hogy én sem tudnék pillanatnyilag jó ötlettel szolgálni.
És egyébként is úgy érzem, hogy nekem most itt a helyem...

A herceg néhány pillanatra némán nézett maga elé. Nem is hallotta Süss válaszát.
Megtörtént az véle gyakran mostanában, hogy percekig beszéltek hozzá és fogalma
sem volt, hogy miről van szó. Nem érdekelte a mások szava, véleménye, teljesen
lefoglalták a gondolatai.

— Mit gondol, — fordult hirtelen Süsshez, — mi lenne, ha mi ketten titokban
átszöknénk Svájcba?

Süss nem akart ellentmondani. Látta, hogy a hercegen megint annak a különös
ingerültségnek jelei mutatkoznak, melyek mostanában olyan gyakran megdöbben-
tettek.

— Igen, — mondotta, — ez nagyon helyes lesz. Majd megírjuk a fenséges asz-
szonyoknak, hogy bizonyos rejtett helyen, valamelyik névtelen kis faluban várjon
bennünket. Schaffhausent figyelik, oda nem mehetünk, de valahol a környéken talál-
kozhatunk.

— Jó, nagyon jó! — bólintott a herceg. — Készítsen mindent pontosan elő.

— Még ma írok a fenséges asszonyoknak és elküldöm a diplomáciai futárral a
levelet... Remélem, fenség, helyesli a tervemet...

Veitei Becző Dudus

(Molnár Erzsébet félc. Rákóczi-út 18)

a válás egészen feldúlta és képtelen másra gondolni...

— De hát mi lesz ennek a vége?

Az orvos komor arcot vágott.

— Félek, hogy...

Nem merte befejezni szavait, csak kézmozdulattal jelezte, hogy mire gondol.

Süss megrettenve ugrott fel.

— Azt hiszi, hogy megőrül?

— Sajnos, olyan jelenségek mutatkoznak. A gondolatait és téveszméit egyre
sűrűbben zavarja össze a valósággal...

Süss kezébe hajtotta fejét.

— Rettenetes!

Nem lehetett folytatni a beszélgetést. A herceg váratlanul kijött szobájából. Kék
selyem éjszakai köntös volt rajta. Már messziről látszott arcán, hogy feltűnően
derűs.

— Oh, képzeljék, mi történt velem! — kiáltotta boldog izgalommal. — Mikor
az előbb a szobába léptem, ott láttam az egyik karosszékekben Vilmát. Rámnézett
és egészen világosan hallottam, amint azt mondta: nemsokára találkozunk! Hozzá
rohantam, de a kép hirtelen eltűnt.

Az orvos jelentőségteljes pillantást vetett Süssre, aki megrendülten hallgatta
e szavakat.

— Fenséges úr, — mondotta, — talán méltóztassék ismét lefeküdni. Az utazás
kifárasztotta...

A herceg nevetett.

— Most fekdjtem le? Hát lehetne szebb álomom ennél a találkozásnál? Látni fogom Vilmát. Személyesen jött hozzám szellemképében, hogy ezt megmondja nekem! De miért néznek rám olyan különösen? Nem hiszik el? Uralkodói szavamra mondom, hogy így történt! Hát magukkal még sohasem történt ilyesmi? Hogy a hangját hallották valakinek, aki nem volt jelen? A komornyikom mesélte, hogy mikor az édesanyja meghalt, világosan hallotta a hangját, pedig akkor több száz kilométernyire volt tőle. És a tisztjeim is meséltek ilyesmit. Hogyha nagyon gondolunk valakire, az megérzi a távolból is. És azt is mondják, hogy vannak emberek, akik egyszerre két helyen tudnak megjelenni... Oh, nagyon boldog vagyok! Vilma szebb, mint valaha!

Vágtatva közeledő lovasok dobogására lettek figyelmesek.

Szolgák siettek elő égő fákllyákkal.

A király futárja érkezett a melléje rendelt katonai kísérettel, akik a hatartól kezdve vigyáztak rá, nehogy elrabolhassák a nála lévő levelet.

A herceg lelkesedve rohant eléjük.

— Láttad? — kiáltotta. — Hoztál levelet tőle?

A futár leugrott lováról és tisztelgett.

— A fenséges asszony legbensőbb üdvözlését küldi...

— A levelet!...

A futár már nyitotta ki a tarsolyát.

— Parancsoljon, fenség!

A fákllyák rőt vörös fényt vetettek a sápadt arcokra. Két fákllyatartó a herceg mögé állt, aki reszketve tartotta kezében Vilma levelét.

Ez volt a levél, melyben Vilma egyszerű ötletét közölte a herceggel.

Eberhard Lajos hangosan, ujjongva felkacagott.

— Süss, jöjjön, ohó! Ez óriási! Képzeld, jön, visszajön! Ugy-e, igazat mondtam az előbb? Nem tudta bevárni, hogy a futárja ideérjen, ő maga jelent meg előttem, hogy közölje az örömhírt!

Karonfogta az izgatott és teljesen megdöbbenve álló Süsst és magával vitte szobájába.

— Ez nagy titok, — mondotta, — csak magának árulom el! Itt van, olvassa el! Süss kétszer is elolvasta a levelet.

— Fenséges uram, — kiáltotta elragadtatva, — ez a legzseniálisabb diplomáciai ötlet, melyet valaha ember kitalált!

— Csodálatos nő, a legkiválóbb az egész világon! — ujjongott a herceg. — Üljön le azonnal, írja meg Wryb ögróf kancellárrá való kinevezését. És a futárnak adjanak új lovat. Csak addig pihenhet, amíg a levél elkészül. Adjon neki száz arany jutalmat. Gróffá léptetem elő, ha egy héten belül a válaszat Schaffhausenbe viszi. A katonák igitanak bort, adasson nekik vacsorát és egy óra mulva visszakisérik a futár a határig! Azután mi is valamennyire lóra szállunk. Vissza Stuttgartba Előkészítjük a fogadtatást. És titok, Süss... a legnagyobb titok!

Senki sem tudta megérteni, miért támadt éjfél tájban Ludwigsburgban ilyen nagy sürgős-forgás. Lovakat nyergeltek, megvizsgálták a katonák puskáit, a herceg sajátkezüleg számolt mindegyik markába húsz tallért. Azután felkeltették az alvó személyzetet, befogatták a hintótkba, az őrség lóra szállt és a herceg kíséretével együtt robogott vissza Stuttgartba.

Alig érkezett meg a herceg Stuttgartba, Johanna Erzsébet udvarmesterével üzente, hogy sürgősen akar beszélni vele. A herceg visszaüzente, hogy sürgős teendői vannak, nem állhat szolgálatára. Néhány perccel utóbb azonban a herceg szobajátja fel pattant és haragosan, méltóságteljes göggel lépett be a hercegnő.

— Azt hiszem, — mondotta gúnyosan, — hogy az a dolog, amelyben én szeretnék fenséggeddel beszélni, még fontosabb, mint az az ügy, amelyel el van foglalva.

— Nem hinném, — válaszolta a herceg. — De mindenesetre most már kíváncsi vagyok, hogy mit óhajtsz?

— Talán egy kicsit kíméletlen leszek, de kötelességemnek tartom, hogy tisztázunk bizonyos dolgokat. Beszéltem az udvari orvossal. Azon a véleményen van, hogy fenséggednek hosszabb pihenőre van szüksége.

— Igen, úgy van, ezt én is belátom! — mondotta a herceg.

— Nagyon boldog vagyok, hogy végre valahára akadt valami, amiben teljesen egyetértünk. Mert ezután remélem, nem lesz semmiféle ellenvetése, ha mint egészségéért aggódo hitvese arra kérem, hogy valamelyik nyugodt, magányos kastélyba vonuljon vissza néhány hónapra mindaddig, amíg egészségi állapota meg nem javul!

— És ha szabad kérdezem, — kérdezte éles hangon a herceg, — miért aggódik egyszerre olyan nagyon az egészségemért?

— Ismétlem, ez hitvesi kötelességem. De ettől eltekintve, az uralkodó egészsége közügy, az országnak és népnek tartozik azzal, hogy kímélje magát!

— Hát nyugtassa meg kérem úgy a hitvesi lelkiismeretét, mint pedig az értem aggódoakat. Csakugyan vissza fogok vonulni az uralkodástól egy időre...

— Nagyon helyesen. És ebben az esetben természetesen én fogom önt helyettesíteni a trónon...

A herceg keserűen mosolygott.

— Ugy? Tehát ez rejtőzik a nagy hitvesi szeretet mögött? Át akarja venni az uralmat...

— Csak arról a néhány hónapról van szó, mialatt fenséged üdül!

— Ezt már ismerjük. Egy szép napon foglyul ejtne a tulajdon váramban és láncokra veretne, mint ahogyan azt Erzsébet cárnő tette a férjével. Azt mondanák, hogy megőrültem. És ön végleg magához ragadná a hatalmat. Hát nem. Erről a tervéről tegyen le. Már gondoskodtam helyettesről...

— Senkinek sem lehet több joga a helyettesítéshez, mint nekem!

— Téved. Alkotmányunk értelmében az uralkodó herceget teljes jogkörrel helyettesíti a birodalmi kancellár!

— De hiszen a kancellári állás nincsen betöltve?

— Tegnap este óta már be van töltve. Wryb osztrák birodalmi ögrófot neveztem ki, akit erről futárom útján

Vasárnapi kirándulók

már értesítettem. A gróf a legközelebbi hetekben ezt a méltóságot el is fogja foglalni!

Johanna Erzsébet arca fakó lett dühében.

— Ez újabb nemtelen árulás ellenem! — kiáltotta magánkívül.

— Ah Istenem, micsoda nagy szavak! Hát nem veszi észre, mennyire téved? Hogy én csupán az ország érdekében cselekszem?

— Ez kissé merész kijelentés!

— Miért lenne az? Ön az ország érdekében idehivatta I. Vilmos porosz császárt és hogy Poroszország barátságát biztosítsa, száműzetésbe küldette Graevenitz Vil-mát. Én éppen ennyire fontosnak értékelem az osztrák barátságot is és ezért indokoltnak tartom, hogy a kancellári méltóságra egy osztrák örgrófit emeljek. Ez kétségtelenül igen jó hatást fog kelteni Bécsben...

— Ezt a tanácsot az az átkozott Süss adta önnek! — kiáltotta felháborodva a hercegnő.

— Nagyon sajnálom, hogy önnek mindenki ennyire ellenszenves, aki nékem kipróbált hívem. De hiszen módjában áll bármikor megszabadulni ettől a kellemetlen környezettől...

Johanna Erzsébet gyűlölködve nézett végig a hercegen.

— Oh, nem! Ezt a harcot tovább fogjuk vívni. Ez halálos küzdelem, mely csak akkor végződhetik, ha az egyik elpusztult!

— Ez legalább őszinte beszéd volt, hercegnő! Nos, azt hiszem, néhány nap múlva igen érdekes fordulatot fog venni a kettőnk párbaja! Addig is arra kérem, lehetőleg ne zavarjon fontos munkámban. Méltóan akarom fogadni az új kancellárt, hiszen ezzel Ausztriának tesztek szívességet!

Néhány napon belül már az egész ország tudta, hogy Wryb, osztrák birodalmi örgróf lett Württemberg kancellárja. A politikai körökben ezt a hírt nagyon kedvezően fogadták, mert úgy vélték, hogy az osztrák házzal való ez az újabb kapcsolat erősen növeli kifelé az ország tekintélyét. És különösen a túltengő porosz militarizmussal szemben nem árt kijátszani ezt a trükköt, amely alkalmas az esetleges porosz mohóságot óvatosságra inteni.

Az előkészületek minden várakozást és mértéket felülmúltak. Egész erdőket irtottak ki és a magas fenyőfákat megfaragva és felékesítve árbócrúdként állították fel az utak

mentén. Tízezernyi lobogót készítettek, rengeteg diadalkaput emeltek, fenyőgalyakból és mezei virágokból óriási füzéreket fontak, minden pékműhely éjjel-nappal dolgozott a rengeteg kalácson, melyet az ünnepélyes bevonulás napján a herceg ingyen akart a nép között szétosztatni. A város nagy rétfjén hatalmas tábori-konyhákat állítottak fel az ökörsütés számára. Az országúton egymást követték a gyalog, lóháton és szekéren érkezők, akik mind Stuttgartba tódultak, hogy jelen legyenek a példátlan érdekességűnek ígérkező ünnepélyen. Színészek, vándorbüvészek, szemfényvesztők, zenekarok tarka karavánja igyekezett a város felé a busás kereset reményében. Stuttgart még sohasem látott ekkora sokaságot. A fogadók zsúfolásig megteltek, de a magánházakba is tömegesen szállásolták be az idegeneket, akik között persze nagy számmal akadt mindenféle kétes elem is. A rendőrség éjjel-nappal résen volt, a piactér és az utcák hangosak voltak a folytonos dobpergés-

Fejfájásnál, ideges, csúzos és köszvényes fájdalmak esetén kiválóan beváltak a Togonal tabletták. Kérdezze meg orvosát! — Ára: P 1.80.

Kispajtások

lázás munka és a pénz példátlan fecsérése, melyet csak az uralkodó megzavart idegrendszerével magyaráltak.

Végre felvirradt a nagy nap, melyen a kancellárnak meg kellett érkeznie. Stuttgartban azon az éjjel nagyon kevés ember aludt az ágyában. Már kora este letelepedtek az utcák szélén, hogy helyet biztosítsanak maguknak. Tízezernyi fáklya világította be az éjszakát, mozgóárusok jártak és kínáltak hűsítőket és ennivalókat, zenekarok gondoskodtak időnként egy kis szórakozásról. A hercegi palota ablakai is egész éjszaka világosak voltak. Mondták, hogy a herceg egészen fantasztikus aranyruhába öltözött. Hogy folyton kacag, érthetetlen szavakat mormog és néha gyermekes módon táncol és énekel, mint aki nagyon örül valaminek...

Reggel felé egyszerre szólaltak meg a harangok a város valamennyi templomtornyában. Diszruhás, csatlósokkal kísért futárok hozták a hírt, hogy a kancellár kísérete feltűnt az országúton...

Néhány perccel utóbb a hercegi palotából kivonult a fejedelmi menet. Az ezeregyéjszakák káprázatos pompája kelt életre a selymek, nemes szörmék, drágakövek lenyűgöző felvonulásában. Johanna Erzsébet ezalkalommal levetette gyászruháját és felbecsülhetetlen értékű hermelinköpeny borult gyöngyökkel és zafirokkal telehímzett égszínké selyemruhája fölé. Az udvar a főtéren felállított díszsátorhoz

vonult, ahol az előzetes terv szerint a herceg és hercegnő a kormány és főurak társágában fogadja a bevonuló kancellárt.

Még néhány perc és a kancellár hintójának fel kell tűnnie.

A herceget leírhatatlan izgalom fogta el. Az orvos aggódva nézte, hogyan rángatózik a szája széle, hogyan változtatja a színét, milyen kínosan igyekszik lélekzetet venni, mert görcsösen vonagló szíve elsorítja a torkát.

Hirtelen száz ágyú bömbölése riasztotta meg a polgárokat és egetverő ordítás hallatszott. Ugyanakkor megkondult valamennyi harang. De mintha valami zűrzarvaros, meglepett kiáltás vegyült volna az éljenzésbe. Megdöbönt, bámuló kiáltások. A tömeg megmozdult, mintha csodát, vagy rémet látott volna. Senki sem tudja, hogy mi történt. De mintha pánik, zavar akarna kitörni. A hercegnő ijedten ugrott fel, szeme a hintóra tapad, amely a gárdisták szétrnyúló körében láthatóvá lett. Rémműt sikoly hagyja el ajkát és a mögötte álló udvarhölgyek kapják karjukba.

Most minden szem a herceget nézi, aki feláll, két karját kitarja, előre lendül és egy leírhatatlan kiáltás hagyja el ajkát: — Vilma! ...

És ebben a pillanatban elvágódik! ... Süss és az orvos rémülten ugranak hozzá.

A kocsiból mint a szélvész ugrik ki a kancellár felesége és rohan a herceg felé. — Szerelmem, én vagyok, térj magadhoz! — kiáltja szinte eszelősen.

De az orvos, aki közben kigombolta a herceg ingét és a szívét hallgatta, komoran emelkedik fel.

Mindenki megérti, hogy mi történt. Dermedt néma csend áll be. Az emberek leveszik kalapjukat.

Most egy éles hang süvölt fel, keményen, vijjogva, mint a vércse sikoltása: — Gyilkos! Fogjátok el!

Johanna Erzsébet kinyújtott kezével Vilmára mutat.

Vilma nem is tud védekezni. Öntudatlanul túri, hogy durva katonakezek ragadják meg és vonszolják az egyik koci felé.

A szeme mereven tapad a herceg holttestére. Sírni sem tud. Ennek a rettentő fájdalomnak nincsen könnye.

Néki most már mindegy, hogy mi vár reá!

(Folytatjuk)

Házi kozmetika

A csalánkiütésről

Irta: dr. Földes Miklós, kozmetikus orvos

A csaláncsípés által okozott bőrelváltozásokhoz hasonlítanak azok a hirtelen erős viszketés kíséretében fellépő kiemelkedő foltjai a bőrnek, melyeket csalánkiütésnek nevezünk. Ezen kiütések külféle alakúak és nagyságúak. Világos piros színű kiemelkedéseket látunk, melyeket gyakran fehér udvar környékez. Néha csak egyes testtájakon lép fel, máskor ellepi az egész bőrfelületet. Különösen az arcon vesz fel néha ijesztő küllemet. Nem ritkán megduzzadnak a szemhéjak és az ajkak, sőt a kézhát erős dagadása is kísérheti a kiütéseket. Gyakori egyes bőrtünetek hurkyszerű duzzadása. Kivételek esetekben a kiütések hólyagképződéssel is járnak.

Jellemző a kiütésekre, hogy a velük járó viszketétség este fokozódik és különösen fokozza azt az ágy melege.

E bőrbetegség lefolyása általában jóindulatú. De ki kell firkéznünk az okát. Többnyire emésztési zavarok, renyhe bélműködés és bizonyos élelmiszerek fogyasztása okozzák. Vannak egyének, akiknél az eper, málna, sajt, bizonyos húsneműek, hal-, kolbászfélék fogyasztása minden alkalommal kivált ilyen csalánkiütéseket. Vannak esetek, ahol az idegrendszer túlzékenysége az oka a kiütéseknek. Sokszor valóságos nyomozómunkát kell végezni az előidéző ok kikutatására. A csalánkiütések többnyire enyhe lefolyásúak. A gyógyítás természetesen elsősorban érélyes hashajtással igyekszik a gyomor-bélrendszerben lévő ártalmas anyagoktól megszabadítani a szervezetet. Továbbá a betegnek tartózkodnia kell a csalánkiütést előidéző élelmiszerektől.

A viszketést enyhítik bizonyos hintóporok, hűsítő kenőcsök és folyadékok.

Ujabb injekciók formájában adagolt mészoldatok frappánsan szüntetnek meg e betegség összes tüneteit, elsősorban a viszketést.

Gyerekeknél igen gyakoriak a kiütések. Más ételek mellett gyakran a tej, vagy a tojás az oka. De szorgosan ki kell kutatnunk és ki kell küszöbölünk az előidéző okot. Mert elhanyagolva éppen a gyer-

mekkorban gyakran kellemetlen hónapokig, évekig tartó bőrbetegségbe mennek át e kiütések.

KOZMETIKUS ORVOSUNK ÜZENETE

»Földbirtokosnő.« Szeplői előtűnését megakadályozhatja fényvédő arctejjel és púder alkalmazásával. Fontos a minden alkalommal való rendszeres használata e szerekeknek.

Kézimunka-rajzaink ismertetése

Felkérjük előfizetőinket, hogy kézimunkarendelésüknel, lapunkra való hivatkozással, szíveskedjenek közvetlenül az illető céghez fordulni.

ERMA kézimunkaház, Budapest, VIII., József-körút 11.

Wieg Testvérek kézimunkaháza, Budapest, IV., Dédák Ferenc-utca 23.

Madeira tálcakendők (2-ik oldalon) ERMA terve. Mosott vászonra előrajzolva darabja — 80 P, szűrt sablonja 1.— P.

Angol madeira-millió (3-ik oldalon) ERMA terve. 80×80 cm méretben lenvászona előrajzolva 5.50 P. Pamutvászona előrajzolva 2.50 P. Szűrt sablonja 1.60 P.

Hollandi mintás konyhagarnitúra (3. oldalon) Wieg Testvérek terve. Az egész garnitúra nyers molinó vászonra előrajzolva 15 P. Asztalterítő mérete 85×120, konyhaszéktaakaró 60×60, kredentakaró 60×120, falvédő 65×150 cm, szekrényesik 15×100, szemecsláda terítő 40×50, szőnláda terítő 75×100 cm. Hozott anyagra garnitúra előrajzolás díja 6 P, szűrt sablonja 5 P.

Falvédő gyermekszobába (4-ik oldalon) ERMA terve. 80×110 cm méretű, könnyű posztóból készíthető, drapp vagy szürke rátéttel. Színezése tetészes szerinti. Ára előrajzolva összes anyaggal és leírással 16 P. Szűrt sablonja 2.50 P. Teljesen készen 28 P.

Eredeti cseresznyevirágos »China« szőnyeg (5-ik oldalon) Készült az »ERMA« kézimunkaház szőnyegüzemében. Ezen különlegesen szép China

szőnyeg készíthető szőve 30-as felvetéssel 100×200 cm méretben, összes anyaga 68 P, vagy varrva 100×170 cm méretben, mintá ára 8 P, összes anyaga 56 P. Alapszíne világoskék, többi színei drapp, tob, középszöld és kétféle frais. Garantáltan színtartó teveszőrös gyapjúfonal kg-ja 12 P.

Vászonpárna (7. oldalon) Wieg Testvérek terve. Fehér vászonra előrajzolva 2 P, ekrű vászonra előrajzolva 2.40 P. Szűrt sablonja 1 P.

Gobelinkép (8-ik oldalon) Wieg Testvérek kézimunkaházában megrendelhető. Kanavára előfestve 80×120 cm méretben 44 P, 100×150 cm méretben 60 P. Előhúzza is megrendelhető.

Gobelinkép, vadászjelenet (8-ik oldalon) Wieg Testvérek terve. 80×120 cm nagyságban elsőrendű kanavára előfestve 39 P. 100×150 cm méretben 54 P. E kép előhúzza is megrendelhető. Kidolgozásához való gyapjúfonal egy motróhoz (2 deka) 70 fillér.

70 pengő, ötszöri étkezés, hegyi, vízisport az

esztergomi **FERENCES INTERNATUS**-ban.

Saját realgimnázium és gyermeknyaraló.

A TÁRSASÁGBÓL

Halló! Csókolom a kezeit, Nagyságos Asszonyom!... Hála a jó Istennek, a tavasz eljött, mint minden évben, csak éppen a szegénységünk és nyomorúságunk nem tűnt el a téli hó olvadásával. Jellemző erre a szegény Kohn esete, aki elment a templomba és így fohászzkodott:

— Uram Istenem, én már nem bírom tovább ezt a nyomorúságot!... A családomnak nincs mit enni, a lakásunkból kített a háziúr és a végrehajtó elvitte az utolsó párnánkat is... Mondd meg, Uram Isten, meddig kell még így szenvednem?!...

Meghallja ezt fönn az erkélyen a templomszolga, aki éppen takarít és tréjből, ünnepélyes hangon leszól:

— Nyugodj meg, Kohn!... A te szenvedéseid már csak egy évig fognak tartani!

— Hogyan?! — kiáltott föl boldogan Kohn, aki azt hitte, hogy égi szózatot hall. — Egy év múlva vége lesz a nyomorúságomnak?!

— Nem!... De addigra megszokod!... Társasági híreim ezek: Seefried Ottóné grófné Erzsébet bajor királyi hercegnő, Bécsből Monte Carlóba utazott. — Lónyay Gábor grófot a bécsi tudományegyetem a filozófia doktorává avatta. — Gróf Zichy Hermanné Marenzi Mária grófnő, gróf Marenzi Gáborék látogatására Welsbe utazott. — Báró Gerliczy Félix néhány hetes marokkói utazása alatt fölkereste Nemours hercegeket Rabatban.

Himnehireim ezek: báró jobbházi Döry Miklós és felesége Kann Daisy bárónő leányát, Viola bárónőt, eljegyezte gróf Thun-Hohenstein Leó és néhai felesége, Beess Hanna bárónő fia, Leó. — Steindl Klárika, kalocsai kedves előfizetőnk:kel jegyet váltott Nagy Imre, öregcsertői m. kir. postamester. — Janits Ica szombathelyi kedves előfizetőnk:kel vesztegette meg. — Kreutz Ede. — Hlavács Gyula p. ü. számvevőszéki főnök leányát,

Micikét, kedves előfizetőnket eljegyezte Zechmeister László Zalaegerszegen. — A jegyes- és házaspároknak szívből jövő szerencsekiwánatainkat küldjük.

Közbevetőleg elmondom Nagyságos Asszonyomnak ezt a törvényszéki beszélgetést, aminek véletlenül fültanuja voltam. A vádlottat sikkasztásért elítélték. Az ítélet kihirdetése után odament hozzá az ügyvéd és izgatottan így szól:

— Maga szerencsétlen, hát nem megmondtam magának a tárgyalás előtt, hogy az ügye remekül áll és biztosan fel fogják menteni?! Miért tett az utolsó pillanatban töredelmes beismerő vallomást?

— Azért, — feleli az elítélt, — mert a feleségem odaszólt hozzám, hogy ha elítélnék, elvállalok tőlem...

A Budai Zeneakadémia Haydn születésének 200. évfordulója alkalmából a Teremtés Oratóriumát adta elő, Clauser Mihály nagyszerű vezetése mellett. — Felhívom Nagyságos Asszonyom figyelmét dr. Musitz Géza szemész főorvos előadássorozatára, amelyet a Fővárosi Szabad Egyetem keretén belül minden pénteken este fél 7 órakor tart az egyetem kémiái intézetében, va szemápolása és kozmetikája címen.

Török Sándornak, lapunk munkatársának a Franklin Társulat kiadásában »Idegen város« címen megjelent kétkötetes regényében megnyilvánuló kitűnő emberlátása és bravúros emberformáló képessége méltóvá teszi arra, hogy ezt az irodalmi tekintetben is jelentős regényt Nagyságos Asszonyom figyelmébe ajánljam.

»Édesanyám...« címen jelent meg Bódy Károly Sándor hangulatos nótáskönyve. A dalok szövegét Zsikó Gyula írta. A nótáskönyv a szerzőnél (Pécs, Központi Egyetem) 1 pengős árban kapható.

Egy népszerű, de szeszélyes primadonna az öltözötükör előtt, önmagában gyönyörködve, ezt a klasszikus kijelentést sóhajtottá maga elé:

— Hallatlan, milyen megbízhatatlanok a mai férfiak!... Ezelőtt három héttel halálosan beleszerettem Muki báróba és ma már egyáltalában nem tetszik nekem!...

Felhívom Nagyságos Asszonyom figyelmét Szerb Zsigmond dr. »A gyomorfejkély felismerése és gyógyítása« című munkájára, amely könyv annak dacára, hogy a vidéki orvosok, »a tudomány Nételen Katonái« számára készült, a nagyközönség érdeklődésére is joggal tarthat igényt. Szerb dr. ugyanis nem csupán a tudományos adatok, kutatások és felfedezések eredményével szolgál az olvasónak, hanem teszi mindezt olyan gördülékeny és élvezhető

Utolsó divatú délelőtti kötött ruha és sapka

stílusban, ami tudományos munkáját messze kiemeli a szakkönyvek szürke tömegéből.

Horvai Lajos dr., »A cukorbeteg kosztja« című munkája tartalmazza mindazt, amit a cukorbetegnek a tudomány legújabb megállapításai szerint betegségeről tudnia kell.

Fájdalmas szívvel jelentem Nagyságos Asszonyomnak, hogy Buzás Mihályné szül. Kaszás Margit, kedves előfizetőnk, életének 35. évében Budapesten váratlanul elhunyt. Temetése Hatvan városában történt, a részvét impozáns megnyilatkozásával.

Befejezésül pedig hadd mondjam el Nagyságos Asszonyomnak a fiatal ügyvéd esetét, aki a gazdag Kohn leánya kezét kérte meg.

— Szép, szép, — mondta Kohn — de mielőtt én a lányomat magához adnám, magának előbb vizsgáznia kell előttem, hogy jó ügyvéd-e?

— Oh kérem, csak tessék vizsgáztatni. — Hát idefigyeljen. Ha engem egy Grün nevű ember, akit én nem is ismerek, beperel, hogy kölcsön adott nekem száz pengőt, akkor maga mit csinál?

— Elmegyek a bírósághoz és tagadok.

— Megbukott, barátom.

— Miért, kérem?

— Mert ha maga tagad, akkor Grün megesküszik rá.

— Na és mit kellene csinálnom? — Magának azt kell mondani, hogy én azt a száz pengőt megadtam, mert arra engem esketnek meg...

Kezeit csókolom.

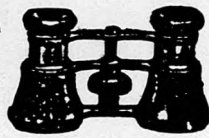
CALDERONI és TÁRSA

LÁTSZERESZEK

Budapest, V., Vörösmarty-tér 1. sz.

TELEFON: AUT. 511-48

Látcsövek, szemüvegek, orrcsipek, Fényképezési készülékek és cikkek. Barométerek, hőmérők.

MIT FŐZZEK?

Április 21. Csütörtök: Spárgaleves, vajban párolt borjúborda, párolt káposztakörítéssel. **Stefánia-költes. Vacsora:** Debreceni tormával, sajt, gyümölcs.

Április 22. Péntek: Tejszeles, gombás hal rizskörítéssel, túrós- és diósrétes. **Vacsora:** Töltött tojás, szárdinia vajjal, piros rétek, gyümölcs.

Április 23. Szombat: Tárkonyos bárányleves, sonkaskocka, gyümölcs. **Vacsora:** Pírtott borjúmáj kirántott burgonyakörítéssel, tejszeles salátával, sajt, gyümölcs.

Április 24. Vasárnap: Olaszleves, zöldseges máglya előétel, borjúveses egybesütve új burgonyakörítéssel, fejjesalátával, narancstorta. **Vacsora:** Hideg sült ecetes uborkával, vegyes bejött, sütemény.

Április 25. Hétfő: Húsleves kockatésztával, velőcsont, főtt hús kapormártással, tarhonyakörítéssel, hájaskifli. **Vacsora:** Csirkebecsindt zöldborsóval, gyümölcs.

Április 26. Kedd: Paradicsomleves, párolt ramstek parajfözelékkel, finom töpörtüspogácsa. **Vacsora:** Kirántott bárányburgonyasalátával, gyümölcs.

Április 27. Szerda: Zöldborsóleves, töltött fiatal kalarabé indiai lepény. **Vacsora:** Velő tojással, új burgonya vajjal, fejes saláta, gyümölcs.

Április 28. Csütörtök: Karfiollevés, rakott káposzta, talkerli íz. **Vacsora:** Füstölt nyelv és karaj tormával, körített liptói, gyümölcs.

Április 29. Péntek: Halászlé, tőrőspalacsinta. **Vacsora:** Spárga vajjal, tojásomlett gombával töltve, sajt, gyümölcs.

Április 30. Szombat: Kőménymagleves, savanyú felsőszelet zsemlyegombóccal, aranygaluska borsadóval. **Vacsora:** Borjúpörkölt galuskával, sajt, gyümölcs.

Egyszerű étlap

Április 21. Csütörtök: Spárgaleves, sertéscomb egybesütve párolt káposztával. **Vacsora:** Sonkás omlott, körített liptói, gyümölcs.

Április 22. Péntek: Tejszeles, lekváros gombóc. **Vacsora:** Vajaskenyér sajttal, gyümölcs.

Április 23. Szombat: Póréleves, tárkonyos bárány rizskörítéssel. **Vacsora:** Kirántott párizsiszelet burgonyapürével, uborkával.

Április 24. Vasárnap: Zöldsegleves, borjúlapocka tejjellel sütve, sült burgonya körítéssel, fejjesalátával, hájaskifli. **Vacsora:** Kaszinótojás, vagdaltpecsenye egybesütve hidegen, vegyes komppal.

Április 25. Hétfő: Húsleves kockatésztával, főtt hús kapormártással, párolt burgonyával. **Vacsora:** Borjúbecsindt zöldborsóval, gyümölcs.

Április 26. Kedd: Paradicsomleves, párolt felső parajfözelékkel. **Vacsora:** Kávé, vajaskenyér, gyümölcs.

Április 27. Szerda: Burgonyaleves, darametelt. **Vacsora:** Báránypörkölt, délről maradt metélttel.

Április 28. Csütörtök: Karfiollevés, rakott káposzta. **Vacsora:** Virsli tormával, gyümölcs.

Április 29. Péntek: Zöldborsóleves, lekváros derelye. **Vacsora:** Töltött hal burgonyasalátával, gyümölcs.

Április 30. Szombat: Kőménymagleves, savanyú felsőszelet zsemlyegombóccal. **Vacsora:** Nyári szalámi, körített liptói, gyümölcs.

HÁZTARTÁS

Kenyérleves. Vékony szeletekre vágott jó házikenyeret hagymás zsírban megpirítunk, azután öntünk rá levest, vagy vizet, melyet vékony rántással feleresztettünk. Adunk bele sót, borsot, karikára vágott kolbászt és minden személyre egy tojást főzünk bele. Tálaláskor jól tejfölözzük.

Húspudding. (Előétel.) Hat tojás sárgáját kevés zsírral eldörzsöljük. Félkiló borjúhúst megsütünk, megdaráljuk és két darab áztatott zsemlyével, fél fej reszelt hagymával, sóval, borssal, szegfűborsal és a 6 tojás fehérjéből vert kemény habbal együtt a tojássárgájával összevegyítjük, majd egy jól kikent formába öntjük és gőzben egy jó órát pároljuk. Tálaláskor gombamártással leöntjük.

Töltött káposzta. Egy szép nagy nyers káposztának a belsejét kiszedjük, hogy csak a külső levelei maradjanak rajta. Az így támadt üreget megtöltjük darált borjú-, malachús, rizs, só, bors keverékéből készült töltelékkel és egy zsírral megkent szalvétába beletöltjük, fakanál nyelére akasztjuk a szalvétát és forró vízzel telt fazékba eresztjük. A vízbe tesszük a hús csontos részeit. A káposzta kivágott belső leveleit, sót és ezeket együtt főzzük a töltött ká-

posztával 2—3 órán át. Ezalatt paradicsommártást készítettünk jól megtejszelevezve. A káposztát tátra borítjuk és a paradicsommártást külön tálaljuk melléje.

Balatoni fogas. A fogast csontjától és bőrétől megtisztítjuk, megsózzuk és vajjal kikent edénybe tesszük. Fehér borral és citromlével felöntjük, vajjal megkent papírral betakarjuk és sütőben megpároljuk. Most gyenge sárga- és fehérpárat hengerdedre formálva finom szeletekre vágunk, hozzá még cellert, poireaut és gombát vízben felforralunk. Kihűlés után leszűrjük, ke-

veset sózzuk, borsozzuk és vajban megpároljuk. A halesontból felevíz-feleborral főtt levét készítettünk, melyben zöldség, hagyma és levesbevaló fűszer van, vajsarántással mártást csinálunk. Ezt jó kifőzés után tejszínnel és tojássárgájával legirozzuk, cayenne-borssal és reszelt szerezsendióval fűszerezük. Ehhez a megpárolt és formált vegyes zöldséget és a párolt fogas levét hozzáöntjük, jó darab nyers vajjal elkeverjük, a halat a tálahelyezés után e mártással leöntjük, apró rántott burgonyával körítjük és 6—8 percig sütőbe tesszük, de nem hagyjuk megpirulni. Azután tálaljuk.

Rántott burgonya. Fél kg hámozott és megfőtt burgonyát átpasszírozunk 5 deka vajjal, 5 tojássárgájával és reszelt szerezsendióval jól összekeverve, kihűlés után kis gombóccokat göngyölünk, lisztben hengergetjük és nagyon forró zsírban hirtelen kisütjük.

Mártás helhoz. Gyorsforralóba adunk egy deci hideg tejet, négy tojássárgáját, esőp sőt és négy darabkákból beletördelünk 12 deka teavajjat. Habverővel jól elkeverjük, azután kevés langyosvízbe állítjuk és a tűzhely szélén fokozatosan mindig jobbjabb tolvá a vizet, a mártást a habverővel folytonosan

**ARANY-,
EZUST-,
ÉKSZER**
valamint díszárgézségleteit

TILLEMANN SEBESTYÉN

CÉGNÉL

Budapest, V., Vilmos császár-út 12

szerezze be

E lap előfizetői 10% engedményben részesülnek

keverve, sűrűre és melegre felverjük. Ha a megfelelő sűrűséget elérte, kivesszük a vízből és még 8 deka teavaját tördelünk bele. Ha szükséges, még sózzuk, citrommal és cayenneborssal fészítjük.

Borjúborda. Borjúbordákat vajban le-sütünk, tátra helyezzük, apróra vágott úrigombából gombamártást készítünk, ezzel a bordát leöntjük. Apró, vajban sült burgonyával körítjük és finomra vágott zöldpetrezselyemmel beszórjuk.

RECEPTEK

Sonkástorta. Finom vajastésztából 4-5 tortalapot sütünk, sonkát finomra vágunk, belekavarunk tojássárgáját, tejfelt, sőt, borsot, apróra vagdalt párolt gombát. A lapokat megtöltjük vele. A legfelső lapot tojássárgájával megkenjük. A sütőcsőben újra sütjük egy keveset.

Korányi Antalné

Jó omlós tészta béleseknek. Háromnegyed kg lisztbe mélyedést csinálunk, beletesszük negyed kg cukorport, három egész tojást, 2 tojássárgáját, 2 evőkanál tejfelt, fél citrom héját, egy citromlevet és egy késhegynyi szóda-bikar-bónát, gyorsan összegyúrjuk.

Ágoston Béláné

Finom meggyes béles. Porhanyó tész-tából a kikent és lisztezett tepsi-be vékony lapot teszünk, világosra sütjük. Nyolc tojássárgáját eldörzsölünk 14 deka cukorporral és 7 deka liszttel. Folytonos kavarással mellet fél vanília-s tejből megfőzzük. Kihűtjük, ekkor a 8 tojás fehérjéből vert kemény habot beletesszük a krémbe, ráöntjük a tész-tára és magolt meggyel behintjük.

Dr. Burján Istvánné

Cseresznyés sütemény. 12 és fél deka vajat elkeverünk, teszünk hozzá nyolc-dl liter tejfelt, 15 percig kavargatjuk. Ekkor adunk hozzá 4 evőkanál finom lisztet, 12 és fél deka cukrot, ugyanannyi héjalt, darált mandulát, utána 8 tojás-sárgáját és habját, végül jó sok magolt cseresznyét. Vajjal kikent és prézslivel behintett formában megsütjük és bor-sódóval adjuk fel. *Lukács Miklósné*

Tepertős pogácsa. 5 deka friss zsír, 4 tojássárgáját, 35 deka nagyon apróra vagdalt tepertőt habzásig keverünk. Ekkor adunk bele 3 deka élesztőt fél pohár tejből felolvasztva és 2 egész jó tejfelt. Ezeket összevegytve, hozzá-adunk 50 deka finom lisztet, 1 kanál sót s gyengén összevegytjük és pogá-csákat szaggatva belőle, jó meleg cső-ben megsütjük. *Lőrinczy Jenőné*

Mandulás kifli. 30 deka lisztet, 25 deka vajat, 2 kanál rumot, 4 kanál cukrot 4 tojássárgájával összegyúrunk, jól kidolgozva kis goyócskákat formálunk belőle s ezeket hideg helyen legalább 2 óráig pihenni hagyjuk; ekkor el-

nyújtva megtöltve, mindegyikből egy-egy kis kiflit csinálunk, tojásfehérjével megkenjük és megsütjük. Töltelékül 12 deka porcukrot, 12 deka mogyorót, vagy mandulát finomra őrölve, 2 tojás-sárgájával és egynek fehérjével össze-keverünk, 2 tojásfehérjét habbá verünk és közévegytjük. *Környei Gézné*

Dobostorta. Hét tojássárgáját, 6 ka-nál cukorral habzásig keverünk, a tojás-fehérjéből habot verve és 3 kanál lisztet apránként a tészta közé keverve, a keverékből vajjal kikent tortasütő-lapon 13 darab vékony lapot sütünk és minden lapot deszkára téve, mikor még meleg, nyújtófával kissé megnyújtjuk, hogy egyenlő vastag legyen. E tésztát a deszkán egy éjjel állni hagyjuk, ekkor a következő töltelékkel megtöltjük: 16 deka cukrot, 4 egész tojással és 2 tojássárgájával a tűzőn habverővel folytonosan keverve, krémmé főzünk. Ezalatt 20 deka friss vajat 3 tábla puhított csokoládéval habosra verünk és krémmel összekeverjük és a lapokat ezzel megtöltve, egymásra illesztjük, a legfelső lapot szép sárgára olvasztott cukorral bevonjuk. A tortát előbb vízbe mártott pergamentpapírral körülfogjuk és ezután öntjük rá a per-gelt cukrot. Az oldalát körül csokoládé-mázzal vonjuk be. *Puky Károlyné*

Breitenforti torta. 20 deka vajat, 28 deka lisztet 3 tojással és 9 deka cukorral jól eldolgozunk, hét részre osztjuk és késfoknyival vastag tortalapokat sütünk belőle. Ha minden lap kisült és kihűlt, alábbi töltelékkel töltjük meg: 4 tojás-fehérjét kemény habbá verünk, 3 kanál barackzót és 17 deka vanília-s cukrot jól elkeverve a lapokat megkenjük vele, egymásra rakjuk, a tetejét vanília-s cukorral meghintjük. Jobb, ha használat előtt pár napig áll. *Vargha Józsefné*

Tanácsot kérnek

Kedves olvasótársnőim szíves taná-csát kérem, hogy tülelevelű pálmámat, melyet a tél folyamán apró barnás élő-s-diek leptek el, hogy tisztítsam, illetve távolítsam el az élősdieket a sok levélről. Próbáltam egyenként vizes ruhával le-törölni a leveleket, de ez olya-n sok időt és türelmet kíván, hogy lehetetlennek tartom, ne volna más mód elpusztítá-sukra. Nagyon hálásan köszönöm előre is, ha valaki útbaigazítást nyújt.

»Adótsitz felesége«

Fiatal anyákat szeretnék megkérdezni, vajjon az ő 10—12 hónapos kis babá-juk is olyan sokat sír, mint az enyém? Egészen ki vagyok merülve, mert mióta megvan, — az alvást kivéve, — szün-telen sír. Orvost kérdeztem, adott is valami ánizsos édes orvosságot, de a sírás nem szűnik. Így megy ez már

Ugy-e szép kerítés?

Olcsón az Őné lehet

Forduljon bizalommal
HAIDEKKER SÁNDOR RT.
KERÍTÉS ÉS BUTORGYÁRHOZ
Budapest, Üllői-ut 48/73
Fiók: VIII., Flúmei-ut 3.

12 hónapja s mert a gyerek különben egészséges, szépen, normálisan fejlődik, az orvos azt mondja, hagyjam sírni és ne törődjek vele. É-n pedig ezt nem tudom megtenni. Mert ha sír, felveszem és ringatom, hogy hallgasson, ekkor szünetel is a sírása, de ha le akarom tenni, újból neki kezd. Mit tegyek, hogy ne sírjon, mint más gyerek, hanem csöndben, nevetgélve, nap-sugarunk legyen? Végtelenül hálás vol-nék kedves asszonytársamnak, aki tudna valamit ajánlani, amitől a kis baba sí-rása megszűnne. Szíves üdvözléssel

»Ilonka mama«

Olvasóink köréből az alábbi dalok szövegét kérik: »M. Olga« jeligré: »Ahogy engem ver az Isten«, »Ha hinni tudnék«, »Eine Nacht in Monte Carlo« és »Ich habe dich einmal geküsst«. »Sz. Etelka tanítónő« jeligré: »A kanyargó Tiszapartján ott születtem«, »Kicsi meszelt fehér szoba«, »Most már te vagy boldog, én meg térdnélva imádkozom érted«, »Lavotta szerelmét«, »Rákóczi megtérése« szövegét, esetleg kottáját is. Szívességüket hasonlóval viszonoznám. »K. Erzsébet« jeligré: a »Cserfaerdő« és »Csendes lett a falu-rossza« nóták szövegét, esetleg kottá-ját is, amit hasonlóval viszonoznék.

Dr. Földesné orvosi felügyelet alatt álló »JUNO« gyógykozmetikai intézete (Budapest, VI., Teréz-körút 15. I. em.) lapunk előfizetői részére mai naptól kezdődően május hó végéig egy teljesben ingyenes arckezelést vagy arcpolásra vonatkozó szaktanácsot nyújt az elő-fizetési nyugta vagy postai szelvény fel-mutatása ellenében. Kérjük igen tisztelt előfizetőinket, hogy a felajánlott inge-yenes tanácsot és arcpolást, ha szükségük volna rá, teljes bizalommal vegyék igénybe. Biztosíthatjuk, hogy orvosi tanácsban és a legfigyelmesebb kiszol-gálatban részesülnek. Teljes tisztelettel a szerkesztőség

Üzenetek

»Menyecske«. Kedves Nagyságos Asszonyom, őszinte meghatódottsággal olvastam »nehezeltő« levelét, amely kemény, dorgáló, fenyegető akar lenni és mégis túlságos rajta a lapunk iránti mesterkéletlen szeretet tiszta, értelmes hangja. Engedje meg, hogy részletekben foglalokzom levelének főként nehezeltő részével és az ezt előidéző okkal, ami fellobbantotta »haragját« és amiért »kegyetlenek« télyegezte kiadóhivatalunk tisztviselőkarát. Kiadóhivatalunk tisztviselői ellen emelt eme váddal szemben kénytelen vagyok a védelmet képviselni és Nagyságos Asszonyt kérni meg bíról egy ismeretlen valaki hasonló panasza elbírálására. A panasz tárgya az, hogy egy előfizetőnek, kinek március 10-én járt le az előfizetése és azt 20-ig sem újította meg, sem nem értesített, hogy az előfizetési díjat mikor fogja beküldeni, a kiadóhivatal március 20-án a lap küldését beszűntette, ama feltevésben, ha az előfizetési díj beérkezik, a lapot folytatólagosan tovább küldi és fennakadás nem történik. A kiadóhivatal azzal érvel, hogy az ismeretes gazdasági viszonyok miatt a lap példányszámát tényleges előfizetők számánál sokkal többre nem lehet nyomtatni, mert komoly veszélybe sodorhatna. Lapunk fennállása óta összes és tekintélyes összeget kitévő rezinket számról-számról készpénzben fizettük és fizetjük. Ezzel szemben előállott, hogy a redukált tisztviselői fizetésekre való tekintettel, megértésből, méltányosságából bevezettük a havi 2 pengős részletfizetést, ezt azonban, mint annyiszor hangoztattuk, csak abban az esetben tartathatjuk fenn, ha lapunk hűséges, ragaszkodó és szeretetükről oly meghatóan biztosított kedves előfizetőink a havi részleteket, illetve a lejárt előfizetésüket a következő hó 7-ig, de legkésőbb 15-ig átutalják, vagy beküldik, hogy a hó 20-án megjelenő számot megszakítás nélkül küldhessük, mert ha ezen időig az előfizetési díj nem érkezik be, kénytelenek volnánk a 20-i számot vizsartartani. Ha azonban valami oknál fogva az előfizetési díj beküldése akadályokba ütközne, levelezőlap értesítést kérünk, hogy mikorra vegyük előjegyzésbe az előfizetési díj beérkezését, hogy a lap küldése zavartalanul történhessen. Kérem, kedves Nagyságos Asszonyom, értesítsen, ezután is olyan »kegyetlenek« itéli-e meg a kiadóhivatal eljárását? Mert arról, hogy Nagyságos Asszonyunk távol volt otthonától és az előfizetés lejártáról szóló figyelmeztetést kedves hozzátartozói nem vették figyelembe, sem nem értesítettek, hogy a lapot küldjük csak tovább, mert ha Nagyságos Asszony visszatér, rendez

az előfizetést, semmiképpen sem lehetett tudomásunk. A »kegyetlen« kiadóhivatal az előfizetők nagykönyvéből csak azt látta, hogy »X. Y.« régi jó előfizetőnk az előfizetési díjat március 1-én nem küldte be. Várt türelmesen, de 10-én se érkezett semmi, sőt 20-án sem. Ekkor azt a névjegyszerű kartont, melyre az előfizetés kezdetétől a fizetések pontosan fel vannak jegyezve, a többi előfizetők társaságából bizony kedvetlenül emelte ki és egy ideiglenes rejtekhelyre eltette, ahonnan többé-kevésbé előkerülnek, mint megkészt jóbarátok. Tévedés volna azt hinni, hogy Nagyságos Asszony előfizetését rideg kezek egyszerűen megsemmisítették. Nem. A beszűntetés csak olyan figyelmeztetésül szolgált, mint mikor legkedvesebb hozzánk tartozójától az ő érdekében megtagadunk valamit, de nekünk fáj jobban, hogy e szigorúnak tetsző figyelmeztetést kell alkalmazzuk, hogy megértessük magunkat. Hogy megértessük, hogy lapunk további zavartalan megjelenésének szükséges hozzátartozója, hogy az előfizetési díjat lehetőleg a lejáratkor megkapjuk, vagy értesítést, hogy mikorra számíthatunk rá. Nem

Hölgyeim vásároljanak

szövetet, selymet, csipkét, bársonyt

Klein Antal

divatmagyarúrházában

Király-utca 53 (Akáca-u. sarok)

tételezzük fel, hogy valaki lapunkat akkor is elfogadná, ha az előfizetését nem tudja rendezni, mert ezzel olyan károsodást idézne elő, amely a mai viszonyok között súlyosan érintene. Az ember szívverésében ha rendellenesség áll elő, ha kihagyások zavarják a szervezet működését, az élet vesélyben van, ugyanúgy a mi szívünk egészséges működését a pontosan befolyó előfizetések szabályozzák és nekünk, akik minden dobbanását az orvos lelkiismeretességével figyeljük, ügyelnünk kell arra, hogy rendellenességek, kihagyások ne veszélyeztessék létezését. Nagyságos Asszonyom, midőn a szülői szívünk féltésével öröködnünk kedves gyermekünk : a M. U. L. élete fölött, kérjük, ne nehezítsen reánk és ítéljen, helyesnek találja-e gondosságunkat, melyet azért sem találhat túlzottnak, mert a mi kedves barátaink, előfizetőink és az Ön szeretett lapjáról, hű barátjáról, a M. U. L.-ről van szó. Szív. üdv. Szerk.

»Fehér rózsza«. A Dunakorzó húsvéti arcáról mélyen találó, a láthatatlan emberi lelket megmutató, megrendítően hű pillanatfelvételt kaptunk Nagyságos Asszonytól. Elmondjam-e, hogy húsvét vasárnapjának délelőttjén, talán ugyanabban az órában, a Petőfi Sándor-utcán át vitt utam. Hőmpolygó emberáradat sodródott előttem és mögöttem, míg a

szem csak elláthatott. Ugyanúgy a jólélt külső nyomain pihenhetett meg a szem és a nap, bár ragyogó fényét pazarolta, éles, metsző hideget karcolt végig az arcokon. Gondtalan, élénk társalgás zümmögő moraja kavarta fel a levegő csendjét s egyszer csak ez ünneplő tömeg derűjébe egy kapumélyedésből belesikoltott az ember legkegyetlenebb ellensége : a nyomor, az éhség. Szegényes fantázia krealja a pénz birtokosai ruháját e mellett a száz foltokból összeaggatott rongyokba bújtatott kolduslepel mellett, amelybe hiába csavarta bele magát : itt is, ott is előbukant a sanyargatott vézna test fakó, múmiaszerű színe. És a szenvedő, élő ember torkából rekedten, bizonytalanul, remegőn, sírón, velőkiig hatón, a végzet határáról visszakiáltón süvített az ember legszentebb egyenlő joga, követelő parancsa, kétségbeesett jajja : »emberek, élni akarok, enni adjatok!« Mindenki, ki ezt itt írva olvassa, azt hiszi, hogy a szemetek beharmatozta a részvét és mint valanikori az Égből a manna, hullottak a fillérek, hogy kenyérré válva, életet adjanak az életért könyörgőnek. A lábam gyökeret vert a szenvedés emberfeletti keresztje előtt és gondolat gondolatot kergetett agyamban és egyre erősödő sodra ragadott magával. A percek órákká váltak, vagy az órák perceké és álltam, álltam és amit láttam, az a legsúlyosabb vád a húsvét vasárnapján délelőtt a Petőfi Sándor-utcán átsétáló tömeg ellen (tisztelet a kivételeknek). Az emberek haló idegei a nyomor nangját nem fogták fel és látóidegeik nem reagáltak a nagy kontrasztra : a nyomor rongyaira. Az élő nyomor könyörgése hallatlanul veszett bele az estélyek, a színházak, a ruhák témadsungelébe. A nyomor e számalomra résztó előszobra előtt fájdalommal, mélyvéttel senki meg nem állt, senki egy emberséges tekintetet nem vetett rá. Ha talán köből, márványból van kifaragva és odaállítva a kapumélyedés homályába, bizonyosan csoportokba verődve a művészet imádatától ittasultan röppentek volna el ajkairól műextázisban megfürdetett felkiáltásai. És a hőmpolygó emberáradat önmagát megtagadva süketül, vaktultan haladt el az élő nyomor mellett, aki megtagadott testvére a gazdagnak, a jómódban élőknek. »Testvéreim«, kongatta a lelkek harangja az Ur házában minden pap ajkán felzúgott édes menyeyei szót, amit csak hall az ember, de szívébe nem fogadja, értelmével át nem karolja. Kőszívű asszonyokat, dermedt lelkű férfiakat vitt, sodort a végzet a melléjük állított élő mementó szobra mellett. Ki tudja, nem ilyen vaktában rohan-e a Niagara is, hogy millió meg millió darabra törve hulljon a tenger mélységébe? Nem állunk-e

mindnyájan ilyen közel a minden emberi sors előtt tátongó meredek előtt, hol olyan szerencsétlenné, nyomorulttá, ninestetlenné, éhezővé zúhatjuk össze magunkat, mint az a szegény ember-testvérünk, akinek az élete már az alamizsnának száználmas filléreitől függ? Fil-lérektől, melyek nem kerültek elő. Miért? Feleljenek az Ur színe előtt azok, akik a halálra szánt Örök Élet feltámadása reggelén szédítő örvények fölött tántorogtak, amely mindazokat magába fogja rántani, akik szerencsétlen lelkük homályában a meredek szé-léig merészkedtek. Beszélhet-e érthe-tőbben, megrendítőbben, szívhezszóló-ban, bizalomteljesebben az ember, a szenvedésben összetört ember az ember-hez, mintha az életéért könyörög, mely a köregetegben, a paloták dúsán meg-rakott elzárt kamrái mellett alig pislog már. Ezt a képet kaptam Húsvét ün-neplő tömegétől. Ha minden éhező em-ber asztalát varázsszóra megterítve lát-nám, ha a boldogság melódiai hírnuszt zengenének az életről, ezt a képet még sem törülhetné ki. Nagyságos Asszo-nyom, azt kérdeztem akkor magamtól: »Hát mivel érdemeljük mi, emberek az életet, ha a másét nem tudjuk megmen-teni, megbecsülni, a sajátunkéval egyen-lőnek tekinteni?« Hol, mikor felejtették el az emberek a szeretet imádságát? És hogyan lehetne elültetni még egy-szer a szívekbe, hogy áldás, öröm, boldogság fakadjon belőle? Az anyák szíve tehet egyedül még ily esodát és ment-heti meg a ma gyermekét, a jövő em-berét ettől a megrendítő, felejtethet-len órától, melynek mutatóját a keserű vád korbácsoló lüktetése hajszolta to-vább. Még egy hasonló, kínban vonagló órától óvjon meg mindnyájunkat az Ég!

Szív. üdv. Szerk.

Kedves előfizetőink! Mai számunkhoz két kézimunkamellékletet csatoltunk. Egyik színes, másik monogrammok tartalmazó szürtsablon melléklet. A pazar színezésű minta bordúrszerű tervezésénél fogva úgy tűnik fel, mintha különálló bordűrökből állna, azonban a teljes minta egynek tekintendő és a lát-ható pazar színekkel keresztöltéssel ké-szítve, nagyon hatásos és pompás színű dívanpárnát kapunk. A minta tetszés szerint ismételtető magasságban és szé-lességben. Gyönyörűen díszíthetünk vele bordúrszerűen asztalterítőt, nyári la-kásba függőnyt, akár hosszában, akár keresztcsíkkozással. Ugyanúgy kanava helyett, kerti vászonpárnák díszítésére is használhatjuk és minden olyan kézi-munkához, ahol a színek dominálásával akarunk hatást elérni, kitűnően alkal-mas. Dacára annak, hogy e minta az összes bordűrökkel együtt képez egészet, a bordűrök külön-külön is felhasznál-hatók gyermekruháknak, blúzok díszítésére. A kidolgozáshoz használhatunk Clark-

féle »Horgony« mulinét, mely anyag selyemfényével és mosásának, vasalás-nak ellenálló pompás színeivel e sok-színű, élénk mintát legszebben juttatja érvényre. A szükséges muliné számszámai a következők: 557, 424, 683, 684, 468, 444, 572, 474, 592 török piros, 443, 548, 586, 470, 683, és fekete. A szürtsablonmelléklet modern monogrammo-kat tartalmaz, következő sorrendben felülről balról jobbra: DF, BM, KF, GA, IA, LR, HP, MK, BL, EA, AO, EK, VB. A szürtsablonnal való elő-nyomtatás rendkívül egyszerű módon történik. Értékét a családban nem kell külön hangoztatni, mert egy szürt sablon, ha vigyázunk rá és a festékekkel való átdörzsölés alkalmával nem szakítjuk el, éveken át használható. A szürtsablonnal való előnyomtatást több ízben ismertettük, azonban új előfizetőinkre való tekintettel szükségesnek tartjuk megismétlést. Sima asztalra vasalá-hoz használt ruhát terítünk, erre négy rajszöggel kifeszítjük az előnyomta-tandó anyagot, a megfelelő helyre úgy helyezük rá a szürtsablont, hogy az érdes felülete fölül legyen, a sima oldala pedig az előnyomtatandó anyagon fe-küdjön. Vigyázni kell, hogy a szürtsablon minta a képporral való dörzsö-lés által ne mozduljon el s ezért ajánla-tos, hogy a minta használatlan részét hideg vasalóval lenyomtatassuk. Ekkor az előnyomáshoz szükséges képporba belemártunk egy file- vagy posztódarabot és a minta előnyomtatandó részét többször átdörzsöljük. Átdörzsölés után a mintát az anyagról felemeljük és me-gnézzük, hogy az anyagra átvivődött-e a minta. Ha igen, akkor fixirozhatjuk, ellenben még néhányszor átdörzsöljük. Különösen figyelmeztetjük kedves elő-fizetőinket, hogy a képporba csak alig kell a filcet belemártani, mert a finom szemecskék könnyen átmennek az átszürt mintán, mert hiába pazaroljuk e ké-pport azáltal, hogy bőven használjuk, úgyszak rátapad a papírlapra és kárba-vész. Tehát csak kissé kell a filedarabot belemártani a képporba. Ezután a szürt-sablont végleg eltávolítandó és szesz-szel fixirozandó. Ez úgy történik, hogy parfümszörőbe öntünk spirituszt és ez-zel gyöngén bepermetezzük. Ha parfüm-szörő nem volna kéznél, úgy a mintát letakarjuk fehér selyempapírral és forró vasalóval átvasaljuk. Ezáltal a mintát tökéletesen lerögzítjük és a hímzéshez hozzá lehet kezdeni. Az előnyomtatá-hoz szükséges képpor kiadóhivatalunk-ban csomagongként 80 fillérért beszerez-hető. Az összeg levéiben postabélyegben előre küldendő be és a képport forduló postával továbbítjuk.

Anyák napja megünneplésére gyerme-kek részére színdarabot írt Kuthy Fe-renc áll. tanító Veesés, Ganz-telep. A füzet 1.20 P-ért szerzőnél kapható. Most

MEINL

pralinée

Különféle töltelék a legjobb csokoiadába mártva, különféle áron. Látogassa meg vétel-kényszer nélkül a legközelebbi Meinl-üzletet, ahol meggyőződ-hetik a gazdag választékról.

Meinl Gyula r.-t.

adja ki »Hej de szép a magyar nóta« című színművét, melynek ára 2.30 P, kottája 1.50 P. Előadási jog 2—2 pél-dány megvételével jár. A hatóság és al-kalmi színdarabok falvakban is nehéz-ség nélkül előadhatók.

Európa világvárosaiban: Berlinben, Párizsban éveket töltött és most London-ban élő magyar művész testvérinktől levelet kaptunk abból az alkalomból, hogy ez év januárjától előfizetője lett lapunknak és hónapok múltán kialakult véleményét közölni óhajta velünk. E levél a leg-magasabb kitüntetések medaillonjával ér-jel, mert a világirodalom kultúráján ki-csiszolódtatott finnyás ész diktálta. Ami testvéri, melegérés van benne, az a ma-gyar testvéreknek szól, de a kritikája la-punk irodalmi értékét hidegen, józanul, tárgyilagosan méri fel. Minden elisme-résből, szeretetből fakadó levélre a hála ezüst könnyeivel díszített selyemfátyolát takarjuk rá. E levelet hogyan is remél-hettük mi Berlin, Párizs, London nagy szellemeivel és tökéletes nyomdai techni-kájával pazarul előállított folyóiratai után? Mi, kik egy maroknyi, de élni akaró nép vagyunk e három világsorsát kormányzó nemzetek között, mégis a mi szellemünk felroppenő szípkérei ott szár-nyalhatnak mellettük az égboltozat hori-zontjáig. Kivételes szellemek csillagporos útján mellettük repülünk és ők meg kell hallják a mi gondolatunk szárnysuha-nását, tudásunk teremtő erejét, szívünk emberi, nemes csengését. A mi szellemi öröksaink áthálózák e világot északról délig, keletről nyugatig és dicsőségünk csillaga felragyog az ég boltozatján. Ezüstös fényugarat vetíti ránk a Lon-donból érkezett alábbi levél: »Igen tisztelt Szerkesztő Ur! A M. U. L. példányait pontosan megkaptam s miután nem-csak azért, mert külföldön élvén, bizo-nyos elfoglaltsággal lehetne gyanusítani magyar dolgokat illetőleg, de abszolút meggyőződésből elismerésemet küldöm

rendkívül tartalmas, — mondhatnám, — dióhéjban, minden fontos, hasznos témát felölelő lapjukért. Ismert dolog, hogy ma Berlin a fóruma minden irodalmi, zenei és más művészeteknek. Azonban beleértve azt az objektív igazságot is, hogy jó hetven százaléka a termelés erőnek ott magyar és orosz, mert tény és igaz, hogy minden művészeteknek központja oda összpontosul, mert — sajnos — mi, magyarok szegények vagyunk ahhoz, hogy kicsi nemzetünk nagyszámú zsenijeinek teret és módot nyújthassunk az érvényesüléshez. *Én Berlinben éltam öt évig s ismerem minden olyan irodalmi laptermékét, ami ma valamely elismert névöt képvisel s nyugodtan állítom, hogy nincs Berlinben, avagy egyáltalán külföldön, beleértve Angolországot is, amely egy lap keretében annyi értéket szolgáltatna, mint az Önöké.* Ezt — ismétlem — nem erős sovínizmusom, hanem tisztán objektív meggyőződésből állítom. Amikor otthon voltam s növérem túl feldicsérte a M. U. L.-t s igen rábeszélte, hogy fizessek elő, akkor még nem sejtettem, hogy mennyire igaza volt. Mikor az első számot megkaptam, éppen lázas betegen feküdtem s szinte fufusán hangzik, hogy még ebben az állapotban is felüdítő hatással volt rám, mikor kedves lapjukat fellapoztam és olvasásába kezdtem. Tehát igaz, hogy még egy holtnak látszó papírlap is tud maga körül atmoszférát kisugározni, ha annyi és olyan kivételes, finom szellemmel van megalkotva, mint a »Magyar Uriasszonyok Lapja«. Továbbra is jó-és szerencsekívánatom a Szekessy úrnak és maradok a M. U. L.-nak új, de annál elismerőbb olvasója. Kiváló tisztelettel B. Major Aranka, London. »Testvéri üdvözlötünket küldjük mi is. Szerk.

Örömmel állapítottuk meg, hogy kedves előfizetőink az általunk ajánlott és az Angol-Magyar Cérnagyár által forgalomba hozott készítményeket szívesen használják és meggyőződtek a »Lánce« és »Horgony« jegyű fonalak kiváló minőségéről. Kérjük kedves előfizetőinket, hogy jövőben is használjanak horgolás-hoz Coats-féle »Lánce« horgolócérnát, himzéshez pedig Clark-féle »Horgony« mulinét, amelyekből a legtökéletesebb választék áll rendelkezésünkre. Midőn ezen világhírű gyártmányokra szíves figyelmüket felhívjuk, biztosítjuk, hogy csak saját érdekükben cselekszenek, ha ezeket a gyártmányokat kérik és állandóan használják. A kiadóhivatal

»Végzetes családós«. Wells meszerző fantáziája sem vetekedhet az élet csodálatos regényeivel, amelyek mellett oly-

kor a végtelen csodálat döbbenetével állunk meg és bár a valóság kiterítve fekszik előttünk, mégis kétkedve latolgatjuk és ha tőlünk függne, leginkább szeretnők letagadni történéseit. Szomorú problémája mégsem az első, nem egyedüli, csak Maga gondolja, aki az élet sok titkát nem ismerheti. Az élet is megismétli magát, minthogy az írók is ugyanazon témát, amit már egyszer előttük megírt valaki, némi kis eltéréssel meg-megismétlik. De mit használ mindez a Maga szomorúságában, összetörtségében, mikor úgy érzi, hogy visszahozhatatlanul elvesztette édesanyját, aki a jóságot, a szépséget, a boldogságot jelentette. És most mindez megtépve, rongyokká szaggatva fekszik ijedt szemei előtt. Kezei nem tudnak felemelkedni, hogy beletúrjon az erkölcsi nyomor rongyaiba és megkeresse benne

minden a régi, ha hiányzik is két ember, akikkel úgy össze volt forrva, hogy majdnem az életbe került, hogy leszakították magukat szívről. A régi élet megsemmisült, de nem tudja, hogyan kezdjen hozzá az újhoz. Egyedül maradt egy szomorú emberrel, az édesapjával, akire ha ránéz, könnyekkel telnek meg a szemei és a gyógyulásnak indult sebek újból véreznek. Lehet-e még itt életet, örömet, nevetést remélni? — kérdi hideg ajakkal, megtorpant hittel. Igen, oh, hogyne lehetne, kedves gyermekem. Lehet a kövek közül is virágot fakasztani, lehet a sírokból is életet remélni, ha messzebbre tudunk nézni, mint amennyi térséget a szemünk átfoghat. Az élet ezerpompájú szépségét akkor ismerjük meg legtökéletesebben, ha a szenvedések megtanítanak a lelünkbe nézni és a lélek birodalmában, a szellem csodálatos megnyilvánulásában keressük létezésünk célját. Ha befelé nézünk, még azt is megtudjuk érteni, amit az első felháborodás percében érthetetlennek, megfejthetetlennek találtunk. Ha befelé nézünk, kinyílva találjuk a megbocsátás sóhajokból, könnyekből életrekelte halványkék virágát. A szintelenül vált ajkak még fel-fel sóhajtanak: *vigy meg senki soha nem szenvedett*, de a megtépett melódiák próbálgatják erőtlenné vált szárnyaikat és a kétségbeesés romjai fölött a szív húrjait meg-megpengetik. Az életben sohasem tudjuk bizonyosan, hogy mikor takarja el a boldogság fényét a kétségbeesés fekete homálya, mikor törli le a sugárzó arcokról a ragyogás mosolyát. Mondjam-e, hogy a szenvedély tomboló sírokkója kiegészíti, leperzseli a szív finom, érzékeny mimóza virágát? Akár a Vezuv tüzes lávája száguldana el életék fölött: megsemmisülés, halál, hamu, kő marad nyomában mindenütt. Milyen akaratóföltötti szuggesztív erő téphette el szerettei karjai közül az anyát, aki felejtve esküt, szeretetet, kötelességet, bánatot, kétségbeesést, rohan távoli lobogó fény, ismeretlen érzés után, feláldozva az anyát díszítő glóriát és mindenek tetejébe önmagát. Előttünk, akik hasonló problémazajlások égő tüzesóvái közé ékelve figyelhettük az elégs fázisait, tudjuk, hogy a katasztrófa elodázhatatlan bekövetkezését sietteti a lelke meghasonlás, az önvád feljűlő, el nem altatható kitérőse. Vissza nem vezet út, hacsak nem emberföltött emberek, akiknek szívét, lelkét megsebezte és akik úgy tudnának megbocsátani, mint tévelygő gyermekeknek megbocsát az Isten. E megrázó

PAPLAN!

kedvezményes árban kizárólag
e lap előfizetői részére:

- Egyszerű paplan glóttal behúzza
Pengő 20.—
Finom paplan szatennal behúzza
Pengő 35.—
Brokát glótt paplan díszes
Pengő 45.—

Összes á g y n e m ű - cikkek,
matracok javítása és készítése

Smarz Károly

paplanos mester
Budapest, VIII., Őr-utca 3.
(a Baross-utcai templom mellett)

az édesanya szívét, aki mindenről megfeledkezve, mindent feláldozva elment serdülő leánykájának volt udvarlójával. Ezzel vezették félre az amúgyis teljes bizalmat, amit udvarlója érdemtelenül élvezett. Tudom, hogy csalódását szavakkal felmérni nem lehet. Nem lehet a szívét felsebzó szenvedésről a legmélysegebb részvét szavaival úgy írni, hogy azt más Magán kívül ugyanúgy érezni tudná. Csak sejtjük a rettenetes és rémes rombolást, amit egy ilyen csalódás az ellenállással nem bíró fiatal lélekben elvegez. A megpróbáltatás poharának keserű tartalmát az utolsó cseppig ki kellett innia. A szervezete erősebb volt és hosszú betegség után legyőzte a mérge hatását és itt áll a gyógyulás küszöbén. Csodálkozva látja, hogy csak a lelkében ment végbe a nagy változás, körülötte

Pattanások, szeplők s az arc egyéb tisztátalanságai ellen
használjon

Lili krém
szappant
pudert

Kapható
mindenütt.

Készíti: KORÁNYI gyógyszerár,
Budapest, Népszínház-utca 22. sz.

CADEAU

CSOKOLADÉGYÁR R.-T. KÉSZÍTMÉNYEI A LEGJÓBBAK
Budapest, VI. Izabella-utca 88

szerencsétlenség nehéz felhői lassan-lassan elhúzódnak és kigyul a lélek fénye, mert az idő beheggeszti a sebeket. Életének e legfeszültebb szakaszát, melyben önmagával is viaskodik a lelke, függönyözze el és az Ezeregyjé tündéri meséivel varázsolja királyi palotává borongós otthonukat. A nő lelkét a szenvedések acélozzák ellenállóvá, küzdelemre képessé. Magát ily fiatalon tette próbára a sors, amellyel szembe kell nézzen és vállalnia kell, hogy kettőzött szeretettel, gondoskodással, áldozatkészséggel pótolja az anya szívét, az anya két karját és mindent átfogó tekintetét. Mert ha bele is rohan az életvelyedés rengetegébe, tizennyolc éven át anya volt, jó anya és tragédiája, hogy megszűnt glóriás anya lenni. Az emberek suttogását, félreérthetetlen megjegyzéseit tegye hallatlanná és ne törődjön senkivel, mert nemes szívű, fenkölt lelkületű ember a tragédiákon sírni és nem nevetni szokott, aki pedig nevet, az magán viseli az inferioritás szegyenbélyegét. Őrizze meg szívében a hála és szeretet virágait, mert itélni nincs jogunk nekünk, hiszen mi is csak emberek vagyunk. Megzavart lelkének kérdéseire mindig szívesen üzen és melegen köszönti Szerv.

Fejfájás ellen ...

... használjon Togonal tablettákat.

»Vitás ügyünk«. Amennyiben a ház hely megvételére vonatkozó szerződésük úgy jött létre, hogy az Önök javára leendő tulajdonjog-bekebelezés csak a vételár teljes lefizetése után történik meg, úgy természetesen nem követelhetik előbb a nevére való átírást, sőt ez esetben a szerződés ismerete nélkül is valószínűnek tartjuk, hogy abban olyan rendelkezés is van, mely szerint a vételár bizonyos részének megfizetésével való tartósabb késedelmeskedés esetén a házhely más részére értékesíthető. Ha a vételi feltételekben ily kikötés nem lett volna és a tulajdonjog átírása az Önök javára megtörtént volna, úgy a házhely Önöktől semmi körülmények között vissza nem vehető, hanem csak a hátralékos vételár erejéig lehet pert és végrehajtást vezetni, melynek során természetesen az Önök házhelyére is árvérés tartható. Egy olyan általános O. F. B. rendelet, amelyenről Ön levelében említést tesz, nem létezik, de biztosabb és pontosabb felvilágosítást tudnánk adni akkor, ha rendelkezésünkre állana a házhelyre vonatkozóan létrejött írásbeli megállapodás, illetve az a határozat, amely Önöknek a kérdéses házhelyet juttatta. Sziv. üdv. Szerk.

DARMOL
a tökéletes hashajtó.

FAJDALMAKNAL-HÜLÉSNEEL HÁSZNALT

**DEMALGON
TABLETTÁK**

JELÖLVE VANNAK UTANZÁSOK ELLEN!

»Erdélyi asszony«. Két szó : nem megfelelő. Sziv. üdv. Szerk.

WESSELÉNYI ISTVÁN DR.-nak, a kiváló fiatal magyar dalszerzőnek a rádióból is ismert »Fehér kis kezdet« című és még 11 szebbnél-szebb új nótáját tartalmazó második nótáskönyve most jelent meg. A nóták közül Kőszegi Teréz, Palló Imre, Lauris Lajos, Kalmár Pál, Szédő Miklós, Szigeti S. Sándor és még számos neves művész szokott énekelni. Horváth Gyula, Bura Sándor, Rác Béla, Kurina Simi és más híres primások pedig játszani. A nótáskönyv megrendelhető a szerzőnél : Budapest, X., Pongrác-út 17, földszint 1. Ára kottával együtt csak egy pengő.

Grafológia

iránt érdeklődő kedves olvasóinkat tisztelettel értesítjük, hogy a nagy számban érkezett és elemzésre váró levelekre való tekintettel a rovat vezetője, akinek idejét teljes mértékben lefoglalja az elemzés és megválaszolás, a jövőben csak azoknak állhat rendelkezésükre, akik a levélhez 2 P értékű postabélyeget csatolnak.

»Művész«. Rapszódikus gondolkodású, csapongó képzeletű, kisebb jelentőségűnek tartott dolgai intézésében kapkodó természetű. Nem tudja tartósan lekötni a figyelmét sem valamely természeti jelenségre, sem a társaság, sem a szellemi szórakozás. Folyton új és új benyomásokra vágyik. Ez a tulajdonsága, amelyet nem kis mértékben az idegesség táplál, csak a lelkületére üti rá a bélyegét, de nem egyúttal a jellemére, amelynek fővonása a határozottság és az erély. (Határozottság az életbevágó fontosságú dolgokban, erély a cselekvésben, a kivetelbe.) Véleményét nyíltan szokta hangoztatni, még akkor is, ha érzi, hogy kellemetlen következményei lehetnek az őszinteségnek. Gyakran hangoztatja, hogy ember- és lélekismerő, mégis meg lehet tévesztetni ravaszul alkalmazott hízélgéssel. Modorában van valami elbájoló közvetlenség és mesterkéletlenség. Kedélyének alapszíne : a vidámság. Szereti az elmés, izléses társalgást. Semmitől sem riad vissza annyira, mint az unalomtól. Van úgy, hogy agyonfárasztja magát, csak hogy ne kelljen unatkozni. Baráti környezetét nem tartja egészen méltónak magához. Magasabbra vágyik, többet akar. Kevésbé hiú,

mint általában az osztályához tartozók. Nem nagyon pedáns, sőt egyes dolgait elhanyagolja. Érzelmi világát néhányszor külső események bolygatták meg, de józanul túltette magát rajtuk. Meglehetősen szórakozott.

BALATONFENYVESEN

villatlekek, pályaudvarnál, 60 havi részletre. ~ Prospektust küld :

SZABÓ ANTAL, NAGYKANIZSA

A március hó 20-i számunkban közölt keresztrejtvényünk megfejtése

A vízszintes sorok helyes megfejtése : 1. vízi, 2. ra, 3. de, 5. él, 7. szerelem, 11. arató, 14. terv, 17. id, 18. mester, 20. et, 21. óra, 22. dő, 23. ejt, 24. Jairus, 27. ak, 28. arma.

1. és 2. dő, Heilig harisnyaház egy pár selyemharisnya ajándékát nyerte : Kerek Margit, Budapest és Rozlosnik Mihályné, Sashalom.

3. 4. és 5. dő, egy-egy finom batiztra előnyomtatott milliót 6 drb jégkendőcskével nyerte : dr. Babits Istvánné, Szekszárd, Abordán Györgyné, Máramarossziget, Zaffián Tamásné, Győr.

6. és 7. dő, Korányi gyógyszerár (Budapest, Népszínház-u. 22.) egy-egy Lili-krém, szappan, puder ajándékát nyerte : Szelenyi Gáborné, Szerencs és Újpal Mária, Putnok.

8. dő, Cadeau csokoládégyár (Budapest, VI., Izabella-u. 38.) negyed kg-os díszdobozos bombon ajándékát nyerte : Szirányi Jánosné csendőiszázados neje, Miskolc.

9. dő, két kis gobelinkép alapanyagát előfestve nyerte : Gáll Ferencné, Bodrogszerdahely.

10. és 11. dő, Palásti László egy-egy regényt nyerte : Mérő Jeanette, Zalaegerszeg és Vargha Gáborné tanár neje, Szekesfehérvár.

12. 13. és 14. dő, Murgács Kálmán zeneszerző egy-egy nótáskönyvét nyerte : Bitskey Pálné Nagykatya, Walter Adámné, Cikó és Hartzler Oszkárné százados neje, Budapest.

100 csibére való műanya csak 10 pengő
csomagolással és szállítással

[Két éve már, hogy a kis műanyát újtára bocsátottam, hogy a tenyésztőknek segítoársra legyen a nevelés nehéz munkájában és örömmel mondhatom, hogy aki kipróbálta — meg is szerette! Erről tanuskodik a sok kéretlen elismerővel. Üzemköltsége oly minimális, hogy számokban alig fejezhető ki, ami naponta 1 csibére esik.

Kezelése a lehető legegyszerűbb, napi 3—4 perc alatt el van intézve. Teljesen tűzveszélytelen és tökéletesen üzembiztos

Megrendelhető :

»JOSINA« Baromfitelepén, BANA, Komárom megye

MINDEN SZINBEN MOSHATÓ · MAGASFÉNYŰ

AJÁNDÉKUNK

Finom angol batisztra nagyon szép mintával előnyomtatott milió-ajándékunkban is részesülhetnek kedves előfizetőink, ha mai számunk első belső oldalán bemutatott dívánpárna helyett szivesebben fogadják a miliót ajándéku. Ezen ajándékunkban is természetesen azok részesülnek, akik lapunk részére egy új féléves, vagy éves előfizetést szereznek. Az ajándékot azonnal megküldjük, amint a félévi előfizetési díj kiadóhivatalunkhoz belizettetett.

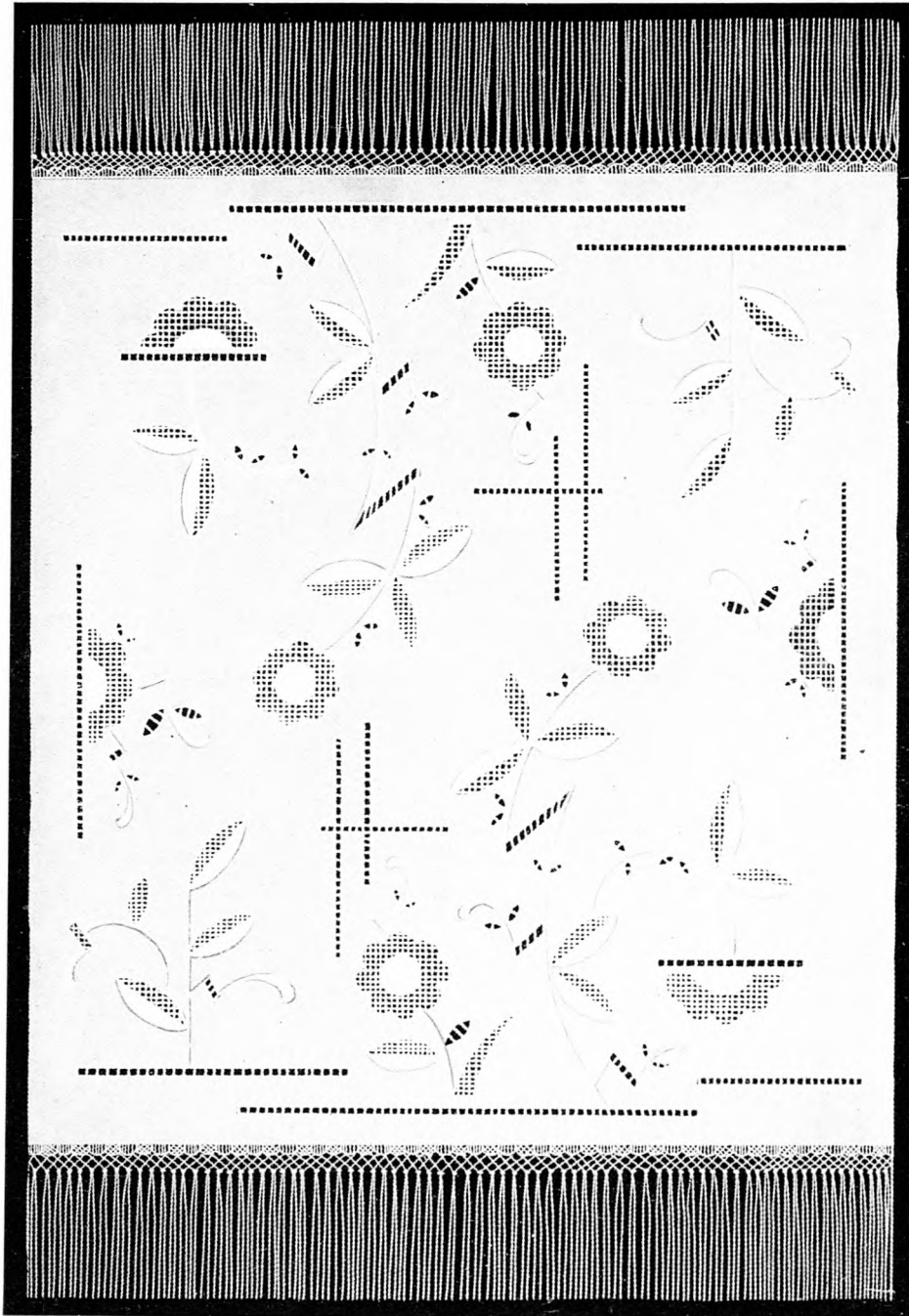
Kérjük kedves előfizetőinket, kegyeskedjenek úgy belföldi, mint romániai, valamint csehszlovákiai ismerőseik címét velünk közölni, hogy lapunk mutatószámát díjmentesen megküldhessük. Ha a beérkező címek alapján lapunk megrendelése megtörténik, úgy ajánló kedves előfizetőink a folyó évi február hó 1-i számban közölt ajándékunk egyikében részesülnek.

*Teljes tisztelettel
 A KIADÓHIVATAL*

Mult évi bekötési tábláink darabonként úgy az első, mint a második fél-évi P 2.50-ért kiadóhivatalunknál még beszerezhetők.

**Tisztelettel
 A KIADÓHIVATAL**

MAGYAR URIASSZONYOK LAPJA

Modern mintájú ágysterítő (Wieg Testvérek eredeti terve)